

MAHAMAH
DR. U V S. IYER
BESANT NAGAR, MADRAS-90.

ஸ்ரீ:

இரண்டாம்பதிப்பின் முகவுரை.

இற்றைக்குப் பதினாண்டுகட்குமுன் என்னால் எழுதப்பெற்ற தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவாராய்ச்சி வெளிவந்தது முதல் தமிழ் மக்களால் அது விருப்புடன் ஏற்றுப் படிக்கப்பெற்றவருதற்கும், சென்னைச் சுவகலாசங்கத்தாரால் (Madras University) உயர்தர ஆங்கிலப்பரீட்சைக்குட்கும் வித்வான்பரீட்சைக்குட்கும் பலமுறை பாடமாக வைத்துக் கொளவிக்கப்பெற்றவருதற்கும் யான் பெரிதும் உவப்பும் ஊக்கமும் அடைகின்றேன். இதன் முதற்பதிப்பு முழுதும் செலவாயினமையால், இரண்டாமுறையாக இப்பதிப்பு இப்போது வெளியிடப் பெறுகின்றது. பெரிய மாற்றங்களின்றிப் பெரும்பான்மை முன்னமைந்த முறையையே இப்பதிப்புக் கொண்டுள்ளது. ஆயினும், இன்றியமையாத திருத்தங்களும், புதிய செய்திகளும், கீழ்க்குறிப்புக்களும் ஆங்காங்கு அமைத்துள்ளேன். இறுதியிலுள்ள பொருட்குறிப்பகராதி (Index) புதியதாகவே கித்தஞ்செய்யப்பட்டது. பலர் விருப்பத்தின் படி, இப்பதிப்பினை நல்லகடிதத்திற் சிறப்பாகவும், விரைவாகவும் அச்சிட்டு முடித்து உதவிய மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரது காலத்தினும் செய்த உதவி மாணப் பெரிதாகும். இப்பதிப்புக்கு உரியவற்றையெல்லாம், 'செந்தமிழ்' உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீ: திரு. கி. இராமாநுஜையங்காரவர்கள், எனக்கு ஒரு சாமுயின்றி முன்போலவே செய்து உதவிய அன்பினை நான் மறுமுறையும் பாராட்டாதிருக்கக்கூடவில்லை. தமிழ் மக்கள் இப்பதிப்பினையும் அபிமானிப்பார்கள் என்ற உறுதியுடையேன்.

திருவல்லிக்கேணி }
2—12—28.

இங்ஙனம்,
மு இராகவையங்கார்.

6816

முதற்பதிப்பின் முகவுரை.

கொழும்புமாநகர் தமிழ்ப்பிரபுக்களுள் ஒருவராகிய டி. மாந் Dr. கு. ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், 1912-1913 எனக்கு அனுப்பிய கடிதம்— முன்பக்கம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருப்பதை நோக்குவோர்க்கு, இவ் விவாசத்தையான் எழுதநேர்ந்தகாரணமும் பிறவும் நன்குவிளங்கக்கூடுமென்று எண்ணுகிறேன். மேலும் இவ்வாராய்ச்சி தமிழறிஞர் சிறப்பாக மதிக்கப்பெற்றசெய்தி அப்போது வெளிவந்த பத்திரிகைகளவாயிலாகப் பலர்க்குந் தெரிந்திருத்தல் கூடியதே. ஆதலால், இந்நூலின் வரலாறு பற்றி அதிகமாக நான் எழுதுவது மிகையேயாம். இவ்விவாசத்தை நான் எழுதிமுடித்து ஏறக்குறையப் பத்துவருஷங்களாகியும், இது வரை அச்சிடப்படாமல் தாழ்க்கும்படி நேர்ந்தது என் தூதருஷ்டமே. இவ்வாறு தாமதிக்கநேர்ந்ததற்கு—இதனை எழுதுவித்த பிரபுவினிடம் இருந்த இதன் சுத்தப்பிரதியை அவர் நண்பரொருவர் பார்வையிடும் பொருட்டு இட்டாலி (Italy) தேசத்திற்குக் கொண்டுபோகும்படி நோ, அப்போது ஐரோப்பிய யகாயுத்தந்தொடங்கி அத்தேசத்தையும் பீடித் ததே முக்கியகாரணமாகும். அப்பெரும்போர் முடிந்தபின்பே இதன் கையெழுத்துப்பிரதியை அவர்கள் பெறும்படியாயிற்று. பிரதி கிடைத் ததும் என் விருப்பத்திற்கிணங்கி யானே அச்சிட்டுக்கொள்ளுமாறு அப்பிரபு அவர்கள் அன்புகூர்ந்து அதனை அனுப்பியுதவினார்கள்.

இப்போது சிற்சில திருத்தங்களும் கீழ்க்குறிப்புக்களும் ஆங்காங்கு அமைத்திருப்பது தவிர, யான அனுப்பியிருந்த அம் மூலப்பிரதியில் உள்ளவாறே இவ்விவாசம் பதிப்பிக்கப்படலாயிற்று. தொல்குப்பியப் பொருளதிகாரத்துக்கு இளம்பூரணவடிகள் எழுதிய உரையுள் அகத் திணை புறத்திணைப்பகுதிகள்மட்டும் இப்போது வெளிவந்துள்ளனவாத லால், அப்பகுதிகளிற்கண்ட விசேடங்களையும் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டி யிருக்கிறேன்.

பரிசுக்கு எழுதப்படும் வியாசங்கள் (இப்புத்தகவுருவில்) 100- பக்கங்கட்கு மேற்போகாமல் அமைந்திருத்தல்வேண்டும்' என்று நூலை யாக் குளத்தவர்கள் ஆசியில் நியமித்திருந்தார்கள். அதன்படி குறித்த

பொருளதிகாரத்தின் இடங்கள் விளங்கும்படி சூத்திரவெண்களும் பக்கவெண்களும் ஏற்றபெற்றி இவ்விபாசத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. சூத்திரவெண்கள் (12) என்றூற்போலவும் பக்கவெண்கள் (பக். 12) என்றூற்போலவும் அமைந்திருக்கும். உரைபெருகிக்கிடக்கும் இடங்களை எளிதில் அறிந்துகொள்வதற்காகப் பக்கவெண்களைக் காட்டுவது இன்றியமையாதாயிற்று. இவ்வெண்கள் யாவும் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ: சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் பதிப்பித்த பொருளதிகாரப்பிரதியையே அடிசரித்தவை என்பது அறிதற்குரியது. வேறுநூலென்பது குறிப்பிடப்பட்டாலன்றி மேற்குறித்த இருவகை எண்களும் பொருளதிகாரத்தைப்பற்றியனவாகவே கொள்ளற்பாலன.

அகப்பொருட்செய்திகள், அதற்குரிய இயல்களிலமட்டுமன்றி, ஏனையியல்களிலும் ஆசிரியரார் பாக்கக் கூறப்படுகின்றன. அங்ஙனம் பாவிக்கிடக்கும் செய்திகளைத் தொகுத்து, அகப்பொருள் எ ளி னி ல் விளங்குமாறு ஒரு கோவைப்படுத்தி எழுதியுள்ளோன் யானேமுதிய முறை இறையனார்களையிலுரை முதலிய பின்னூல்களோடும் பெரும் பாணமை ஒத்ததேயாம் அன்றியும், சூத்திரங்களாலும் மேற்கோட் செய்யுள்களாலும் இப்பகுதி நிரம்பாமலிருத்தல்கருதி ஏற்புடைய சில வற்றுக்கே அவை காட்டப்படலாயின.

புறத்திணையியல், அகமொழிய ஒழிந்த இயல்களினுஞ் சிறந்த தொன்றாதலால், அப்பகுதிக்கு அதிகமாகவே பக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. புறச்செய்திகள் பெரும்பாலவும் பழைய தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளைக் குறிக்கக்கூடியனவாதலால் அவற்றின் பெரும்பாகமும் இவ்வியாசத்துட் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உவமனியல் மெய்ப்பாட்டியல்களைப்பற்றி யான் எழுதியவை, அவற்றிற் கூறப்படும் பொருட்டொகுதிகளைச் சுருக்கமாக உணரவிரும்பு வோர்க்கு உதவியாகுமென்றே நம்புகிறேன். ஆனால், செய்யுளியல்

DR U V S ... 1990.

பகுதியாதலாலும் அதன் பொருளியருளாயுள் எண்ணிறந்த
புகளுண்மையாலும் அதன் பொருட்கூறுகளையெல்லாம் இச்சிறு
வள்ளுள் விளக்குதல் இயலாததாகும். ஆயினும், செய்யுளியலைப்பற்றிப்
பொதுவாகத் தெரிதற்குரிய பாகங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மா
பியலுட் பண்டைவழக்குகளைப்பற்றிய விசேடங்களுட் பெரும்பாலும்
காணக்கூடும்.

ஆசிரியரால் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் கூறப்பட்ட சரித்
திரக்கூறுகளையும், மக்களியல்புகளையும், பண்டை வழக்கவொழுக்கங்களை
யும் தெரிந்தவரை உரியவிடங்களிலெல்லாம் விளக்கியிருக்கின்றேன்.
இதன்பொருட்டுத் தமிழ்நூல்களும் பிறநூல்களும் கூடியவரை ஆராய்ச்சி
செய்யப்பட்டுள்ளன என்பது நோக்குவார்க்கு நன்குவிளங்கும்.

இவ்வியாசத்துக்கூறப்படும் பொருள்களை இடநோக்கியுணர்தற்கு
உதவியாகப் பொருட்துழிப்பகராதி ஒன்று இறுதியிற் சேர்க்கப்பட்டது.
முடிவிற காட்டப்பட்ட பிழைகளை அவற்றின் திருத்தங்களுடன் படித்
துக்கொள்ளும்படியும், காட்டப்படாத குற்றங்குறைகளைத் திருத்தி
யமைத்துக்கொள்ளும்படியும் நல்லறிஞரை வேண்டிக்கொள்ளுகின்றேன்.

இவ்வாய்ச்சியை வேறு கவலையின்றி எளிதில் எழுதிமுடிப்பதற்
குத் தக்க சௌகரியம் எனக்கு வாய்த்தது, இராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தா
னாதிபதிகளாய் விளங்கும் மாட்சிதங்கிய ஸ்ரீமத்- ஸேதுபதியரசரவர்கள்
ஆதரவின் கீழ் யான் என் சொந்தஊரில் வசிக்கநேர்ந்தகாலத்தேயாதலால்,
இச்சிறுநூல் அடைந்த நன்குமதிப்புக்கு அவ்வரசரவர்கள் அளித்த
ஆதரவே சிறந்தகாரணம் என்பதை ஈண்டுப் பாராட்டவேண்டியவனா
யிருக்கின்றேன்.

இவ்வியாசத்தை மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரங்களுள் ஒன்
றுகப் பதிப்பிக்கும்படி அனுமதியளித்த அச் சங்கத்தாருடைய அன்
புடைமை, என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இந்நூலை அச்சிடுமுயற்சியில் எனக்குச் சிறிதுங் கவலையில்லாமல்
அச்சுக்கு உரியவற்றையெல்லாம் என் விருப்பப்படிசெய்துதலையு “செந்
தமிழ்” உதவிப்பத்திராதிபர் ஸ்ரீமத். திரு. கி. இராமநாத ஐயங்கார்
அவர்கட்குப் பெரிதும் நன்றியறிதற்கடப்பாடுடையேன்.

Dr. ஸ்ரீகாந்தனவர்கள், என் விருப்பத்தின்படி சமீபத்
 யனப்பிய ஆங்கிலமுன்னுரையும் (Foreword) முன்பக்கத்தி-
 பதிப்பித்துள்ளேன்.

“கடல்கண் டோமென்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார்” என்று
 கம்பநாடர் கூறியவாறு, தொல்காப்பியக்கடலில் என் மனக்கண்ணுக்
 கெட்டியவரை கண்ட ஒரு சிறுபகுதியையே இவ்வியாசத்துள் எழுத
 லாயினேன். பின்னும் காணுதற்குரிய பாகங்கள் எத்தனையோ உள்ளன.
 அவற்றை நல்லறிஞரே ஆராய்ந்து காண்டற்குரியர்.

திருவல்லிக்கேணி,
 சென்னை
 20—1—22.

இங்ஙனம்,

மு. இராகவையங்கார்.

பொருளடக்கம்.

தொல்காப்பியப்பெருமை முதலிய வரலாறு	பக்கம்	1
பொதுவிதிகள்	”	15
களவியல்	”	41
கற்பியல்	”	71
புறத்திணையியல்	”	96
மெய்ப்பாட்டியல்	”	130
உவமனியல்	”	135
செய்யுளியல்	”	139
மரபியல்	”	146

C. Sri-Ranta

Litt. D.

Sri Vilas,

Rosmead Place,

Colombo.

28-8-1912.

செந்தமிழ்ச் செல்வர்களாகிய பூரிமத் மு.
ராகவையங் காரவர்களுக்கு விஞ்ஞாபனம்.

இவ்விடம் கேஷமம். அவ்விடம் கேஷமத்
தை அடிக்கடி தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்

சில மாதங்களுக்குமுன் பத்திரிகைகளிற்
பிரகரம்செர்வித்திருந்தபடி, எனக்கு வந்த
தோல்காப்பியப் பொருளதிகார வியாசங்களைத்
தக்க மத்தியஸ்தர்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து
பார்க்கச்செய்ததில் தாங்கள் எழுதியதே முதன்
மைபெற்றவள்ளங்குவதாகத் தெரிந்தமையிற்,
முன்பு பரிகோடுப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ்செய்
திருந்த ந. 200-ஐயும் இன்று மணியார்டர்முலந்
தங்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன். அதனை
மிகவும் பெரிதாக மதித்து அங்கீகரித்துக்
கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

தங்களுடைய பாஷாஞானமும் ஆராய்ச்சி
வன்மையும் மிகவும் மெச்சத்தக்கன. தாங்கள்
இதுபோன்ற காரியங்களைச் செய்துகொண்
நீழிகாலம் வாழ்ந்திருக்கும்படி எல்லாம்வல்ல
முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளைச் சிந்தக்கின்
றேன்

இங்ஙனம்,

அன்பன்,

கு டரீகாந்தன்.

FOREWORD

With pleasure I accept the duty of writing a few lines of introduction to this *Essay on Tolkappiyam*, which was originally written at my request.

The *Tolkappiyam* is so wealthy of content that a hundred commentators may annotate it, and leave it still though untouched, to a hundred more. That this ancient work should have excited the interest and curiosity of Tamil people, age after age, is not to be wondered at. Its subject-matter is the history of the race itself, the life of ancient Tamilakam.

Pundit Sri. *M. Raghava Jyengar* has done his part well. His book, like so many others from the same press, has a rare combination of deep learning and felicitous phrasing.

"Good wine needs no bush," says the English proverb. And even so with this rare essay. It justifies itself by its own taste. My humble office is merely to say: "*Taste.*"

SRI YILAS,
Rosmead Place,
COLOMBO.
14th Jan. 1922,

(Sd.) C. Sri-Kan

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

இந்நிலவலகின்கண்ணே, மக்கட்சாதியாரால் வழங்கப்
தொல்காப்பியத்தின் பெற்று வரும் பாறைகள் எண்ணிறந்தனவேனும், அவற்
றானே பாறமையும் பெருமையு முடையவாய்ச் சீர்திருத்
தம் பெற்றுவிளங்கும் மொழிகள் சிலவேயாம். ஆங்ஙனம் சீர்திருத்தம்
பெற்ற பகுதிகண்டத்துப் பழம்பாறைகளிலே வடமொழியாகிய ஆரிய
மும், தென்மொழியாகிய தமிழும் சிறந்தவைவையன்பது நல்லறிஞர்
பல்லோரால் முன்னரே தெனியப்பட்டது ; ஆதலால் அதனை ஈண்
டராயப்படுவன மிகையாகும் இனி யுள்ளிருமொழிகளுள் வடமொழி
யின் பழம்பெருமையை நிலைநாட்டித் தந்து அதன்பாறுள்ள வேதசாத்தி
ரங்கள் எவ்வாறு சிறந்துவிளங்குவனவோ அவ்வாறே தென்மொழியின்
பழம்பெருமையை குறித்தற்குரிய நூலொன்று மிகநெடுங்காலமாகக்
தமிழ் மச்சாளர் சேமிக்கப்பெற்று வந்துள்ளது. அவ்வரிய பெரிய
நூலாவது தொல்காப்பியமே. இப்போது வழங்கும் தமிழ்நூல்களிலே
இதனினும் முற்பட்டதொன்று தென்மொழியில் இல்லையென்றே சொல்ல
லாம். இதன் ஆசிரியர் “ஆனப் பெருமை யகத்திய னென்னும்—அநந்
தவ மணிவ னாகிய முதனூல்-பொருத்தக் கற்றுப்புரைதப வுணர்ந்தோ”
நுட் சிறந்தவரும், பார்க்கவ சலத்தவரான சமதக்கினியின் புதல்வரும்,
திரணதூமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரினருமாகிய தொல்காப்பிய
முனிவர்.* இம்முனிவர்பெருமான், இடைச்சங்கமிருந்த நிலத்தருதிருவிற்

* ‘தொல்காப்பியன்—பழையமையான காப்பியக்குடியில் உள்ளோன்’ என்
பது உரை ; காப்பியம் என்பது பார்ப்பாறு பழைய குழுவாகிய னொன்று
என்பது “காப்பியத் தொல்குடி கவின்பெற வளர்ந்தி” என்னுஞ் சிலப்பதிகார
வடியாலும் (30—83) விளங்கும். காப்பியம்—காவியம்: கவியாகிய சுக்கிரனது
வமிசம் என்பது பொருள். இவ்வமிசத்தோர் பிருகு மஹருஷியின் மாபின
ராதலால், பார்க்கவர் எனவும் படுவர். பங்காப்பியனார், வெள்ளுர்க்காப்பியனார்,
காப்பியாற்றிக் காப்பியனார், முதலாய புலவர்களும், பார்க்கவ அல்லது காவிய

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

பன்காலத்தவரென்பதும், தமிழ்நாட்டில்வழங்கிய உலகவழக்குச் செயல்வழக்குகளையும், தம்மாசிரியர் அகத்தியனா ரியற்றிய முதனூலையும் ஆராய்ந்து இலக்கணநூலொன்று இயற்றினரென்பதும், இயற்றிய தனை முற்கூறிய பாண்டியனது அவைக்களத்தே அதங்கோட்டாசான் என்ற நல்லிசைப்புலவர்கேட்ப ஆங்கேற்றினர் என்பதும், பிறவும், இம் முனிவர்க்கு ஓநூலாமாணுக்கரான பனம்பாரனாகூறிய பாயிரச்செய்யுளால் அறியப்படுகின்றன. இடைச்சங்கநளந்தொடங்கி நல்லறிஞர்க்கெல்லாம் பெரும்பிரமாணமாக விளங்கும் இலக்கணநூல் இத்தொல்காப்பியம் ஒன்றுமேயாம். இதன் முதனூலாகிய அகத்தியம், இடைச்சங்க காலம்வரை வழங்கியதாகத் தெரியவரின்மும், கடைச்சங்கநாளிலே அது வழக்கு வீழ்வதாயிற்று. இப்போதோ, அந்நூலிற் சிலருத்தி:ய்வான் ஆங்காங்கு உரைகாரர்களால் ஆளப்படுத்தல் தசிரவேறு காணப்பட்டதில்லை. இவ்வாறு “வீங்குகட லுடுத்த வியன்கண் ஞாலத்துத்,—தாங்கா நல்லிசைத் தமிழ்க்கு விளக்காகென” அருந்தவ முனிவரான அகத்தியனால் ஆக்கப்பட்ட முதனூலானது முற்றும் வழக்கொழிந்ததற்கு நச்சினர்க்கினியர் வேறு கதைக்காரணங் கூறுவர். ஆபிணம், அதன் வழிநூலாகத் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தின் அருமை பெருமைகளே அம் முதனூலின்வீழ்ச்சிக்கு சிறந்தகாரணமென்று சொல்லலாம். இத்தொல்காப்பியத் தோன்றியகாலத்தொட்டு அது விதிக்கின்ற ஆணைப்படி நடப்பவரையே முன்னோரும் பின்னோருமாகிய தமிழ்மக்களெல்லாம் தமத்தமிழ்களரவமாகக்கொண்டொழுநினர். “கூறிய குன்றினு முதனூல் கூட்டித் தோமின் றணர்தல் தொல்காப் பியற்றன்—ஆணையின் தமிழறிந் தோர்க்குக் கடனே” எனப் பல்காப்பியனார் என்னும் பழம்புலவர் கூறுதலுக்காண்க (தொல். பக்-௮௦௬). இடைச்சங்கத்தில் இதனுடன் உதித்த நூல்களெல்லாம் ஏறக்குறைய இறந்தொழியவும் இந்நூன்மட்டுந் இன்றுவரை நின்றுநிலவுவது தமிழ்நாட்டாரது பெரும் பேறேயாம்.

குலத்தவராதல்வேண்டும். இனிக் கபிலர் என்ற புலவரின் வேறுபாடறிய, தொல்கபிலர் (குறள்-14) என்ற புலவர் சங்கநூலிற் சிறப்பிக்கப்படுதல்போல, காப்பியர்பலரின் வேறுபாடறிதற்குத்தொல்காப்பியர் என அடையுடன்வழங்கு பட்டார் எனினும் பொருந்தும்; பாசாரென்ற முனிவரினின்ற வேறுபாடறிதற்கு “விருத்தபாசார்” என வேறொருவர் வடநூலுட் கேட்கப்படுதலு நன்குகொன்சு.

இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த தொல்காப்பியமார்
தொல்காப்பியப் பகுப்பு. ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் எந்தே*

பெரும்பகுதியுடையதாய், அவ்வெழுத்துச்சேஷ்
பொருள்களின் இலக்கணங்களை விரித்துச்செல்வதாம். எழுத்துஞ்
சொல்லும் ஆராய்ந்து, அச்சொற்றொடர் கருவியாகப் பொருளுணர்ச்சி
பெறவேண்டிதலால், அம்முறையில்வைத்துத் தொல்காப்பியம்
அவற்றைக் கூறுவதாயிற்று. எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்த மாணக்
கள் பொருளதிகாரம் கற்பது இன்றியமைபாததாக முன்னோர் கருதிவந்
தனரென்பது, “எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்ந்து பொருளதிகாரத்தின்
பொருட்டன்றே; பொருளதிகாரம் பெற்றமே எனின் இவை பெற்றும்
பெற்றிலேம்” என்று களவியலுரை* துதலிப்புருதலால் விளங்கும்.
தொல்காப்பியத்தின் பருவராகிய ஏழன்றிகாரங்களும் தனித்தனி ஒன்
பதியல்கள் உடையனவாக ஆகியியால் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள்,
பொருளதிகாரத்து அமைந்துள்ள இலக்கணப்புட சூத்திரத்தொகையை
யும் பற்றிய இரண்டு வெண்பாக்கள்† அடியில் வருமாறு:—

“சுட்டு மகத்திணையு மேய்ந்த புறத்திணையுங்
காட்டு களவியலுங் கற்பியலு—மீட்டும்
பொருளியல்மெய்ப் பாடுவமம் போற்றிய செய்யுள்
மரபிலு மாம்பொருளின் வைப்பு”

“பூமலர்மென் கூந்தல்! பொருளியலின் சூத்திரங்க
ளாவவறு நூற்றிருபத் தைந்தாகும்—மூவகையால்
ஆயிரத்தின் மேலுமறு நூற்றுப் படுதென்ப
பாயிரத்தொல் காப்பியங்கற் பார்”

இவற்றாற் பொருளதிகாரவியல்கள் ஒன்பதென்பனும், சூத்திரங்
கள் ஈகுக என்பதும், தொல்காப்பிய முழுமைக்குமுரிய சூத்திரத்
தொகை நூற் 30-வன்பதும் விளங்குவனவாம். இப்போது பொரு
ளதிகாரச் சூத்திரத்தொகை ஈகுக ஆக உள்ளது. இஃது ஒரு சூத்
ரித்தை இரண்டாகக்கொண்டு உரைகாரர் பொருள்கூறியதனுற் போர்த
தாம். இவ்வரைபதியல்களில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல்,

*களவியல் - இறையனாரப்பொருள் (தொல். பக். 68அ).

†செந்தமிழ், தொகுதி-உ; பக். 368.

தூல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

என்ற நான்கும் அகப்பொருளையும், புறத்திணையியல் புறப் பியல், ஏனையியல்கள், முறையே மெய்ப்பாடு, உவமம், யாப்பு, உபமையும் விளக்குவன.

இத்தொல்காப்பியம் பழைய உலகவழக்கையும், செய்யுள் உரையும் வழக்கையும் இலக்கணமுறையால் விளக்குவதாதலால், அவற்றைத் தெரிதற்கு முன்னோர் இயற்றிய உரைகள் பெருதவியாவன. இவ்வுரைகளின் உதவி இல்லையேல், பெரும்பாகமும் இருண்கிடக்கும் தொல்காப்பியக்கடவினுள்ள அரும்பெறன்மணிகளின் தன்மைகள் நம்மால் அளந்தறிய முடியாவாம். அதனால் அவ்வுரைகாரர் கூற்றுக்கள் மூலத்தோடொத்த பெருமையுடையனவாகமதிக் கற்பாலன. தொல்காப்பியத்துக்கு உரையெழுதியவருள், இளம்பூரண வடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர் என்ற நால்வருஞ் சிறந்தோராவர். இவருள், நச்சினர்க்கினியரியற்றிய உரையே பொருளதி காரத்துக்கு இப்போது கிடைத்திருப்பது.* ஆயின் அச்சேறிய பொரு ளதிகாரப்பதிப்பிலே செய்யுளியலுக்குள்ள பகுதி, நச்சினர்க்கினியரதன் றிப்பேராசிரியரியற்றிய தென்பது, “செந்தமிழ்” வாயிலாக முன்னரே பிரசித்தமானது.† இதுபோலவே அவ் வச்சுப்பிரதியிற்கண்ட மெய்ப் பாடு, உவமம், மரபியல்களின் உரைப்பகுதிகளும், நச்சினர்க்கினியரெழுதி யன வல்லவென்பதற்குப் பல காரணங்கள் கூறவர்.‡ ஆராய்ச்சியில் எவ ருரையாகமுடியினும், அவ்வுரைகள் பழமையும் பெருமையும் உடையன வாகவே காணப்படுதலால், அவற்றினுதவிக்கொண்டு தொல்காப்பியத்திற் கண்ட அருமபொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ளத் தடையில்லையாம்.

*பொருளதிகாரத்துக்கு, உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணவடிகள் எழு திய உரையுள் அகத்திணையியல், புறத்திணையியற்பகுதிகள் இப்போது அச் சாகி வெளியேறியுள்ளன. அவ்வுரையுட்கண்ட விசேடங்களை ஆண்டாண்டுக் கீழ்க்குறிப்பிற் காட்டியுள்ளேம்.

†இவ்விஷயம், சேதுஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கா ரவர்களால் முதன்முதல் ஆராய்ந்தறியப்பட்டு, அவர்களால், செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் உ-ம் தொகுதி ௧௧-ம் பகுதியில் வெளியிடப்பட்டது. இப்போது நச்சினர்க்கினியரது செய்யுளியலுரை முழுதும் தனிப்புத்தமாக அவர்களால் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின்வாயிலாக வெளியிடப்பட்டுமுள்ளது.

‡செந்தமிழ். தொகுதி-உ. பகுதி-௧௧.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆற்றல்

அன்றியும், இப் பொருளதிகாரத்துக் கூறப்பட்ட அகம், பாடு, உவமம், மாப்பு, மாபு என்பவற்றின் கருத்தக்களைத் தொல்காப்பியத்துக்குப் பின்னரெழுந்த இறைவனார்களவியல், அரசாசம்பியகப்பொருள், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, தண்டியலங்கை, வீரசேழியம், முதலிய உரையுடன்கூடிய இலக்கணநூல்களும், சமீபச் செய்யுள்களும் பிறவும் தக்க கருவியாக உள்ளன. ஆதலால் இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஆணுலகமும் ஏற்றபெற்றி கொள்ளப்படுமெனக். இனி நூலுட் கூறப்பட்ட விஷயங்களுட் புதுவேரம்.

பொருளதிகாரமென்பது பொருளினது இலக்கணத்தை
பொருளதிகாரம் உணர்த்தும் அதிகாரம் என விரியும். [அதிகாரம் -
முறைமை] பொருளாவன அகப்பொருளும் புறப்பொருளும்
பாடம். அன்றி, அகத்திணையில் ஆனபதையும், புறத்திணையில் அறம்
பொருள் வீடுகளையும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உறுதிப்பொருள் நான்கை
யும் இவ்வதிகாரம் உணர்த்துவதென்று கொள்ளவும் பரிம். (பக் 5)

இனி, மேற்கூறிய பொருள்களையே கூறவந்த ஆசிரியர், மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மாபு என்பவற்றையும் சேர்த்துப் பொருளதிகாரத்துக் கூறிய தொலைவு? எனின், கூறுவேன். தொல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்துஞ் செய்யுள்வழக்கிற்கும், உலகவழக்கிற்கும் உரியவற்றைக் கலந்து கூறிப் பொருளதிகாரத்திற் பெரும்பான்மை உலகவழக்குக்கு வேண்டிவனவே கூறத்தொடங்கினார்: தொடங்கினவர் அவ்வுலகவழக்கை உணர்த்துவதற்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுதலையுடைய மெய்ப்பாடு உவமங்களையும், அவ்வழக்குப்பற்றிப் பாடித் தருகரிய செய்யுள்களையும்கூட, உலகவழக்குச் செய்யுள்வழக்கிரண்டற்கும் பொதுவாகிய மாபுகளையும் பொருளியல்களோடு சேர்த்துக் கூறுவாராயினா என்க. (செய்யுண் மரபியல்களின் அவதாரிகை.)

இனி, ஆசிரியர் தாம் கூறப்பெற்ற பொருள்தொகுதியைத் தாமும் புறமும் தமிழ்மக்கள் முறைப்படி* அகத்திணை புறத்திணை என இரண்டுபகுதியாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கேற்ப இயல்கள்.

* “தமிழின் முறைவாய் துணைத்தனையோ” என்னும் திருக்கோவையடியின் (20) விசேடவுரையிற் பேராசிரியர் “தமிழின் முறைகளாவன, ஈண்டகமும் புறமுமாகிய பொருட்கூறு” என்றெழுதுதல் காண்க. வடநூன் முறையாயின் அறம், பொருள், இன்பம் எனப் பாகுபாடுபெறமென்ப பரிமேலழகர் (குறள் காமத்துப்பால். அவதா.).

தோஷபிப்பப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

இவ்வாறு அவற்றுள், அகத்திணை என்பது, அகவொழுக்கம்; ஒத்த அன்பொடு ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்றகாலத் தந்த வின்பம், அக்கூட்டத்தின்பின் இவ்வாறு நுந்ததெனப் பிறர்க ளுடையதாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன் புவதாம்; புறத்திணை என்பது புறவொழுக்கம்; அஃது ஒத்த அன் டைய தலைவன், தலைவி, இவரன்னறி, எல்லாரானுந் தயத்துணரப் புவதும், இவ்வாறு நுந்ததெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுவதுமாம். இவற் றால், இன்பப்பகுதியான அகத்திணையானது களவு கற்பு என இரண் டாகப் பகுக்கப்பட்டு இப்பொருளதிகாரத்தே பல இயல்களால் விரிக்கப் படுகின்றது.

இவற்றுட் களவென்பது ஒருவனும் ஒருத்தியும் அந்தரங் டாகப்பொருளின் கத்திற் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம்பற்றித் தமிழ்நூல் கள் கூறும் வரலாற்றை முதலிற் சுருக்கமாகத் தெரிந்து காள்ளுதல் பின்வருஞ் செய்திகளையறிவதற்குப் பெரிதும் உபகா ராகும். அவ்வரலாறுவது:—உருவுந் திருவும் அறிவுந் குலமு முதலிய வற்றால் ஒப்புயர்வற்றவனாவதற்குத் தலைவனொருவன் வேட்டைவிருப்பால் லைச்சாரலொன்றைப்பக்கத்தே தனிபடுப் வந்தானா—ஆங்குத் தன் தாழியரோடு சினைப்பணங்காத்துவந்தவனும் உரு, திரு முதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்றவனாகிய மலைவாணர்களொருத்தி விளையாட்டுவிருப்பாற் றோழியர் தனித்தனி பிரிந்ததிலேயில், தானுந் தனியளாய்ச்செல்லும் போது அத்தலைவன் முன்பு எதிர்ப்பட்டனள். எதிர்ப்பட்ட, இருவரும் ஊழ்வயத்தால் உள்ளங்கலந்து அவ்விடத்தே கூடிமகிழ்ந்து, பின்னர் ஒருவர்க்கொருவர் பிரிவாற்றாது ஒருவாறு ஆற்றுகித்துக்கொண்டு தத்த மிடநோக்கிச் சென்றனர். இவ்வாறு விதியாற் கூட்டப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் தான் காதலுற்றதலைவியைத் திரும்பக்காணுமவானின்றுண்ட ப்பட்டு, முன்னாட்கூடிய இடத்தையே நாடிச்செல்ல, அவ்வனமே அன்புதாண்ட ஆங்குவந்தெதிர்த்த தலைவியைத் தலைவன் முன்போல எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு மகிழ்ந்து காதலற் கலந்தான். இவ்விதம் முன்றா முறை கூடும்போது தன் பாங்கனா, தலைவியிருப்பிடமறிந்துசென்று அவளைச் சேர்வன். இனித் தோழியால் எப்பொழுதுஞ் சூழப்பட்டுள்ள தலைவியை இவ்வனமே பலகாலும் தனியிடத்தெதிர்ப்பட்டுக் கூடுதல் அருமையாயிருத்தல்பற்றித் தலைவியைத் தடையின்றி அதுபவிக்கக்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

சுருதியவனும், அதற்குத் தக்க துணையாவான் அவன் கருதினான் என்பதை அறிந்துகொண்டு அவள்பாற்சென்று, குறிப்பாகவும் கெட்டபடையாகவும் தன் குறைகூறி வேண்டி, அவள் பலபடியாக ஆராய்ந்து இருவர்க்கும் கூட்டமுண்மை உணர்ந்து, பின் 'இனி நாமும் இதற்கு உடம்படலே நலம்' என்று அவ்விருவரையும் கூட்டுதற்கு முயல்வள். இங்ஙனம் தோழியாற் பலமுறை தலைவன் கூடிவருமிடையில், தலைவியாற் காக்கப்பட்டிருந் திணைப்புன முற்றிக் கதிர்கொய்தலேனும் பிறகாரணமேனும் நிகழத் தலைவிக்கு அக்காவல்லீங்கி மனையகத்தே தங்கும்படிநேர்தலும், அக்காலத்து இரவில், தோழி அவ்விருவரையும் கூட்டமுயலுவள். இங்ஙனம் நிகழும் களவொழுக்கம் முதலிற் சிறுகச் சிலர்பலர்க்குத் தெரியவந்து நாளடைவில் ஊர்ப் பேரலாய்ப் பாவ, அதுகாரணத்தாற் பெற்றோர் தலைவியை இற்செறித்துத் தக்கபடி காவற்படுத்துவர். அதனால் தலைமகனைக் காணப்பெறாத ஆற்றாமை தலைவிமாட்டுப் பெருகுதல்கண்டு, தோழி, கற்புநெறிப்பட்ட இவள் இனி இறந்துபடவும்கூடுமென்று சுருதி இதற்கு வேறு உபாயமொன்றுங் காணாததிலேயில், அவள் தலைவியைடைந்து 'நீர் இவளை உடன்கொண்டுசென்று மணந்துகொள்வதே இனிச் செய்யற்பாலது' என்றுகூறி, ஒருவரும் அறியாவகை தலைவியை வெளியேற்றித் தலைமகன்பாற் சேர்ப்பிக்க, அவள் அவளை உடனழைத்துக்கொண்டு, தன்னுரநோக்கிச் செல்வன்; செல்லுமிடையில், தலைவியின் சுற்றத்தார் அக் களவறிந்தவந்து தலைவனை மேற்செல்லாவாறு தடுக்கவும், அவள் தன்காதல்முழுதும் தலைவன்பாற்சார்த்தி நிற்பதாகண்டு 'இவள் கற்புநெறிப்பட்டாள்' என்று அறிந்துகொண்டு அவ்விருவர்க்குந் தீங்குசெய்யாது திரும்பிச்செல்வர். இங்ஙனமாகத் தலைவனுடன் மகிழ்ந்துசென்ற தலைவி அவனுடைந்து வாழ்வளென உணர்கு.

கற்பாவது இங்ஙனம் உடன்கொண்டுபோய் தலைவன் தன்னுரிலேனும், தலைவியின் சுற்றத்தார் சம்மதித்தவேண்டி அவளுரிலேனும் விதிமுறைப்படி அவளை மணம்புரிந்து இல்லறநடத்தலும், பின், உலகின் நிலையின்மையை யுணர்ந்து வீடுபேறு முயறலுமாம்.

இவற்றால், வேறுசில வேறுபாடுகளு முண்டேனும், மேற்
அவ்வொருபற்றிய குறித்த வாலாமே களவு கற்புக்களின் சுருக்கம் என்பது
தெரியலாம். ஆகவே, இவ்விண்ணொருகுதிகளும் தமிழ்

நூல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

ஆகாதியானவாழ்க்கைமுறையில், விவாகத்துக்குமுன்னும்
 நிகழும் இரண்டு முக்கியநிலைகள் என்பது அறியப்படும்.
 விவாகநிலைகள் பற்றியமைந்த ஒழுக்கங்கள் தமிழ்மக்கள் தொன்று
 பட்டுவழங்கிய உலகியல்களாய்ப், பின்னரே புலவர்களார் சிறப்பித்
 த் பாடப்பெற்றும், இலக்கணங் கற்பிக்கப்பட்டும் செய்யுள்வழக்
 நடத்தன என உணர்க. இஃது, “உயர்த்தோர் கிளவியும் வழக்கோடு
 னார்த் தலின்—வழக்கவழிப் படுத்தல் செய்யுட்குக் கடனே” “நாடக
 முக்கினு முலகியல் வழக்கினும்—பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”
 என ஆசிரியரே குறிப்பித்தலால் அறியத்தக்கது. நச்சினார்க்கினியும்,
 இஃது இல்லதெனப்படாது உலகியலேயாம்; உலகியலின்றேல், ‘ஆகா
 ப்பூ நாரிற்று’ என்றுழி அது சூட்சுமத்துவாநுமி நறி மயங்கிக்கூறி
 யுள்ள உலகம் இழித்திடப்படுதலும் இஃதும் இறித்திடப்படும்”
 (க-ரு, 1, 2) என்றெழுதினார் இவ்வாறு, இக் களவ கற்புக்கள் ஒரு
 பர் மக்களின் வழக்கத்தோடு சம்பந்தப்படாத வெறுங் கற்பனைகளோ
 யாயின், அவற்றின் பல்வேறு விகற்பங்களைச் செய்யுள்வழக்கோடும் உல
 கியலோடும் பொருந்தவைத்த இத்துணை ளவாகப் பழையநூல்கள்
 நுத்தோதா என்க எனவே, பொருளதிகாரத்துக்கண்ட அகப்
 பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்கொல்லாம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் கொண்
 டாழகிய ஒருவகை உலகவாழ்க்கையோடு உற்பத்தியாகியிருந்ததென்
 னது போதரும்.

இனி அவ்வுலகவழக்கம் ஆதியில் எவ்வாறு அமைந்திருந்த
 உலகவழக்கம். தென்பதை முதலில் நோக்குவோம். மேற்கூறிய அகப்
 பொருட் சுருக்கத்தை யாராயுமிடத்து—இவ்வாழ்க்கை
 படைவதற்குமுன் ஒருவன் ஒருத்தியை மறைவிற்கண்டு, தன்பாலுள்ள
 அன்பை அவட்கு வெளியிட்டுக் கூடி ஒழுதுதலும், அக்கூட்டம் வெளிப்
 பட்டபின் பெண்ணின்பெற்றோர் அதற் கணங்குதலும் இணக்காராயின்
 அவரறியாம லப்பெண்ணைக் கார்த்தழைத் துச்சென்று தனக்குரிய மணியா
 ளாகக்கொண்டு வாழ்தலும் போன்றமுறை இந்நாட்டில் வழங்குவந்
 தமை அறியப்படும். படவே, தமிழ்மக்களது பண்டையொழுக்கமானது
 எண்வகைமணங்களுள், ஒருவர்க்கொருவர் மனமொத்துக்கடும் காத்
 தருவமணம் போன்றதென்று சொல்லலாம். ஆனால், களவுக்கூட்டத்தின்
 பின்னர், ஒருவன் ஒருத்தியை அவள் சுற்றமறியாவகை உடன்கொண்டு

போதனும் பழையவழக்கில் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இவ்வுடன்போக்கு நிகழ்வதற்குச் செய்யுள்வழக்கம் காணப்படுதலால், இவ்வொழுக்கத்தை ஒருதலைகொண்ட மாகிய இராக்கதமுறைப்படுத்தாது ஒத்த அன்புபற்றிய கார்தருவ முறையாகவே கொண்டனர் முன்னையோர். இங்ஙனம், செய்யுள்வழக்கிலே பழைய தமிழ்மணமுறையை மிகவும் சத்தமுடையதாக முன்னோர் புனைந்து கூறியிருப்பினும், உலகவழக்கானது அச்செய்யுள்வழக்கினும் சிறிது வேறுபட வழங்கியிருத்தல் கூடியதேயாம்; அஃதாவது தலைவியின் உடம்பாடுபெற்றன்றிப் பெறாமலும் அவள்கற்ற மறியாமல் ஒருவன் ஒருத்தியைக் கொண்டுசெல்வது முதலியனவாம். தலைவியின் உடம்பாடின்றி அவளை வலிந்துகொள்வதும் முன்பு நிகழ்ந்துவந்ததென்பதைத் தொல்காப்பியனார், “மகட்பாற்காஞ்சி” என்ற புறத்துறையால் வெளிப்படக்கூறியதோடு, “பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் காணம் என்ப” என்ற கற்பியற்குத்திரத்தாலும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பிற்கூறிய குத்திரத்தின்கருத்தாவது:—உலகியலாகிய பழைய களவுமணத்தில்* “பொய்யும் வழுவும் மிகுந்துதோன்றியதனால் அக்குற்றங்கள்நீங்கக் கற்புமுறையை முனிவர் தமிழ்மக்கட்கு விதிக்கலாயினர்” என்பதாம். பழைய உலகியன்மணத்துத்தோன்றிய குற்றங்கள் என்றது—ஒருத்தியின் உடம்பாடுபெற்று அவளை அன்பார் கூடியொழுகாது நினைத்தவன் நினைத்தபடி ஒருத்தியை வலிந்துகொள்வது முதலியனவாதல் வேண்டும். ஆகவே தமிழ்நாட்டில், கார்தருவம்போன்ற ஒழுங்கான களவுமுறையன்றி, ஒழுங்கற்ற களவுமுறையாகிய இராக்கதம் போன்றனவும் முற்காலத்து வழங்கலாயின என்பது உய்த்துணரத்தக்கதாம். “மையின் மதியின் விளங்கு முகத்தானை - வெளவிக் கொளது மறனெனக் காண்டன்று” என்னும் குறிஞ்சிக்கலியடிகளும் இக்கருத்தே வலியுறுத்துதல்காணலாம் (சுஉ). இவ்வாறு ஒழுங்கற்ற மணமுறைகளை விலக்கி ஒத்த அன்புபற்றிய கார்தருவத்தையும், அதன்பின்னர்க் கற்பியலையும் ஆரியமேலோர் தமிழ்நாட்டார்க்கு நன்கு விதித்துப்போர்த்தன

*இம்மணம் “தமிழ்கூறு நல்லகேத்து” வழக்காகிய ஒழுக்கத்தையே பெரும்பான்மை குறிக்குமென உணர்த்த,

தால்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

“இம்மணம் விதிக்கப்பட்ட களவுக் கற்புமே இத்தொல்காப்பியத் தப்பட்டன எனவும் உணர்ந்துகொள்க.”

மேற்குறித்த கொள்கையை அடியிற்காணும் செய்திகளும் நன்கு வலியுறுத்துவன: இக் களவொழுக்கமானது எல்லாநிலத்துக்கும் பொதுவாக உரியதெனும் (பச்-25, குத்-105) குறிஞ்சியொழுக்கமாகவே பழைய நூல்கள் இதனைச் சிறப்பித்தலால் மலைநாட்டில் இவ்வழக்கு மிக்ருவழங்கியமை உப்த்துணரப்படுகின்றது. இதற்கேற்ப, மலைவாணாகிய மக்களிடத்தே, அதன் மாதிரிகைகள் இன்றும் நன்றாகக் காணப்படுகின்றன. இம்மக்கள் நிகழ்த்தும் விவாகச்சடங்குகளை நோக்குமிடத்து, அவை, அவரது புராதன சரித்திரத்தைப் புலப்படுத்துவனவென்றும், அம் மணமுறையினின்று இராக்கதமணம்போன்றதே அவர் கொண்டுமுகிய ஆதிவிவாகமென்பது நன்கறிப்படுமென்றும், அதுவே பிற்காலத்தில் நட்புமுறையாக மாறி நடக்கலாயிற்றென்றும் கூறுவர்.† இம் மலைவாணராவார்—கஞ்சம்பிரதேசத்தே கொண்டர் சுவர்களும், கோதாவரியிற் கோயில்களும், கோயம்புத்தூரில் ஊராளிகளும், திருவாங்கூர்ச் சீமையில் முதுவர்களும் வேறுசிலருமாவர். இவரெல்லாம் விவாகநிகழ்ச்சிக்குமுன் மெய்யாகவோ பொய்யாகவோ, தாம் விரும்பியபெண்ணை ஒரு வரு மறியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், கொண்டுபோமிடையிற் பெண்ணின் சுற்றத்தாரவந்து தடுக்கச் சம்பந்திகளைச்சார்ந்த இருபாலார்க்கும் போலியுத்தம் நிகழ்வதும், பின்னரே சுற்றத்தாரால் மணமுடித்

“இராக்கதமணமானது தமிழ்நாட்டார்க்குள்மட்டுமன்றி ஆரியமக்களாலும் ஒருகாலத்தே பிரபலமாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டதேயாகும். இதனை, வியாசபாரதத்தில் “எட்டாவதான ராக்ஷஸமே அறிஞர்களால் விரும்பப்பட்டதென் றறியுங்கள்.....தருமசாஸ்திரமறிந்தோர் வலிந்து கொண்டோகப்பட்டவனே சிறத்தவனென்று கூறுகின்றனர்” எனவரும் பீஷ்மர்வாக்கியங்களில் அறியலாம். (ஆதிபர்வம். பக். 404; ஸ்ரீ. ம. வி. ராமாநுஜாசாரியாவர்கள் பதிப்பு). முற்காலத்தே கூத்திரியர்க்குள் இம்மணம் மிக்கிருந்ததினால், ராக்ஷஸவிவாகத்துக்கு “கூதரம்” என்ற ஒருபெயர் வடநூல்களில் வழங்கியதென்பர். “காதர்வ ராக்ஷஸ மிரண்டும் கூத்திரியர்க்குச்சிறந்தனவாதலால் இவற்றுள் இரண்டேனும் ஒன்றெனும், அரசர் செய்துகொள்ளலாம்” என மனுஷன் கூறுதல் அறியத்தக்கது (அத். 8; ச. 26).

† E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 8.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

துக்கொள்வதும் வழக்கங்களாக உடையர். இவருள் ஊராளிகள் முதுவர்களும், தமிழ்முதுகுழியைச் சார்ந்தவர்கள். பிற்குறிய முதுவரது மணநிகழ்ச்சியில், மணமகன் தான்விரும்பிய கன்னி தண்ணீரோடுக்கவேனும் விறகு பொறுக்கவேனும் வெளியேறும் சமயம்பார்த்திருந்து, அவளை ஒருவரும் அறியாவகை களவிற் கொண்டுசெல்வதும், சென்று மலையின் ஏகாந்தமான பிரதேசமொன்றிற் சிலவாரம்வரை கூடிவசிப்பதும், இதற்கிடையிற் சுற்றத்தார் அவளைத்தேடியுங் காணாது போவாயின், அவ்விருவரும் திரும்பிவந்து பெண்ணின் பெற்றோரால் மணமுடித்துக்கொள்வதும் இன்னும் நிகழ்ந்துவரும் வழக்கங்கள் என்பர்.* இம் முதுவர் குறிஞ்சிநிலத்துப் பழைய தமிழ்மக்களே என்பதை, அவர் பெயரே குறிப்பிக்கும். இம்மலைநாட்டுப் புராதன மக்களிடம் பெண்கோடலை முற்காலத்தரசரும் விரும்பிவந்தனரெனவும், பெண்கொடுக்க அவர் மறுத்தனராயின், அவ்வரசர் தம் வலிகாட்டி வலிந்து கொண்டுசெல்ல முயன்றுவந்தனரெனவும், தொல்காப்பியனாரே கூறுதல் நோக்கற்பாலது. இதனை நிகர்த்தும் மேல்வந்த வேந்தனோடு முதுகுடி-மகட்பா டஞ்சிய மகட்காஞ்சி யானும் (பக். ௧௮௩) என்னும் புறத்திணைப் பகுதியால் உணர்க. இதன்பொருள் - “பெண்கொள்ளுதற்கு ஒத்தவனயிருந்தும், மறுத்தலால் வலிந்துகொள்ளவந்த அரசனோடு அப்பெண்ணுக்குரிய முதுகுடித் தலைவர் தம் மகளைச் சேர்த்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாற் காஞ்சியாலும்” என்பது. இதனுட்கண்ட “முதுகுடி” என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர், வணிகர் வேளாளரும் பிற கலப்புச் சாதியாருமே என்று பொருள்கூறினராயினும், மலைவாணராகிய பழைய மக்களையே அது குறிப்பதாம்; என்னை? “முதுகுடிப் பிறந்த முதிராச் செல்வியை - மதிமுடிக் களித்த மகட்பாற் காஞ்சி” என இளங்கோவடிகள், இக்காஞ்சித்துறையை மலைவாணரோழுக்கமாகவே கருதுதலால் என்க. இவ்வடிகளிலே பர்வதராஜனாகிய இமவான் தன் மகள் பர்வதி தேவியைச் சிவபிரானுக் களித்த முறையை இக்காஞ்சித்துறைப்பாற்

*E. Thurston's Ethnographic Notes in Southern India p. 13.
“வேடர் மறக்குலம் போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென மகளைக்-கூடிய கூட்டமே யாகக் கொண்டு குடிவாழும் கொலோ” எனப் பெரியாழ்வாரும், களவிற் கொண்டு மகளிரை மணம்புரியும் வேடர் மறவர் வழக்கத்தைக் குறிப்பிடுதல் அறியத்தக்கது. (திவ். பெரியாழ். 3. 8. 5.)

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

தத்துக் கூறியிருத்தல் கண்டுகொள்க. இத்துறைபற்றிப் புறநானூற்றில் வரும் நூநடு-முதல் நூநெ-வரையுள்ள கக-பாட்டுக்களை நோக்குமிடத்தும் தமிழர்க்குள் ஒருகாலத்து இராக்கதமணமும் பெருவழக்குடையதாயிருந்ததென்பது புலப்படத் தடையிலையாம்; ஒரு பெண்ணை வளிந்து கொண்டுசெல்ல அராசர் பலர் முயன்றசெய்தி இப்புறப்பாட்டுக்களால் வெளியாகின்றமையின்* இஃது இராக்கதப்பாற்படுமேயன்றிக் கார்தருவமுறைக்கு ஒவ்வாததென உணர்க.† இம்மகட்பாற்காஞ்சிக்கு உரியதாக ஆசிரியர் கூறிய ‘முதுகுடி’ என்பதும் தமிழ் மலைவாணரால் “முதுவர்” என்ற கூட்டத்தார் பழைய ஒழுக்கத்தோடு இன்றுங் காணப்படுவதும் ஈண்டு ஒப்பிடத்தக்கன.

இனித் களவுக்கூட்டத்தின்பின் நிகழ்வது கற்புமுறையாகும். ஆனால், களவொழுக்கமின்றியே தனிக்கற்புமுறை முன்பு வழங்கியதில்லை யென்பது, “முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்-கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே” (இறை. களவி) என முன்னோர் மொழிதலாற் றெரியலாம்.‡ இக்கற்பிலே தலைவியின் பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்வதேயன்றி, ஒருவரு மறியாமல் தலைவன் அவளை உடன் கொண்டு போனவிடத்துக் கொடுப்போரின்றியும் சடங்கின்வழியாலவளை அவன் மணப்பது உண்டென்பர் தொல்காப்பியனார். ஆரியவருணத்தார்முவர்க்கு மே இருடிகளால் ஆதியில் விதிக்கப்பட்ட இக்கற்புமுறை தங்கள் புராதனமுறையொன்றில் நின்றொழுக்கிவந்த தமிழர் முதலியோர்க்கும், பிற்காலத்தே அவர்களால் நியமிக்கப்படலாயிற்றென்று ஆசிரியரே கூறுகின்றார். இதனை “மேலோர் முவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்-கிழோர்க்

*பறம்புமலைக்காசனாகிய வேன்பாரியின்மகளிரைத் தமிழ் வேந்தர் மணம்புரியவிரும்பிக்கேட்டும், அவன் இணங்காது மறுத்தமைபற்றியே, அப்பாரியின்மலையை மூவேந்தரும் முற்றுகையிட்டு அவளையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர்; இச்செய்தி கபிலர் பாடிய 109, 110, 111-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல்களாலும், ‘மகன்மறுத்தல்’ என்னுந் துறைக்குறிப்பாலும் விளக்கமாகும்.

†கலம்பகங்களில் வரும் “மறம்” என்ற பகுதி இம் மகட்பாற்காஞ்சித் துறைபற்றியதாதல்வேண்டும்.

‡ “உலகியல்வழக்காய்ப் பின்பு இல்லறநிகழும் களவொழுக்கம்” எனச் செஞ்சிவனியர் எழுதுதலுங் காண்க (சுவீத், 136 உரை.).

காகிய காலமும் உண்டே”¹ என்ற கற்பியற் சூத்திரத்தால் (உ) இதனால் ஆரியாது கற்பியல் விதிகளைத் தமிழர் அறிந்திராத கால ஒன்றிருந்ததென்பது வெளியாம். பிற்காலத்தே இருடிகள் கரு முறையைத் தமிழர்க்கு விதித்ததன் காரணம் அவரது களவியன்முறையிற் “பொய்யும் வழவும் தோன்றிச் சீர்கெட்டதேயாம்” என்பது முன்பும் விளக்கப்பட்டது.

இவ்வாறு நடைபெற்றுவந்த உலகவழக்கமே காலாந்தரத் செயல்படிபாடு திற்புலவர்களாற் சிறப்பித்துப்பாடப்பெறும் நிலைமையை அடைந்தது. அவ்வாறு பாடப்பட்டகாலத்தே அன்பு முறைக்காகாத இராக்கதமுதலிய அசுத்தபாகங்களால் லாம் அடியோடு ஒதுக்கப்பட்டுக் காதலொத்துவிளங்கும் கந்தருவ மரக்கமே தழுவப்பட்டது. அன்றியும், கூத்தர் விறலியர் முதலியோரால் இவ்வொழுக்கம் அபிநயித்து நடித்துக் காட்டப்பட்டும் வந்தது:— இது “நாடக வழக்கினு முலகியல் வழக்கினும்— பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” என்றும் பிறவாறும் ஆசிரியர் கூறுதலால் உணர்தற்பாலதாம். நாடகம் வேத்தியல் பொதுவியல் என இருதிறப்படுமென்றும், இவற்றுள் வேத்தியலென்பது—இவ்வகப் பொருள்பற்றியகூத் தென்றும் முன்னோர் கூறுதலுங் காண்க (சிலப். பக்-அஅ). களவொழுக்கம்பற்றிய செய்திகள் நாடகத்துக்கும் ஏற்றனவே என்பது “இத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் எனப்படும்; கிளவி ஒழுங்குபடக் கோத்துக் கதைபோலவந்து நாடகத்துக் கேற்றலின்” எனத் தஞ்சை வாணன்கோவையுரைகாரர் கூறுவதாலும் புலனாம். இங்கேகூறிய நாடக மென்பது, வடமொழியிற் பாத்திரங்களும் பிறவும் வகுத்துவழங்கும் சாகுந்தலமுதலிய போன்றதன்றிக் கதைதழுவித் கூத்தர் கூத்தியரால் அபிநயித்து நடிக்கப்படும் கூத்தென உணர்க. நாடகம், கதை தழுவியவரும் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிலப். பக்-சுச). இங்ஙனம் களவொழுக்கம்பற்றிப் புலவர்பாடுவதும், அபிநயித்து நடிப்பதும் பல்கி எல்லாகடந்தகாலத்தே அவற்றுக்கு வரம்பாக முன்னோர் இலக்கணம் வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தலாயினர். இத்தோல்காப்பியமும் அவற்றுள் ஒன்றும். இதன் பொருளதிகாரப்பகுதியிலுள்ள கூ-இயல்களிலே

¹ இச் சூத்திரத்துக்கு ரோப்பொருள் இதுவேயாயினும், நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து வேறாதல் அகநொளசோக்கி யுணர்க.

தீதால்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

டான்று ரீங்க ஒழிந்தனவெல்லாம் அகப்பொருள்பற்றிய வழக்கு வரையறுப்பதையே பெருநோக்கமாகக் கொண்டன. அறமும் ஈருளும் பயக்கும் அரசியல் முதலியவற்றை உணர்த்தற்குப் புறந் ணியியல் என ஒன்றே கூறி, ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டம் றிய விதிகளைப் பல வியல்களால் ஆசிரியர் கூறுவதை நோக்குமிடத்து, றர்காலத்தே இவ்வின்பவொழுக்கத்துக்கிருந்த வழக்குமிகுதி தெரிய தும். ஒருகால், இவ்வொழுக்கத்தைச் சிறப்பிக்கவேண்டித் தொல் ியினாரோ புதியவாக இலக்கணங்கள் கட்டிக்கூறினரோ எனின்— ிரத்தில் “முந்து நூல் கண்டு முறைப்பட எண்ணிப்—புலந்தொகுத் றான்” என்று இவ்வாசிரியர்செய்தி கூறப்படுகலால் அது முற்றும் றாருந்தாதென்க. நச்சினூர்க்கினியரும் “இப்புலனெறிவழக்கினை இல்ல ியிபது புலவரால் நாட்டப்பட்ட தென்னாமோ எனின்—இல்லதென்று ட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு பிறந்து இன்பஞ்செய்யாதாகலானும், உடன் றிய உலகியல்வழக்கினை ஒழித்தல்வேண்டுமாதலானும் அது பொருந் து” (பக்-கஅ) என மறுத்துக்கூறுதல் அறியத்தக்கது. எனவே, றவு கற்பென்று வகுக்கப்பட்ட அகப்பொருள்விகற்பங்கள், புனைந் றாவகையாற் புலவர்கள் பாடிவந்த உலகியல்களே என்பது வெளிப் டயாய்ம். இங்ஙனம் புனைந்துரையும் உலகியலுங் கலந்து புலவர்பாடிய ியுள்வழக்கை ஆசிரியர் “புலனெறி வழக்கம்” என்று ஆளுவர் (குத்- ட). [புலன் நெறிவழக்கம்—நூல் நெறிவழக்கம்; “புலத்துறை ற்றிய” என்புழிப் போல.]

பொருட்பொருடி இனி, இப்புலனெறிவழக்கைக் கூறுதற்கமைந்த பொரு ளாதிகாரத்திற் பெரும்பாகம் அகப்பொருளுே பற்றிய ியினும், சிறப்பாக அப்பொருளை உணர்த்தவந்த இயல்கள் நான்கும்; வை-அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல் என்பன. வற்றுள், அகத்திணையியலிற் புலனெறிவழக்கின் பொதுவிதிகளும், றாருளியலிற் களவியல் கற்பியல்களிற் கண்ட வழக்களை அமைத்துக் றன்னுமாறும் கூறப்படுகின்றன. முதலிற் பொதுவிலக்கணங்களை றிந்துகொள்ளுதல் இன்றியமையாததனின், அவற்றுட் சிறப்புடைச் ிதிகளை இப்போது ஆராய்ந்துகொள்வோம். பொருளியலிற் கண்ட ினெழுவுமூலமைதிகளும்—களவு கற்பு வாலாறுகள் கூறுமிடத்துப் ும்பாடும் விளக்கப்படும். ஆகவே, ஈண்டு நாம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு

எடுத்துக்கொண்ட பகுதிகள்—பொதுவிதிகள், களவியல்
என மூன்றும் என உணர்ந்துகொள்க.

I. பொதுவிதிகள்.

அகப்பொருள்பற்றிய இன்ப வொழுக்கங்கள் ஆசிரியால் மூன்ற வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. அவை கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்பன.

(1) கைக்கிளை:—தலைவன் தலைவி யிருவர்க்குள் ஒருவரிடமே தோன்றி விளங்குங் காதல். [கைக்கிளை—சிறுமை உறவு அல்லது ஒரு மருங்குபற்றிய கேண்மை.] இஃது ஒருதலைக்காமம் எனப்படும்.*

(2) ஐந்திணை:—அவ்விருவர்க்குள்ளும் ஒத்துவிளங்குங் காதல்; [ஐந்திணை—ஐந்துபகுதிப்பட்ட ஒழுக்கம். இது பின்னர் விளிக்கப்படும்.] இஃது ஒத்தகாமமாம்.

(3) பெருந்திணை:—தலைவன் தலைவியர்க்குள் அளவுகடந்து, இழிவான செய்கைகளுக்கு ஏதுவாகிய காதல். [பெருந்திணை—பெரிய ஒழுக்கம்.] இஃது ஒவ்வாக்காமம் எனப்படும்.

(1) கைக்கிளை.

இனி, முதலிற்குறித்த ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளை கிழமுயிடம் தொல்காப்பியத்தில் மூன்றுவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாவது—காமஞ்சரலா இளமையாளிடம் நிகழ்வது (குத்-10). அஃதாவது—காமக்குறிப்பிற்குப்பொருந்தாதப் பேதைப்பருவத்துப் பெண் ஒருத்தியிடம் ஒரு தலைவன் தன் காதற்குறிப்புத்தோன்றக் கூறுவது. இரண்டாவது—ஒத்த அன்பினராய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஊழ்வசத்தால், தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக்கூடும் இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குமுன் தலைவனிடம் பெரும் பாண்மை நிகழும் காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல் என்ற நான்கு செய்திகளுமாம் (கு. 62). மூன்றாவது—வேதத்தே கூறப்பட்ட என்

* “பெருமையில்லாத தலைமக்கள் உறவு” என்பர் இளம்பூரணர் (பக்-4).

† வேட்கை பிறவாய் பருவத்தானைப் ‘பேதை’ என்றும், பிறக்கின்றபருவத்தானைப் ‘பெதும்பை’ என்றும் கூறுவது வழக்கு. “பேதையல்ல மேதையன் குறுமகள் - பெதும்பைப் பருவத் தொதுங்கினை புறத்தென” (அகம்-௭) என்னும் இடம் காண்க (சிந்தா - இலக்க. 304).

பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

ஆன், கொல்லேறுகோடல்* வில்லெற்றுதல் முதலியன
கொள்ளும் ஆசாரமும், தலைகளாலும் அவன் தமரானும்
வலிதற்கொள்ளும் இராக்கதமும், முத்தோர் களித்தோர்
விரியோருடன் கூடுதலாகிய பைசாசமும் ஆகும் [ஆத்-105.].

இவ்வாறு கூறப்பட்ட கைக்கிளைப்பகுதிகள் முற்கூறியபடி தலை
தலைவியிருவருள் ஒருவர்பாட்டே அன்பு நிகழ்ந்து ஒருதலைக்காம
தல் உண்டுகொள்க. இப்பகுதியுள், காமக்குறிப்பில்லாப் பேதைய
மும் நிகழும் கைக்கிளைபொன்றும் ஆசிரியர் முதற்கண் எடுத்தோதுத
ல், தமிழ்நாட்டிற் சிறுமிகளைவிரும்பிமணந்தவழக்கும் முன்பு இருந்
துபோலும். இக்கைக்கிளையைச் சிறப்புடையதொன்றாக உரைகாரர்
றுதலும், களித்தோகை நுக, நுள, நுஅ-ம் பாட்டுக்கள், இவ் வொரு
லக்காமவகையைச் சிறப்பித்தலும் காண்க. நாற்கவிராசநம்பியார்
ம் அகப்பொருளில் இக் கைக்கிளைப்பகுதியை அகப்புறமென்றும்,
மஞ்சரன்வளிடம் நிகழ்வதே அகத்திற்குரியதாம் என்றும் கூறுவர்
(ழி-நூ). இனி, ஆசா இராக்கத பைசாச மணங்களையும் ஆசிரியர்
ப்பகுதியிற் சேர்த்தலால், அவை இவர்காலத்தே பொருந்தாக்காம
ரக்கொள்ளப்படாது ஒருவாறு தழுவப்பட்டமை புலப்படும். தலைவன்
லைவி இருவரிடத்துமன்றி ஒருவர்பாலே நிகழும் காமமாதலின் இம்
ணங்கள் கைக்கிளைக்குரியவாமென்க. இனிச் செய்யுள்வழக்கிற்குப்
பரிதுஞ் சிறப்புடையது இயற்கைப்புணர்ச்சிக்குமுன் நிகழும் காட்சி,
பும், தெளிதல், தேறல் என்னுங் கைக்கிளையே பெண்பது கோவை
தலைய னுல்களால் நன்கறிந்தது. இராமபிரானும் சீதாபிராட்டியும்
ில் முறிக்கப்படுவதன்முன் ஒருவரை யொருவர் கண்டு விழைவு
குத்தனர் என்று வான்மீகமுனிவர் கூறுகிறுப்பவும், கம்பநாடர்,
ராம் பாடும் தமிழ்முறைக்கேற்ப, அவ்விருவர்க்கும் உள்ளப்புணர்ச்சி
நிகழ்த்ததாகச் சந்தர்ப்பங்கொண்டு இக் கைக்கிளையகையைப் புனைந்து
கூறுதலானும் இதன் சிறப்பியல்பு அறியலாகும் (மிதிலைக்காட்சிப்
டலம்). இனி, முல்லையிலத் தாயர்க்குள் வழங்கிய 'ஏறுகோடற்கைக்
கிளை' என்பதொன்று முன்னுல்களிற் கூறப்படுகின்றது. ஏறுகோடல்
ரண்பது - ஆய்க்குலத்தலைவர் தம்மகளிர்க்குக் கன்னிபாகற்கமரக்கக்கொல்

*கொல்லேறுகோடல் - கொடிய விடை தழுவி மணத்தல்,

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

லேறு (விடை) ஒன்றை வெளியிடுத்த அதனைத் தழுவிப்பிடிப்பது இவ்விதம் என்று நியமிப்பதாம். “ஆராமாகிய இவ் வேறுகோடி கைக்கிளை, காமப்பொருளாகிய புலனெறிவழக்கில்வருங்கால், முல்லை நிலத்து ஆயரும் ஆய்ச்சியரும் கந்தருவமாகிய களவொழுக்கம் ஒழுகி வரையுங்காலத்து அந்நிலத்தியல்புபற்றி வரைந்துகொள்வர்” என்பர் நச்சினூக்கினியர். முல்லைக்கவியின் முதலிரண்டுபாட்டுக்களால் இதன் இயல்பு நன்கு உணரப்படும். இக்கைக்கிளை அவ் வாயார்குலமுதல்வருகிய கண்ணபிரானுமும் அக் குலமகளாகிய ரப்பின்னைப்பொருட்டு நிகழ்த்தப் பட்டதென்பர். “ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போந்திமி லேற்றுவன்குன்-கோட்டிடை யாடினை கூத்தடலாய்தங் கொம்பினுக்கே” என்றார் பெரியாரும். மேலேகாட்டிய கைக்கிளை மூவகையுமின்றிக் கடவுளரிடத்து நிகழும் ஒருதலைக்காமமும், ஒத்த அன்பினராய் முன்பு கூடியொழுக்கிப்பின்பு ஒருவன் ஒருத்தியைத் துறக்க அதனால் நிகழும் பெண்பாற்கைக்கிளையும் பிறவும் உளவாயினும் அவையெல்லாம் அகப் பொருட்குரியனவன்றிப் புறப்பொருட் பகுதிகளாமென்பர் (பக். ௨௦௯).

(2). ஐந்திணை.

இனி ஒத்தகாமமாகிய ஐந்திணையே புனைந்துரை உலகியல்களோடு புலவர்களால் மிகுத்துப் பாடப்படுவது. அன்பொத்துவிளங்கும் இவ் வொழுக்கம் ஐந்து பிரிவுடையதாகதவின் ஐந்திணை எனப்பட்டது. அவை—முல்லைத்திணை, குறிஞ்சித்திணை, பாலைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தற்றிணை என்பன. [திணை—ஒழுக்கம்] இவ்வவைப்பகுதிகளும் தனித்தனியே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று பொருள்களுடையனவாம்.

- முதற்பொருளாவன:—நிலமும் பொழுதும். இவற்
1. முதற்பொருள் முள் நிலம்—முல்லை (காடு), குறிஞ்சி (மலை), மருதம் (நாடு), நெய்தல் (கடற்கரை), பாலை (கலப்புநிலம்)
என்னும் பகுப்புடையது. இவைதம்முள், பாலையென்பது தனிநிலமன் றாதலால், தொல்காப்பியனார், “நடுவணைந்திணை நடுவண தொழியப்- படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” என்பதனால் அதனைக்கி நான்கு நிலமே கொண்டார். இவர் கருதியவாறு, இப் படுதிரைவையம் ஆதியில் நான்குநிலமாகவே, படைக்கப்பட்டது என்பதற்கு, நானிலம் எனப்

‘தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

‘சிறுக்கு வழங்கும் பெயரே சான்றாகும்.’¹ ஆயினும், பாலைநிலம்—
தில்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து—நல்லியல் பிழந்து நடுங்கு
யருறுத்துப்பாலை பென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்”(சிலப்)எனப்படுத
ால் அஃது ஒரு தனிநிலமாகவைத்துப் புலனெறிவழக்கஞ் செய்யப்
பெவதாயிற்று.² இனிப்பொழுது என்பது கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி,
புளவேனில், முதவேனில் என்ற பெரும்பொழுதாயும்,³ மாலை, யாமம்,
நவகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு⁴ என்ற சிறுபொழுது தாறுமாம்.
இங்ஙனம் முதற்பொருளாகக் கூறப்பட்ட நிலமும் பொழுதும் முற்கூறிய
புத்தினைகட்கும் ஏற்றபெற்றி உரியவாகும். அஃதாவது—முல்லைக்குக்
காடும் காடுசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது காரும் மாலையும். குறிஞ்
சிக்கு மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது கூதிரும் யாம
மும்⁵ முன்பனியும். பாலை கலப்பாதலால் தனிநில மன்று; பொழுது
நண்பகலும் வேனிலும் பின்பனியும். மருதத்துக்குப் பழனமும் பழ
னஞ்சார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது வைகறையும் காலையும். நெய்தற்
குக் கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நிலம்: பொழுது ஏற்பாடு—என
உணர்ந்துகொள்க. “மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது
சொல்லிற்றின்மையான் ஐவகை யிருதுவும் உரிய” எனக் கொள்வர்
இறையனார்களவிய லுரைகாரர் (பக்-கசு). நச்சினார்க்கினியர் “இவற்

¹ “பாலைக்கு நிலமின்மையின், நானிலம் எனப்பட்டது” என்றார் பேரா
சிரியரும் (திருச்சிற்-கோ-191).

² “நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீ ரறமென்று கோதுகொண்ட—வேனி
லுஞ் செவ்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை” என, ஸ்ரீ சடகோபர்திருவாக்கிலும் இப்
பாலையின் இயல்பு வருணிக்கப்படுதல் காண்க (திருவிருத். 26).

³ இவை முறையே ஆவணிமுதல் இரண்டிரண்டு மாதவளவினவாகிய
ஆறு பருவமாகக்கொள்க.

⁴ இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனத்தொடங்கி முறையே பப்பத்து
நாழிகை அளவினதாம். இவற்றுள் ஆற்பாடு என்பது பிற்பகல் என்பர் நச்சி
னார்க்கினியர் (எவ்—சூரியன், படுகின்றகாலம்). விவரானமுனிவர், பாடு-உண்
பாதல் எனக்கொண்டு, “சூரியது உதயமாகும் நான்வெயிற் காலை” எனக் கூறி
னார்; இவர்க்குச் சிறுபொழுது கிந்தென்பதே கொள்கையாம். (தொல்காப்
பியச் சூத்திரவியுத்தி பார்க்க.).

“பூமுடிவது, இரப்பொழுதின் நடுக்கறு” என்பது இளம்பூரணம்,

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

அதற்கு அறுவகையிருதவும் உரியவென்பதன்றிக் காரும் இளவேனிலும் பெரும்பொழுதாகக் கொள்ப" எனவும், "நெய்தற்கு ஒழுகு முன்றுகாலமும்பற்றிவரச் சான்றோர் செய்யுட் செய்திலர்: அங்ஙனம் வந்தசெய்யுள் உளவேல் அவற்றையுங் கொள்க" எனவும் கூறினர் (பக்கள). இங்ஙனம், ஐந்திணைக்கும் பெரும்பொழுது சிறப்பொழுதுகள் பகுக்கப்பட்டது, அவ்வந் நிலத்துக்கேற்ப இப் பொழுதுகள் தலைவன் தலைவியர்மாட்டிக் காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தல்பற்றியேயாம். இளம் பூரணவடிகள் இதுபற்றி எழுதுவன வருமாறு:— "இவ்வறுவகைப்பருவமும் அறுவகைப்பொழுதும் இவ் வைந்திணைக்குரியவா ரென்னை யெனின், சிறப்புநோக்கி யென்க. என்னை சிறந்தவாரெனின், முல்லை யாகிய நிலனும் வேனிற்காலத்து வெப்பமுழந்து மாணும், புதலும், கொடியும், கவினழிந்துகிடந்தன புயல்கள்முழங்கக் கவின்பெறுமாகவின் அதற்கு சிறந்ததாம். மாலைப்பொழுது இந்நிலத்துக் கின்றியமை யாத முல்லை மலருங்காலமாதலானும் ஆண்டுத் தனியிருப்பார்க்கு இவை கண்டுழி வருத்தமிததலின் அதுவும் சிறந்ததாயிற்று. குறிஞ்சிக்குப் பெரும்பான்மையும் களவிற்புணர்ச்சி பொருளாதலின், அப் புணர்ச்சிக்குத் தனியிடம் வேண்டுமன்றே? அது கூதிர்காலத்துப் பகலும் இரவும் நுண்ணிசிதறி இயங்குவாரிலாமாதலான் ஆண்டுத் தனிப்படல் எளிதாகவின், அதற்கு சிறந்தது. நடுநாள் யாமமும் அவ்வாறாக வின் அதுவும் சிறந்தது. மருதத்திற்கு நிலன் பழனஞ்சாரந்த இடமாதலான் ஆண்டு உறைவார் மேன்மக்களாதலின், அவர் பாதையிற் பிரிவுழி அம்மனையகத்து உறைந்தமைபிறாறியாமை மறைத்தல்வேண்டி வைகறைக்கண், தம் மனையகத்துப் பெயரும்வழி ஆண்டு மனைவி ஊட லுற்றசுச் சாரகில்லாளாமாதலால் அவை (வைகறையும் விடியலும்) அந் நிலத்துக்குச் சிறந்தன; நெய்தற்குப் பெரும்பான்மையும் இரக்கம் பொருளாதலான், தனிமையுற்று இங்குவார்க்குப் பகற்பொழுதினும் இராப்பொழுது மிகுமாதலின், அப்பொழுது வருத்தமுறுதலின் அதற்கு அது சிறந்ததென்க. மாலைப்பொருளாவது பிரிவு; அப்பிரிவின் கண் தலைமகற்கு வருத்தமுறுமென்று தலைமகள் கவலுங்கால் நிழலும் நீரும் இல்லாதவழி யேகினார் எனவும் கவலுமாகவின் அதற்கு சிறந்ததென்க (தொல். பொ. அகத். 12-இளம்). இவ்வாறே நச்சினூர்க்கணியர் ஏற்

தேவதொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

சூழ்ச்சாரணங்குறிச்செல்லுதலை அப் பொழுதுகளின் உரிமைகூறும் ஸூத்திரவுரைகளால் உணர்ந்துகொள்க.

2. கருப்பொருள். கருப்பொருள்:—என்பது, ஐந்திணைக்குமுரிய-தெய்வம், உணவு, விலங்கு, மாம், புள், பறை, தொழில், யாழ் என்பன (சூத்-கஅ). , இக் கருப்பொருள்கள் ஐந்திணைக்கும் முறையே உரியவாமாற்றை ஈண்டு எழுதுமிடத்து விரியும்¹. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவற்றை விரித்துக்காட்டாது உரையிற் கொள்ளவே வைத்தாராயினும்,

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய பெருமண லுலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருத நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே” (இ)

என்ற சூத்திரத்தால் அவ்வத் திணைக்குரிய தெய்வக்கருவமட்டும் விளக்கினர். கோவலர் பல்லாவும் பயன்தருதற்கு ‘ஆகுதியுக்கும் ஆபல காக்க’ எனக் குரவையாடி மடைபல கொடுத்தலின் அதுகொள்ளுந் திரு மாலை முல்லைக்கும், குன்றக்குறவர் பலர்குழி, ‘வெறியாட்டயர்தற்கு வேண்டும் பொருள்கொண்டு வெறியயர்வராகலின் முருகக்கடவுளைக் குறிஞ்சிக்கும், நாடுசெழிக்கவும் காமச்சிறப்பு நிகழவும்வேண்டி எழிலிக்கும் இமையோர்க்கும் இறைவனை விழவுசெய்து அழைத்தலின் இந்திரனை மருதத்துக்கும், னுனையர் (கடற்கரைமாக்கள்) வலைவளந் தப்பின் அவர்மகளிர் கிளையுடன்குழிச் சுறவுக்கோடுநட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தலின்² அதற்குரிய வருணனை நெய்தற்கும்—தெய்வங்களாகப் பண்டையோர் கொண்டனர் என்பர். “பாலைக்குத் தொல்காப்பியனார் நிலம் வேண்டிற்றிலர் ; வேண்டாமையின், தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர் ;

¹ சிலப்பதிகாரப் பதிகவுரையின் தொடக்கத்தே, அடியார்க்குநல்லார் இக் கருப்பொருள்களையெல்லாம் அவ்வத்திணைக்கேற்பவைத்து விரித்து விளக்குதல் கண்டுகொள்க.

² முருகபூசையில் நிகழ்த்தும் ஒருவகைக்கூத்து. (வெறியாட்டு என்ற பொருட்குறிப்பிடம் பார்க்க).

³ சுருமீனின் கொம்பைநட்டு வணங்குதல், செய்தனிலமாக்கன்வழக்கென்பது, “இணச்சுறவின் கோடுநட்டு-மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினுன்” எனவரும் பட்டினப்பாலையடிகளான் (86, 87)உணர்க.

தொல்காப்பியப் பொருள்திகார ஆராய்ச்சி

பிறர்¹ பகவதியையும், ஆதித்தனையும் தெய்வமாக வேண்டவர்² களவியலுரைகார். ஆயின் நச்சினார்க்கினியர் “பாலைக்கு ஞாயிற்றே” தெய்வமாக்கி அவனிற்றோன்றிய மழையினையும் காற்றினையும் அ, தெய்வப்பகுதியாக்கிக் கூறுபவால் எனின்-எல்லாத் தெய்வத்திற்கும் அந்தணர் அவிக்கொடுக்குங்கால் அங்கி ஆதித்தன்கட் கொடுக்குமென்பது வேதமுடிபாதலின், ஆதித்தன் எல்லாநிலத்துக்கும் பொதுவென மறுக்க,எனவே, அவ்வந்நிலத்துத் தெய்வங்களே பாலைக்குத் தெய்வ மாயிற்று” என்றெழுதினார். இனி முல்லைக்குக் காமனையும்,³ குறிஞ்சிக்குச் சூராமகளிரையும் தெய்வவகையாகக் கூறுதலும் உண்டு.

இங்ஙனம், நானிலத்துக்கும் உரியதாக ஒதப்பட்ட கடவுளர் ஆரிய வேதத்தில் ஆளப்பட்ட தெய்வங்களாகவே பெரிதுங்காண்டலால் அவரை வணங்கிவந்த தமிழ்மக்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்துக்குமுன்பே, வைதிகக் கோட்பாடுடையவராதல் நன்குணரப்படும். இவ்வாறே ஆரியா சாரங்கள் பலவும் இவ்வாசிரியர்க்குமுன்பே தமிழகத்திற் பரவி வழங்கின என்பதற்கு இந்நூலுள் வேண்டிய பிரமாணங்கள் காணலாம்.

இனி, ஆசிரியர் “தெய்வ முணுவே.....அன்ன பிறவுங் கருவென மொழிப” எனக் கருப்பொருள் கூறிய சூத்திரத்தில் ‘பிறவும்’ என்றதனால், பூ, நீர், ஊர், பெயர் என்பனவும் கொள்ளப்படும்; என்னை? “எந்நில மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்” (கக) “திணைநிலப்பெயர்” (உ0) என ஆசிரியரே பூவும் பெயருங் கூறுதலால் என்க. இவற்றுட் பெயர்கள் மக்கட்கும் தலைமக்கட்கும் வேறுவேறாகும்; அஃதாவது குறிஞ்சி மக்கள்பெயர் கானவர் வேட்டுவர் குணறுவர்; குறத்தியர் வேட்டுவித்தியர் குன்றுவித்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் வெற்பன் சிலம்பன் பொருப்பன்; கொடிச்சி முதலியன. முல்லைநிலமக்கள்பெயர் கோவலர் இடையர் ஆயர் பொதுவர்; இடைச்சியர் கோவித்தியர் ஆய்ச்சியர் பொது வியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் அண்ணல் தோன்றல் முதலியன. மருதநிலமக்கள்பெயர் களமர் உழுவர் கடையர்; ஊழத்தியர் கடைசியர்

¹ அடியார்க்குநல்லாரும் இவ்வாறே கூறுவர். (சிலப்பதிகாரம் கக-ம் பக்கம் பார்க்க.)

² காமன் மாயோன்மகனாதலின் அவனையும் முல்லைத்தெய்வமாக முன்னோர் கொண்டமை, 9-ஆம் முல்லைக்கவியான் உணர்ச்சி.

தலைமக்கள்பெயர் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

தலைமக்கள்பெயர் மகிழ்நன் ஊரன் ; மனையோன் முதலியன. ஸ்ரீனிவசமக்கள்பெயர் துனையர் திமிலர் பாதவர் ; துனையத்தியர் த்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் சேர்ப்பன் துறைவன் முதலியன. கலப்புநிலமாகிய பாலைக்குரிய மக்கள்பெயர் எயினர் மறவர் ; பிறறியர் மறத்தியர் என்பன. தலைமக்கள்பெயர் மீளி விடலை காலை முதலியன எனக் கண்டுகொள்க. இவ்வாறே பூ* நீர் ஊர்களும் இலக்கிய நாக்கி உணரத்தக்கன.

இவற்றுள் ஒருநிலத்துமக்கள்பெயர் அந்நிலத்துத் தலைமக்கள் பயராக வழங்குதலு முண்டு; அவை, ஆயர் வேட்டுவர் முதலாயின (க, உஉ). மருதநிலத்திற்குமட்டும் அவ்வாறு மாறிவழங்குதல் புரிது என்பர். இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஐந்துநிலத்துத் தலைமக்களு ம அகப்பொருட்குச் சிறப்பாக உரியதோனும் அந்தணர் முதலிய ஈன்துவருணத்தவரும், குருநிலமன்னரும் அப் புலனெறிவழக்கிற் துரியாகவும் கூறப்படுவதுண்டு. இதனை “ஏவன் மரபி னேனோரு முரியர்” (சூத்-உச) என்புழித் தனிப்படக் கூறுதல் காண்க. இவ்வந்த ணர் முதலியோர் தலைவராகப் பாடப்பெற்ற செய்யுட்களை உரைநால் உணரலாம். ஆகவே, தமிழ்மக்களாகக் கருதப்பட்டார் இவ்வைந்து நிலத்தவரையென்பது நாம் நன்கு உய்த்துணரலாகும். நம்பியாரும், “மறையோர் மன்னர் வணிகர் சூத்திரரானும்-இறைபோர் தமக்கு மெய்துமற் றிதுவே” “அதுவே, மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்தந் நிலத்துறை-இழிந்தோர் தம்முளு முயர்ந்தோரு மெய்துப” எனவும் (30, 31), அவற்றினுரையில் “மேற்சொல்லப்பட்ட கைக்கிளையை அந் தணர் முதலிய நால்வகைத் தலைமக்களுமன்றி, ஐந்துநிலத்தும் உறையும் நிலைமக்களுட் டலைமக்களும் பெறுவர்” எனவும் கூறுதலின் ஆயர் வேட்டுவர் கிழார் பாதவர் மறவர் என்ற ஐவகைமக்களுமே தமிழ்நாட் டுக்குரியர் என்பது அவர்க்குக் கருத்தாதல் தெரிகின்றது. நிற்க.

இனி, மேற்குறித்த ஐந்திணைக் கருப்பொருள்களில் ஒருநிலத்துக் குரிய பூவும் புள்ளும் மற்றொருநிலத்தில் மயங்கியதாகக் கூறுவதும் வழக்காம் (சூத்-கக). ஆயின், மற்றைக் கருப்பொருள்களும் அங்ஙனம் மயங்குமென்று ஆசிரியர் கூறுமையால், அவற்றை மயங்குவனவாகக்

*பத்தியாட்டுள், குறிஞ்சி முல்லைபாட்டுக்களிலும் பிறவற்றிலும் அவ் வந் நிலப்பூக்கள் விசேடமாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சு

கூறுதல் முற்காலத்து வழக்கில்லைப்போலும். பிற்பட்ட ~~பொருள்~~ 35-
அவை வேறுநிலத்தும் மயங்குவனவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கினால்
னார்க்கினியர் “ஒன்றெனமுடித்தலால், பிற கருப்பொருள் மயங்கு
உளவேனும் கொள்க” என்று அமைப்பர் (பக்-39).

உரிப்பொருளாவன-முற்கூறிய ஐர்க்கிணக்கு முரிய

3. உரிப்பொருள். ஒழுக்கங்களாகும்; அவை புணர்தல், பிரிதல், இருத்

தல், இரங்கல், ஊடல் என்பனவும் அவற்றின் நிமித்

தங்களும். அவற்றுட் புணர்தலும் அதனிமித்தமும் குறிஞ்சி உரிப்
பொருள்; பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை; இருத்தலும் இருத்த
னிமித்தமும் முல்லை; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும் நெய்தல்; ஊடலும்
ஊடனிமித்தமும் மருத உரிப்பொருள் என உணர்க (கச). அகப்
பொருளாவது-ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடும் கூட்டமாதலாலும், அக்
கூட்டம் இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலாலும் முதலிற் புணர்ச்சியையும்,
அக்கூட்டத்தின்பின்னரல்லது பிரிவின்கையால் அதன்பின் பிரிவை
யும், தலைவன்பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதலின்
அதனையடுத்து இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவுநீட்டித்தவிடத்து அங்
வனம் ஆற்றியிராது தலைமகள் இரங்குமாகலின் அதற்குப்பின் இரங்
கலையும், பிரிந்ததலைவன் வந்துகூடியபின் இருவர்க்குமுள்ள காமக்
குறிப்பைச் சிறப்பித்தலால் இறுதியில் ஊடலையும் வைத்து, இங்ஙனம்
ஒத்த அன்புடைய தலைவி தலைவன் இவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய இன்ப
ஒழுக்கங்கள் இவ்வவந்துமே எனக் கண்டு, அவற்றை முறைப்படுத்தித்
தோதினர் முன்னையோர் என்பது உணரத்தக்கது (பக்-39).

மிலக்களும் அவற்றிற்குரிய அவ்வொழுக்கங்களும்.	இனி, மலைக்குப் புணர்ச்சியையும், பாலைக்குப் பிரிவை யும், காட்டுக்கு இருத்தலையும் கடற்கரைக்கு இரங்க லையும், நாட்டுக்கு ஊடலையும் பண்டையோர்கொண்ட
---	--

தற்கு நூலிலேனும் உரையிலேனும் ஏற்புடைய காரணங்காண்டல் அரி
தாம். ஆயினும், அடியில் வருமாறுகூறுதல் பொருள்தவதோ என்பது
ஆராயற்பாலது. முற்காலத்து மலைநாட்டுமகளிர் வளமும் எழிலும்
வாய்ந்து விளங்கினமைபால் தமிழ்த்தலைவர் அன்னரைப் பெரிதும்
காமுற்றவருங்காலத்தக் களவிற்குச் சிறந்த பாதுகாக்குலில் (இடை

*தமிழ்த்தலைவர், முன்பு, மலைநாட்டுமகளிரையேபெரிதும்விரும்பிய செய்தி.
முன்னரும் குறிக்கப்பட்டது.

நல்லாயிப்ப் பொருளதிகார உதாயச்சி

தூடன் வழங்காது மாவும் புள்ளும் துணையுடன் மகிழ்ந்து
 மலையின் இயற்கை வளமும் காமோத்திபலமாய் இருவர்க்கும்
 விளம்பம் விளைத்தவாறும், குறிஞ்சிநிலத்துக்குச்சிறந்த உதிராகிய
 பசி ஊர்த்திகை மாதங்களும் இடையாமமும் இருள்துங்கித் துனி
 சூதலாற் றலைவனுக்குக் களவிற்சேர்தல் அரிதாதல்பற்றிக் காமக்குறிப்
 பப் பெருக்குதலாலும் களவுக்கூட்டத்தைக் குறிஞ்சிநிலத்துக்கும்,
 க்ஷணம் குறிஞ்சித்தலைவியொடு கூடிய தலைவன், தனித்தாயினும் சுற்
 ர்தார் அறிந்து தடுத்தவிடத்துத் தலைவியை உடன்கொண்டாயினும்
 ரிந்துபோயிடம் “முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து-நல்
 பல்பிழந்த” நிலமையாதலாற் பிரிதலைப் பாலைக்கும், அவ்வாறு தலைவி
 ய உடன்கொண்டுசெல்லும் இளைஞர் பெரும்பான்மை நாட்டுத்தலைவரோ
 தலால், தாம் கொணர்ந்த பெண்டிரை மணந்து இல்வாழ்க்கை
 கழித்துக்காற் றலைவன்பாத்தமை காரணமாகப் பெரும்பான்மை நிக
 மம் ஊடலை மருதத்துக்கும், அவ்வாழ்க்கைக்காலத்துப் பகைகளைத் தல்
 றறிப் பிரிந்து விளைமுற்றி மீள்வோன், பாசறையினின்று ஊர்நோக்கி
 ருங்காலம் கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதி மாதங்களாதலின்,
 வை வெப்பமும் தட்பமும் மிகாது நீரும் நிழலும் பெறுதலும், ஊர்ப்
 க்கத்துக் காடுஞ் சோலையும் காட்சிபெருக, மாவும் புள்ளும் மகிழ்ந்து
 னைபாடுதலும், மலையிற் பசுக்கள் மன்றிப்புகுதலும், தீங்குமுலிசைத்த
 ளும் பிறவும் காமக்குறிப்பை மிகுவித்துப் பிரிவாற்றிக்கொண்டு தனித்
 ருக்கும் தலைவியை கற்புநிலையைப் பெருக்காட்டுதலின் இருத்தலை
 ல்லைக்கும்! தலைவனைப் பிரிந்த கிழத்திக்குக் கடலுங் கழியுங் கான
 ளுங் காணுந்தோறும் ஆற்றாமை கைம்மிக்கு இரங்கல் நிகழ்வதே இயல்
 மாதலின் அவ்விரங்கலை நெய்தற்கும் உரியனவாக்கி முற்காலத்தவர்
 லனெறிவழக்கஞ் செய்தனர்போலும். இவற்றுக்கு இன்னும் ஏற்
 டைய காரணமுளவேனும் அவற்றையுங் கூறிக்கொள்க.

* வித்தியாதா கார்தீர்வர்களும் பிற தெய்வக்கூட்டத்தாரும் மலையினிடம்
 உடியுறைவதையே தூவகன் சிறப்பித்தலும் இக்கருத்தை வற்புறுத்தும்.

† காவோழக்கை துணையின்றித் தனிநிலையிற்செய்யும் அறவோர்வாழ்க்கை
 பாதலின், தலைவியின் தனிநிலைக்கும், அதனை இடமாக்கினர்போலும், †

கிலக்கின்
மொக்காரணம்.

இனி, முற்கூறிய ஐந்தாவதையும் முல்லை

முதலாகப் பெயர்பெற்றதன் காரணமும்

ஆராய்ந்துகொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மா

அல்லது பூவிசைக்கட்கு உரியன என்பதும், முல்லைமுதலியவற்றின்
மிகுதி அல்லது சிறப்புப்பற்றி அந்நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின
என்பதும் எளிதிற்புலப்படும்.* “கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற வெற்பு”
(மதுரைக்காஞ்சி-௩௦௦.) “மருதஞ்சான்ற மருதத்தண்பனை” (சிறுபாண்-
க-௮௬.) “முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவு” (௨௨௧௬௬)† “பாலைசான்றகரம்”
(௨௨௩௬௪) எனப் பூ அல்லது அதன் முதற்பொருளின் சிறப்புப்பற்றி
அந்நிலங்கள் கூறப்படுதல் நோக்குக.‡ இனிக் களவியலுரைகாரரும்
நச்சினுர்க்கினியரும், இந்நிலப்பெயர்கள் அவற்றின் ஒழுக்கமாக மேலே
கூறிய உரிப்பொருள்களடியாக வழங்கலாயின என்பர். அஃதாவது—
முல்லைக்குரியதாகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்பட்ட ஒழுக்கம் “இருத்
தல்” என்பது: இவ்விருத்தற்கே முல்லைபென்பது ஒருபெயர் என்ப
தாம்; “குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்
டது; .என்னை? விளக்காகிய சுடரிருந்த இடமே விளக்கெனப்பட்டது
போல” என்றார் களவியலுரைகாரரும் (16). மற்றைநிலங்கட்கும் இவ்
வாறே கூறிக்கொள்க. இவற்றால் முல்லை குறிஞ்சியென்று கூறப்பட்ட.
ஒழுக்கங்களாற் காடு மலை முதலியவை அப் பெயர்பெற்றன என்பது
அவ்வுரைகாரருடைய கருத்தாகத்தோற்றினும்—அவ்வொழுக்கந்தான்
அவ்வாறு பெயர்பெற்றதன் காரணம் என்னை? என்ற கேள்வி திரும்ப
எழக்கூடியதாகின்றது. அதனால் நிகழ்வுகள் முற்குறித்தபடி பூக்களி

* இளம்பூரணவழிகளும், குறிஞ்சிமுதலிய பூக்களின் சிறப்புப்பற்றியே
மலை முதலிய நிலங்கள் குறிவிட்டானப்பட்டன என்று உதாரணங்களுடன்
விரித்தெழுதுதல், “மாயோன்மேய” என்ற குத்திரத்துக்கு அவ்வொழுதிய உரை
நோக்கி யறியலாம்.

† “முல்லைமும்முல்லைவேலி” என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சிற், முத்தி.
464.)

‡ நண்டு நச்சினுர்க்கினியர் “மருதஞ்சான்ற மருதம்” முதலியவற்றுக்கு
“மருதவொழுக்கமிருந்த மருதம்” என்றவ்வாறு பொருள்கொண்டாராயினும்,
“கருங்காற் குறிஞ்சிசான்ற வெற்பு” என்புழி, ‘கருங்கால்’ என்ற அடையைச்
குறிஞ்சியொழுக்கத்திற்கு ஆக்கிக்கொள்ள இடர்ப்படுதலால், அவர்க்கே அது
கருத்தன்றென்க.

தோல்வியைப் பொருள்தரும் ஆணய்த்தி

யாகப் பெயர்பெறுதுபோயினும், அந்நிலத்தொழுக்கங்களேனும் அவையடியாக வழக்கலாயின என்று கூறுதலெவெண்டுமென்க. ஆயின், ஈச்சினர்க்கினியர் “இவ்வாறன்றி, முல்லைமுதலிய பூவாற் பெயர்பெற்றன இவ் வொழுக்கங்களெனின், அவ்வந்நிலங்கட்கு ஏனைப்பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர்கூறுதலுமுரிய எனக் கடாயினர்க்கு விடையின்மை உணர்க” என இக்கொள்கையை மறுத்திட்டனர். ஆயினும், ஒவ்வொருவொழுக்கத்தை உணர்ந்தற்கு ஒவ்வொருபூவை அடையாளமாகக் கொண்டொழுகுவது பண்டைத்தமிழாது வழக்கேயாம். இது, புறத்திணையொழுக்கமாகிய நிரைவர்தல் மீட்டல் முதலியவற்றுக்கு, வெட்சி கார்த்தை முதலாய பூக்களை அறிகுறியாகக்கொண்டமையாலும் விளங்கும். இங்ஙனம் கொண்ட முறையைப் புறத்திணைச்செய்திகள் கூறுபிடித்து விளக்குவேம். எனவே, அகத்திணையொழுக்கங்கட்கும் அங்ஙனம் பூக்களை அடையாளமாகக்கொண்டு முன்னோர்வழங்க, அவற்றினடியாக இருத்தல் முதலிய ஒழுக்கங்கள்* முல்லை முதலாகப் பெயர்பெற்றன என்று கொள்ளுதல் இழுக்காதென்க.

பாலையொழுக்கமாகிய
பிரிவு களவு.

இனி, ஐந்துசிப்பொருள்களிலும் குறிஞ்சித்திணை களவுப்பகுதிக்கும், முல்லைமுதலெய்தல்கள் கற்புப் பகுதிக்கும், பாலை களவு கற்பென்ற இரண்டற்கும் பெரும்பான்மை புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுவனவாம். இவற்றுட் பாலையொழுக்கமாகிய பிரிவு களவு கற்புக் காலங்களில் நிகழ்தற்குரிய பொதுவொழுக்கமாதலால், அதனைப்பற்றி ஆசிரியர்கூறிய விதிகளும் ஈண்டு அறியத்தக்கவை. இப்பாலையொழுக்கம் பிரிவு-ஒதல் பகை தூது காவல் பொருள் என்பவைபற்றி நிகழும். இவற்றுள் ஒதற்பிரிவுவேளாள

*இங்ஙனமே ஐரோப்பியரும், பண்டும் இன்றும், ‘லில்லி’ என்ற (Lily) சென்னையல்விமலரைச் சுற்றிக்குறியாக வழங்கியுள்ளார். டென்னிஸன் மஹா கவி இயற்றிய “Lancelot and Elaine” என்ற கவியில், எலன் என்ற பெண்ணின் சுற்பின் றாய்மைகுறிக்க—அவளை ‘லில்லிப் பெண்’ (Lily Maid) என்று கூறப்பட்டிருத்தல் தெரியவருகின்றது. இயேசுநாதரின் நாயகிய மரியா லின்சுத்தித் தவிர சுற்பின் றாய்மையைக்காட்ட, லில்லிப்பூவொன்று வைக் கப்பட்டிருக்குமென்பர். இதுபோலவே, அன்புடைய இருவர் பிரியுங்கால், அப்பிரிவைக்குறிக்க, ‘பர்கெட்-மீ-ஸாட்’ ‘Forget-me-not’ என்ற பூவைக் கொடுத்ததும், தக்கமிருதியை ‘வீப்பிங்-விலோ’ “Weeping willow” என்ற பூவாற் குறித்ததும் அங்குலோப்பியநாட்டுப்புழக்கஞ் சொன்பர்.

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

பொழிந்த ஏனைவருணத்தார்க்கு உரித்தெனவும் (உக) பகைமேந்
வுங் காவற்பிரிவும் அரசர்க்கே உரிய எனவும் (உஎ-உஅ) பொருள்வாய்
பிரிவு வணிகர்க்குச் சிறந்தும் ஏனைபர்க்குப் பொதுவாகவும் வழங்கு
மெனவும் (உக) குறுசிலமன்னர்க்கு அரசர்க்குரிய பிரிவுகள் உண்டென்
றும் (௩௨) கூறுவர். இவற்றோடு, உடன்போக்கும் (பக். 31.) மனை
பயற்கட் பாதையிற்பிரியும் பிரிவும் ஆசிரியர் அகத்திணையிலிற்
கூறுதுபோயினும், இப் பாலைப்பாற்படும் என்பர், நச்சினுர்க்கினியர்
(௬௩). இப்பிரிவு நால்வகைவருணத்தார்க்கு முரித்தாம் என்க.

பொருட்பிரிவு வணிகர்க்கேயன்றி மற்றைவருணத்தார்க்கும் உரித்
தென்பதை “மேலோர் முறைமை நால்வர்க்கு முரித்தே” என்பதனால்
ஆசிரியர் ஓதுவர். இதற்கு, நச்சினுர்க்கினியர்—வணிகர்க்குப் பொருட்
பிரிவுண்டென்பதனை, “மேவிய சிறப்பின்” என்ற முற்கூத்திரத்தில்
ஆசிரியர் கூறிப்போந்தமைபால், இச்சூத்திரத்துவரும் ‘நால்வர்’ என்
றது, அவ் வணிகரொழிந்த நால்வரென்றும், அவராவார்—அந்தனர்
அரசர் உழுதுண்ணும் வேளாளர், உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்
என்றும் குறித்தனர். இவருள் உழுவித்துண்ணும் வேளாளரைப்
பற்றி அவர்கூறுவன வருமாறு:—“இவர் மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்
தலைவருமாய்ச் சோணாட்டிப் பிடலூரும் அழுந்தூரும் நாக்கூரும் நாலூ
ரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமுங் கிழாரும் முதலிய பதியிற்
றோன்றி வேளானவும் அரசெனவும் உரிமையெய்தினோரும் குறுமுடி
குடிப்பிறந்தோர் முதலிபோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்
குரிய வேளாளராம். உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர்
வேளிகை மகட்கோடலும் அவன்மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான்
நாக்கூர்வேளிகை மகட்கோடலும் கூறுவர்” (௩௦) எனபது. இவ்

*இளம்பூரணர் “மேவிய சிறப்பி னேனோர் படிமைய...பிரிவே” என்ற
சூத்திரத்துக்கு, “தேவாதுஞ்சமுதலாயினவும் மக்களும் முறைமைதப்பியவழித்
தப்பாது அறம்நிறுத்தல் காரணமாகவும் பொருளாக்குதல் காரணமாகவும் பிரி
வுளதாம்” என்ற பொழிப்புக் கூறுவர். “படிமை என்பது” பரதம? என்னும்
வடமொழித்திரிபு; அது தேவர்க்கு ஒப்புமையாக நிலத்தின்கட் செய்தமைத்த
தேவர்மேல் வந்தது” என்பது அவர் விசேடவுரை. இவ்வாறாயின், தொல்காப்
பியனார்காவத்தே கோயில்களில் வீக்கிரகங்கள் வைத்து வணங்கப்பட்டுவந்தமை
யும் அக்கோயி லறப்புறங்களை அரசர் பாதுகாத்துவந்தமையும் பெறப்படும்.

பாடல்களில் காணப்படும் அந்த அந்தியோகியைப் பற்றிய
 விவரம், உபவேளாளர் என நான்கு நூல்களில்
 குறுசரிவைப் பிரித்து அவர்க்கு அரசர்க்குரிய வரிசைகளை உரை
 யாக உதவலால், முற்காலத்தே அவர்க்கு நாட்டிலிருந்த பெருமதிப்பு
 ின்கு வெளிப்படுத்தக்கூது. வேளாளது ஆதிவாலாறுகளும் அவாது
 அழம்பெருமைகளும் பா நெழுதி வெளியிட்ட, “வேளிர்வாலாறு”
 என்ற நூலால் நன்குவிளங்கும்.

இனி, ஓதற்குப் பிரியும் பிரிவில், அந்தணர் அரசர் வணிகரென்ற
 மூவரும் வேதங்களும் வேதத்துப்பிறந்த வடநூல்களும் அகத்தியம்
 முதலிய தமிழ்நூல்களும் கற்றற்குரிய என்பதும், உயர்ந்தவேளாளர்
 வேதத்தினின்று பிறந்த வடநூல்களும், தமிழ்நூல்களும் கற்றற்
 குரிய என்பதும் “உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தி னு” என்ற சூத்திர
 அடியால் தெரியலாம். “ஓதற் றொழிவூரித் துயர்ந்தோர் மூவர்க்கும்—
 அல்லாக் கல்வி எல்லார்க்கு முரித்தே” என்றார் நம்பியாரும். இப்பிரிவு,
 கலைவனுந் தலைவியும் வரைந்துகொண்டபின் முதலில் நிகழ்வதென்பர்
 பாராசிரியர் (திருக்கோ ௩௦௮). இனிக் களவியலுரைகாரர்—ஓதல்,
 நாவல், பகைதணிவினை, வேந்தர்க்குற்றறுழி (உதவி), பொருள், பாததை
 என ஆறுபிரிவுகள் கூறி, அவற்றுள் ஓதலை அந்தணர் அரசர்க்கும், காவலை
 அரசர்க்கும், தூது பாததையிற்பிரிவுகளை நால்வர்க்கும், வேந்தர்க்குற்
 றறுழி, பொருட்பிரிவுகளை வணிகர் வேளாளர்க்கும் உரிமைப்படுத்தினார்*
 (சூத் ௩௫-௩௬). இவற்றுள் பாததையிற்பிரிவு எல்லார்க்குங்கொள்ளு
 கல் தொல்காப்பியனுக்கும் ஒக்குமென்பது “பாததை வாயி னால்வர்க்கு
 முரித்தே” (உஉச) என்னுஞ் சூத்திரவுரையாற் பெறப்படும். நான்கிராச
 நம்பியார் காவற்பிரிவு-அறப்புறங்காவல் (தர்மஸ்தாபனங்களைப் பாது
 காக்கை), நாடுகாவலென இருதிறப்பிமென்றும், முன்னது எல்லார்க்
 கும், பின்னது அரசர்க்கும் உரிமவென்றும், (எஉ-௩) அரசாற் கிறப்புப்
 பெற்றாராயின வணிகரும் சூத்திரரும் தூதிற்குப் பிரிவொனவும், வேந்
 தர்க்குதவியாகப் பிரியும் பிரிவு அந்தணரொழிந்த மூவர்க்கும் உரித்
 * இப்பிரிவுகள் பற்றிய செய்திகளைத் தடைவிடைகளுடன் 35-ஆம் சூத்திர
 வுரையுள் இறையனாகளவியலுரைகாரர் விரித்துக்கூறத் தல் அறியத்தக்கது.

தொல்காப்பியப் பொருள்திகார ஆறுபதிகம்.

இனி “வேண்டிய கல்வி யாண்டுமுன் நிறவாது” (கஅஅ) என்ற ஆசிரியர் கூறுதலால், கல்வியின்பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவு, முன்றான் லுக்கு மேற்படக்கூடாதென்பது, பழையவிதி என்பது தெரியலாம். நச்சி னுர்க்கினியர், இச்சூத்திரத்துக்குத் தத்துவப்பொருளொன்றை நசிந்து காண்டனராயினும், வழிநூல்செய்த நம்பியார்கொள்கைப்படி (அக) முன்றாண்டென்பதே பொருத்தமாகும். மற்றைப் பகை, தூது, பொருள் பற்றிய பிரிவுகள், ஓராண்டிக்குள்ளாதல்வேண்டுமென்பது விதி (கஅக-க௦). வடநூலார், ஒதற்பிரிவுக்கு ஆறாண்டும், அறப்புறங்காவற்கு எட்டாண்டுங் கூறுவர் (மனு. கூ. அத்; ௪-௭௧). இனி, வேட்டைமேற் சேறல், நாகாணச்சேறல் முதலிய பிரிவுகளைப் பாலையொழுக்கமாகக் கொண்டு புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல்கூடாதென உணர்க (பக். ௪௩). இவ்வனமாகப் பாலையொழுக்கத்தை ஆசிரியர் பலபடியாகவும் விரித்து, ஏனையதிணைகளினும் சிறப்பாகக்கூறுதலை நோக்குமிடத்து, இவ்வொழுக் கத்தைப்பற்றிய புலனெறிவழக்கமே முற்காலத்து மிக்கிருந்தமை விளங் கும். “பாலை பெருவரவிறறய்த் தொகைகளுள் வருமாறுபோல, வாசையும் பெருவரவிறறய்வ நதலுங்கொள்க” என நச்சினுர்க்கினியரும், அகப்பொருள் புறப்பொருள்களிலே அதிகவழக்குப்பெற்ற பகுதிகளைக் குறிப்பிடுதலும் காண்க (பக். ௧௫௭). இப்பிரிவுகளைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறிப்போந்த விதிகள் வடநூல்வழக்குப்பெறுமையால், தமிழ்நாட்டார் பண்டைக்காலத்து ஒழுகிவந்த தனி ஒழுக்கங்களாகவே கருதத்தக்கன.

இதுகாறும் சிறப்புடைக்காமமாகிய ஐந்திணையின்
பகுதிகள், தொல்காப்பியனார்குறியமுறையே, ஆராயப்பட்டன. இன்பப்பகுதிபற்றி எழுந்த பழைய

சான்றோர்பாடல்களிலே, ஐந்திணைவகையாகிய முதல் கரு உரிப்பொருள் கள் விசேடமாக அமைந்திருத்தலை நாம் தவறாமற் காணலாம். இவற்றுள், முதற்பொருளினும் கருப்பொருளும், கருப்பொருளினும் உரிப்பொரு ளும் சிறப்புடையனவாகும்; அஃதாவது, அகப்பொருள்பற்றிய பாடல் களில் உரிப்பொருளாகிய புணர்தல் பிரிதல் முதலிய ஒழுக்கங்கள் ஸ்லோகம் பாடப்படுமாயின், அப்பாட்டுப் பொருட்பயனற்றதாகக் கருதப்படுமென்றும், அதற்கடுத்தக் கருப்பொருள் சிறந்ததென்றும், முதற்பொருள்களுமே ஒருபாடலுள் அமைத்துப் பாடப்படுமெல் லுமென்று விளக்கமுத்துத்திகழுமென்றும் உணர்க. ஆனால் செய்புள்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

வழங்கென்றி உலகவழக்கினாயின், மேற்கூறியபடியல்லாது
தனியாகவும் வருமென்பர். உதாரணமாக அடியில் வரும் வெண்பாணைக்
காண்க.

“முல்லை நறுமல ருதி யிருத்தம்பி
செவ்சார் வுடையார்க் கினியவாய்—கல்லாய்மற்
றியாருயில் செஞ்சினே மாகி யுறையேமை
யீரு மிருண்மலை வந்த” —(ஐந்திணையம்பத-ச).

இது, பருவங்கண்டுவருந்திய கிழத்திக்குத் தோழிகூறியது. இதன் கருத்த—“வண்டிகள் முல்லைமலரை ஊதும்படி இருண்வரும் இம்மலைக்காலமானது, கண்வரைக்கடிய மகளிர்க்கு இன்பஞ்செய்வதாயினும், அவரைப் பிரிந்துறைகின்ற நமக்குத் துன்பந்தருகின்றது” என்பதாம். இப்பாட்டுள், கணவனைப்பிரிந்து தலைவி தனித்துறைதல் கூறப்படுதலால் முல்லைத்திணையின் உரிப்பொருளும், முல்லைப்பூ என அதன் கருப்பொருளும், மலைப்பொழுது என அதன் முதற்பொருளும் வந்து, அகப்பொருள்வழக்கை அழகுபடுத்தியவாறு காண்க. இங்ஙனமே, நற்றிணைமுதலிய அகப்பாடல்களெல்லாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலன. இவ்வாறு, முதல் கரு உரிப்பொருட்பகுதியுடைய முல்லை குறிஞ்சி முதலிய ஐந்திணைவிகற்பங்களே, அகத்திணையிற் கூறப்பட்ட பொருள்களாகும். ஆகவே, களவு கற்பென்ற கைகோளிரண்டும் இவ்வைந்திணையிடமே நிகழ்வன என்றுணர்க. “அளவி லின்பத் தைத்திணை மருங்கிற்-களவுகற் பெனவிரு கைகோள் வழங்கும்” என்றார் நம்பியாரும்.

(3) பெருந்திணை.

. பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம். அஃதாவது, ஒருவன் ஒருத்தியிடம் கழிகாமத்தனாகி அவளை அடையப்பெறுதல், மடலேறுதல் வரைபாய்தல் முதலியவற்றால் தன்னை மாய்த்துக்கொள்ள முயலுதலும், தனக்கு இவியாளாகாது ஒப்பும் மூப்புமுடைய பருவத்தாளைக் கூடுதலும், காமயிசூதியானே ஒருத்தியை எதிர்ப்பட்டு அவளை வலிதிற்புணர்தலும் ஆகும் (ஐக). அன்றியும், தலைவனது பருவமுதிர்ச்சியி னிகழ்ச்சிகளும், இருவரும் முதிர்ந்தபருவத்திற் றறவாது காமறகர்தலும், நம்பியகப்பொருளில் “அகன்றுழிக்கலக்கல்” (உசங்) முதலாகக் கூறப்பட்டனவும் இப் பெருந்திணைப்பாற்படுவன.]

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

இப்பெருந்திணைவகையில், மடலேறததும் ஒன்
மடலேறல். நென்பது, “ஏறியமடற்றிறம்” என ஆசிரியர்

கூறதலால் வெளிபாம். இது, பழைய புலவரால்
புனைநிலைக்குஞ்செய்யப்பெற்ற பண்டைத் தமிழ்வுழக்கங்களுள்
ஒன்றாகும். பிற்காலத்தாரும் “மடல்” என்ற ஒருவகைப்பிரபந்தம்
கூறுவர் (தொல்-பக்-௭௩௭). அவருள், தஞ்சைவாணங்கோவையுரை
யார், இம் மடற்செய்திபற்றிக் கூறியவை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கன :-

“மடலேறலாவது, தலைவன் ஒவ்வாக்காமத்தால், பணங்கருக்கார் குதிரை
யும் பணந்தருவினுன்னவற்றால் வண்டில் முதலானவுஞ் செய்து, அக்குதிரை
யின்மேலேறவது; மடலேறவான் திகம்பரனாய் உடலெங்கும் நீறுபூசி, கிழி
வியர் கைப்படாமற் றானே தீட்டி, கிழியின் தலைப்புறத்தில் அவன் பெயரை
வரைந்த கைப்பிடித்த, ஊர்நடுவே நாற்சந்தியில் ஆகார நித்திரையின்றி அக்
சூழிமேற் பார்வையுஞ் சிந்தையு மிருத்தி, வேட்கைவயத்தனய் வேறுணர்வின்
நீறுபூசினும் அழன்மேற்படினும் அறிதலின்றி மறை வெயில் காற்றால் மயங்கா
நெருப்புழி, அவ்நீறுபூசினார்பலரும் கூடிவந்த ‘நீ மடலேறதியோ? அவனைத்
தருதும், சோதனை தருதியோ’ என்றவழி இயைந்தானாயின் அரசனுக்கு அறி
வித்த, அவனேவலால் அவனினின்று நையத்தந்த ‘மடலேறு’ என்றவழி, ஏறு
முறைமையாவது-பூனைப்பூ எலும்பு எருக்கு இவைகனாற் கட்டிய மாலையணிந்து
நகாண்டு அம்மாலில் ஏற அவ்வடத்தை வீதியில் ஈர்த்தலும் அதனுருளை உருண்
டாடும்போது, பணங்கருக்கு அறுத்தவிடமெல்லாம் இரத்தந்தோன்றாது வீரியக்
தானன்றி அப்போது அவனை அலங்கரித்துக் கொடுப்பது. இரத்தங்கண்டுழி
புலனைக் கொலைசெய்துவிடுவது. இவை புலவர் நாட்டிய வழக்கென்றுணர்க”
பக்-௮௧)

ரானக் காண்க.

இவ்வாறு தஞ்சைவாணங்கோவையுரைகாரர் கூறிய வருணனைப்
படியே மடலேற்றத்துக்குப் பழைய மேற்கோள் காண்டல் அரிதாயினும்,

“எழிநின்ற வெண்ணையு நின்றகின் கார்மயி மண்ணையும்பான்
கிழியொன்ற நாடி யெழுதிக்கைக் கொண்டு” (திருக்கோ, ௭௧)

“நசன சாந்து மெருக்கு மணிந்தோர் கிழிபிடித்துப்
பாய்நெ மாவென வேறுவர் தோர்ப் பனைமடலே” (ஐ. ௭௪)

“விழுத்தலைப் பெண்ணை வினையன் மாமடல்

: மணியணி பெருந்தார் மார்பிற் பூட்டி

: வெள்ளென் பணிந்த பிறரென்னத் தோன்றி

ஒருவர் மருந்தித் பெருவு ஸீக்கித்

தெருவீ வியலவுத் தருவது சொல்லோ (குறச்-உ.அ.உ)

என்பன் முதலியவற்றால், அவற்றுட் சிலபகுதி முன்னுக்வழக்குப் பெறுதல் காணலாம். கவித்தொகையுள் செப்தற்கவி உசு, உஉ, உசம் பாடல்களிலும், குறுத்தொகை கச, கசா, கஅஉ, உஅஉ-ம் பாடல்களிலும், இம் மடலேற்றத்தின்வாலாறு நன்கு விளக்கப்பட்டிருந்தனக் காணலாம். ஆழ்வார்களில் ஒருவரான திருமங்கைமன்னன் அருளிய திருமடல்களுக்கு மணிப்பிரவாளாடையில் வியக்கயானம் எழுதிய போர சிரியான ஸ்ரீ பெரியவாச்சான்பிள்ளை, இம்மடலேற்றத்தின்கருத்தைச் சுருக்கி, “மடலேறுகைதான், உண்ணாதே குளியாதே உகந்தவிலுயத்தை ஒரு படத்திலே விஹித்து (எழுதி) அதனைக்கொண்டு திரிகையும், அற வினோந்தால் அதன்காற்கிடையிலே விழுகையும், விழுந்தால் அங்குனை செல்லரிக்கக் கிடக்கையும், அங்குனை முடிசையுமாம்; இத்தரற் பிரயோஜனம் என்னெனின்-அவன் (திருமால்) கேட்டுமென்கை; இல்லையாகில் இதுதானே பிரயோஜனமாகை”-என்று எழுதியிருத்தல் ஈண்டு அறிவத்தகும். இதனால், ஆரியமக்களுள் விரும்பியபெற இயலா விடத்து நிகழ்த்தப்படும் பிராயோபவசம்* போல, இம்மடலேற்றமும் தமிழ்சாட்டார் முன்னாளில் வழங்குவந்த தற்கெல்லமுறைவகை என்பதும்,† அதற்கு ‘மடல்மா’ ஒரு கருவியென்பதும் தெரியலாம். ஆயின் இம்முறை தான் விரும்பிய பெண்ணை அடையப்பெறுதவிடத்துமட்டும்தமிழ்நூல்களில் வழங்குவதன்றி வேறிடத்து நிகழ்வதாகக் கூறப்பட்டிலது. இங்ஙனம் மடலுருமுறை ஆடவர்க்கும் செய்தற்குரியதன்றிப்

* ‘வடக்கிருத்தல்’ எனத் தமிழ்நூல்கள் கூறவது இம்முறையேயாம், (புறநாணுறு பார்க்க)

† லேடிரிமலைவாணரில் படகர் (Badagar) என்ற சாதியாரில், இளைஞ னொருவன், தான் காதுவற்ற பெண்ணை அடையக்கூடாமல் ரோமுராயின், ‘அவளை எவ்விதத்தும் அடைவேன். இன்றேல், தற்கொண்புகிறதொன்றேன்’ என்று சபதஞ்செய்து அதனைப் பலர்க்கும் அறிவித்த முயல்வதும், அம்முயற்சியில் அவன் பெரும்பான்மை வெற்றியே பெறுவதும் இன்றும் வழக்கமென்பர் (E. Thurston's Ethnographic Notes in S. India. Page 21). மடலேற்றம்போலவே ‘வண்பாய்’ தனையும் அத்தகைய தற்கொண்புமுறையாக உருவக் கூறதனும் அறிவத்தக்கது.

MAHAMAHOPADHYAYA

DR U V S IYER LIBRARY

EE344-V1310 1172.1-90

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

பெண்கள் எத்தனையிலும் செய்யத்தக்கதன்றென்றும், அதனால், பெண் மடல்பற்றிப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யக்கூடாதென்றும் தோல்காப்பியர் விதிப்பு (௩௫).

“கடவுன்ன காம முழந்து மடலேரூப்
பெண்ணிற் பெருந்தக்க தில்”

என வள்ளுவனாரும் இவ்விதியைக் குறிப்பித்தல் காணலாம். ஆயின், திருமங்கைமன்னன் தாமருளிய மடல்களிலே, பெண்ணொருத்தி திருமலைக் காழ்ந்து மடலூர்வதாகப் பாடினாராதலால், அதற்குப் போக்கெண்ணை எனின்;—அப்பெண், மடல் ஏறியதாகக் கூறுது ஏறுவேனென்றதுகையேயாதலின், இது பெருந்திணைக்குரிய மடலேற்றமாகாது கைக்கொயின்பாற்படுமென்று கூறுவர் (சூத்-௩௫)* பன்னிருபாட்டியலுடையார், மகளிர் மடலேற்றொன்றும், ஆனால் கடவுளரைத் தலைவர்:கவைத்துப் பாடுமிடத்து அவர் மடலேறுவதாகக் கூறப்படுமென்றும் இம்மடல் கிலக்கணங்கூறுவர். இதனை,

“மடன்மாப் பெண்டிர் ஏரூர் ஏறுவர்
கடவுளர் தலைவ ராய்வரும் காலே”

“கடவுளர் மேற்றே காரிதை மடலே” (உசக—க).

என்பவற்றால் அறிக. இதனாற் பெண்ணொருத்தி ஏழாவதாக ஆழ்வார் பாடியது, பிற்பட்ட இலக்கணமுறைக்குப் பொருந்தவதென்னலாம். மகளிர்க்கு மடலேறுமவழக் கில்லை என்பதை, ஆழ்வாரே பெரியதிரு மடலில்,

“... .. காமத்தின்
மன்னும் வழிமுறையே நிறுதா மாடுனுகின்
அன்ன ஈடையா ரலரேச வடவரீமேல்
மன்னு மடலுரா ரென்பதோர் வாசகமூர்
தென்னுறையிற் கேட்டறிவு துண்டதனை யார் தெளியோம்
மன்னும் வடகொறியே வேண்டினோம்”

எனப் பெண்ணின்குற்றில்லைத்து அருளிச்செய்ததும் ஈண்டு நோக்கற்
பாலது.

* “கனவினால் ரூபிதே காட்டாய்ச் சாயித்-பரிசாயித்த மாலுர்க் தவன்
- ஊர்க் காமன்-கணாயிப்போன் கால்புலிக் கொண்டு” (147-68-80) எனத்
தூதித்தொண்டரில் கடலும் பெண்டாய்மடந்தும் இதுவே சொன்ன,

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

இனி, ஆசிரியணங்களுள், பிரமம் பிரசுரபத்தியம் ஆரிடம்
தெய்வம் என்ற நான்கும் இப்பெருந்திணைப்பாற்படுமென்
பது “பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே” (கடுதி)

என்னும் ஆசிரியர்கூற்றால் அறியப்படுகின்றது. இவற்றை இங்கனம் கூறியதற்கு, நச்சினூர்க்கினியர்—“இந்நான்கும் ஒருதலைக்காமம்பற்றி நிகழாமையானும், ஒருவனோடு ஒருத்தியை எதிர்நிறுவி, அவருடம் பாட்டுடாடு புணர்க்குங் கந்தருவம் அன்மையானும், அவற்றின் வேறுகிய பெருந்திணையாம்” என்று காரணங் கூறுவர்.* இப்பெருந்திணையும், முதலிற் கூறிய ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிணையும்—ஐந்திணையாகிய இன்பவொழுக்கம்போலச்—சிறப்புடையனவாகக் கொள்ளப்பட்டிலவேனும் அகப்பொருட்கு உறுப்பாகக்கொண்டு ஆசிரியாரற் றழுவப்பட்டன (பக். ௧௭௭.). பேராசிரியர் இவற்றை அகத்தைச்சார்ந்த புறம் என்பர் (திருக்கோ. ௪ உரை). நம்பியாரும் இக் கைக்கிணை பெருந்திணைகளை அகமென்று புதுத்துக் கூறுதல் காண்க (உசாட.). இனி, ஐந்திணைக்கும் நிலமும் பொழுதுமும் மக்களும் வகுத்தார்போல இக் கைக்கிணை பெருந்திணைக்குங் கூறுது, எல்லாநிலமும் காலமும் இவற்றுக்கு வழங்குமென்றும் (கட—௧௭), பிரிர்க்கு அடிமைகளாயுள்ளாரையும், ஏவல்செய்வாரையும் தலைமக்களாகவைத்துப் பாடுமிடத்து, அது சிறப்புடைக்காமத்திற் சேராமையால், இக் கைக்கிணை பெருந்திணைகளைச் சார்ந்தனவாகக்கொள்ளப்படுமென்றும் தொல்காப்பியனார் கூறுவர் (உசா.). என்க “அடியோர் பாங்கினும் வினைவல பாங்கினும்” என்று ஆசிரியர் ஆளுதலால், அவர்காலத்து அடிமைவழக்கம் நாட்டிலிருந்தமை பெறப்படுகின்றது. ஏவலாளரை “வினைவலபாங்கு” என வேறுபிரித்தலின்,

* “பெருந்திணை, நடுவிணைந்திணையாகிய ஒத்தகாமத்தின் மிக்குங் குறைத்தும் வருதலானும், என்வகைமணத்தினும் பிரமம் பிரசுரபத்தியம் ஆரிடம் தெய்வமென்பன அத்திணைப்பாற்படுதலானும், இந்நான்குமணமும் மேன்மக்கள்மாட்டி நிகழ்தலானும், இவை உலகினுட் பெருவழக்கெனப் பவின்றவருதலானும் அது பெருந்திணை எனக் கூறப்பட்டது” என்பர் இளம்பூரணர் (தொல். அகத். 1. உரை.)

தொல்லைப்பிடிப் பொருள்தான் ஆயுதம்.

‘அடியோர்’ என்பது வீற்றுக்கொள்ளற்குரிய அடிமைகளையே குறிப்ப தாதல்வேண்டும்.*

இனி, மெலே கூறிப்போந்த எழுதிணையும்பற்றிப்
அசப்பொருட் பாடுஞ்சூரிய தலைகளை, பாடுஞ்சூரிய
கூறுகின்றார். ஐந்திணைப்பற்றிப் பாடும் பாடல்களில், தலை
மக்கள்பெயரைவைத்துக் கூறமிடத்து, திணைப்பெயர்க
ளாக முன்குறித்த—வெற்பன், துறைவன், கொடிச்சி, கிழத்தி என்ற
பொதுப்பெயர்களாற் கூறவேண்டுமெயன்றி, அத்தலைமக்களுடைய இயற்
பெயரைச் சுட்டிக் கூறிச் செய்யுள்செய்தல் கூடாதென்றும், இயற்
பெயரைச் சுட்டிக்கூறின அஃது அகமாகாது புறமாம் என்றும், ஏனைக்
கைக்கிளை பெருந்திணைகள் சுட்டி யொருவர்பெயர்கொண்டும் கொள்ளா
தும் வருமென்றும் ஆசிரியரால் விதிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு அகப்
பொருட்டு உரியனாகிய தலைவன்பெயரைத் திணைப்பெயராற் கூறல்
வேண்டுமென்ற நியதிப்படியே, அகத்தைச் சார்ந்த நற்றிணை குறந்

* “குற்றினையோரும் அடியோர்பாங்கும் ஆயமும்” (சிலப். 6, 84-5) என
குளங்கோவடிதரும், எவல்கேட்போரினின்றும் இவ்வடிமைகளை வேறு
பிரித்துக் கூறுதல் காண்க. “மடிமை குடிமைக்கட் டங்கிற்றன் னென்
னார், கடிமை புகுத்தி விடும்” (608), “எற்றுக் குரியர் கயவரொன் றற்றக்
கால், வீற்றந் தூரியர் வினாந்து” (1080) என வள்ளுவனாரும் அடிமைவழக்
கத் தங்கலத்திருந்த செய்தியைக் குறிப்பிடுதல் அறிவத்தக்கது. கயவர் தம்மை
வீற்றுக்கொள்ளலாவது பிறர்க்கு அடிமைபுகுதலாம். “ஒப்புரவி னுல்வருங்
கேடெளி னஃதொருவன், வீற்றுக்கோட் டக்க துடைத்து” (குறள் 220)
என்பதும் இவ்வழக்குப்பற்றி எழுந்ததே என்க. பிறற்கு அடிமைபுகுத்ததன்
சூரியாக ஆள்பவனது இலச்சினையை அடியான் தன் மார்பினுத் தோளினும்
பொறித்துக்கொள்ளுதல் பண்டை மரபு. இதனை—“மார்விற பொறியொற்றிக்
கொண்டான்வல்” (சலித்தொகை, 84) என முன்னேறும், “மேவலர் மார்வினுச்
திண்டோளினுஞ்...சேவெழுதம் “பருமான்” (தமிழகாவலர்ச்சரிதை, 148)
எனப் பின்னேறும் உறுதலான் அறிக. அடிமையாக்குதல் என்ற பொருளில்
‘மார்வெழுத்தாகல்’ என்ற பழந்தொடர் வழங்குதலும் ஈண்டு அறிவத்தகும்
(திருவாய்மொழியீடு, 5, 10, பிர.). இறைவனையும் அவன் பத்தர்களையும்,
ஆண்டவன் அடியார் என்று வழங்குவனவும், கடவுளிலச்சினையை அவ்வடியார்
பொறித்துக்கொள்வதும் மேற்குறித்த உலகவழக்குப் போன்றதே என்க. இன
றும் இதனை விளிப்பிற் பெருகும்.

தோல்வியைப் போதுவது ஆய்வு

தோல்விக் கவித்தோலை முதலாய பண்டங்களும், பிறவகைக் கோவைகளும் அமைந்திருத்தல் காணலாம். ஆயின், முன்னாலுள்ளும் பின்னால்களிலும் அரசரியற்பெயர்முதலியன கூறப்படுகின்றனவே எனின்—கூறுவோம்; அகப்பாடல்களில் இரண்டுவகைப்பெயர்வுள் வழங்குவன; அவை, பாட்டுடைத்தலைவன்பெயரும் உரிப்பொருட்டலைவன்பெயருமாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக் கோவைத்தலைவன் என்றும்,* உரிப்பொருட்டலைவனைக் கிளவித்தலைவன் என்றும் கூறுதலு முண்டு. உதாரணமாக,—

“ஆய்கின்ற தீர்தமிழ் வேந்த னரிகே சரியணிவான்
தோய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன கொல்வியஞ் சூழ்பொழில்வாய்
ஏய்கின்ற வாயத் திணையோ ரினங்கொடி கண்டெனுள்ளம்
தேய்கின்ற தென்ப தழுவிய தன்றோ சிலம்பனுக்கே”

(இறை, களவி, பாண்டிக் கோவை மேற்கோள்)

என்ற பாட்டில், “தமிழ்வேந்தனாகிய அரிகேசரியின் கொல்லிமலைச் சோலையில் ஓரிளங்கொடிபோன்ற பெண்ணைக் கண்டு என்னெஞ்சும் வருந்துகின்றது’ என்று சொல்வது சிலம்பனுக்கு அழகியதோ” எனப் பாங்கன், தலைமகன்கவற்சிகேட்டு மொழிந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள், அரிகேசரி எனவரும் பாண்டியனியற்பெயர், பாட்டுடைத்தலைவன் அல்லது கோவைத்தலைவன் பெயர் என்று சொல்லப்படும். என்னை? அவ் வரிகேசரியே, ஒருபெண்ணைக் கண்டுவருந்தியதாகக் கூறுது, ‘அவனது சோலையில் உள்ள பெண்’—என, தலைவிக்கு விசேடணமாக்கி ஒருபுலவர் தன்னை அபிமானித்த அரசனைச் சிறப்பித்தலான் என்க. ஆயின் அப்பெண்ணைக்கண்டு வருந்தியவன் சிலம்பன் எனத் திணைப்பெயரால் வேறு கூறப்படுகின்றான். இஃது உரிப்பொருட்டலைவன், அல்லது கிளவித்தலைவன் பெயர் என்று வழங்கப்படும். இனிப் பாட்டுடைத்தலைவனாகிய பாண்டியனையே உரிப்பொருட்டலைவனாகவைத்துச் செய்யுட்செய்யுமிடத்து, அஃது, அகப்பொருட்குரியதாகாது புறப்பொருட்பகுதியாம் என உணர்ந்து கொள்க. இவற்றின் விரிவை அகத்திணையியலின் இறுதிச்சூத்திரத்தும் (௫௫), “மெய்ப்பெயர் மருங்கிற் கூற்தல் வழியே” என்னும் புறத்திணையியற்சூத்திரத்தும் (அஎ) உரைபோக்கி அறியலாகும்.

*‘காயகவாசி’ என்பது பிற்காலவழக்கு.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

இவ்வாறு விதிக்கப்பட்ட அகப்பொருள்கள், பண்டைக்
பொருட்களைய
பண்டைக் காலத்தே, எல்லாப்பாக்களிலும் அமைத்துப் பாடப்பட்ட

தாகத் தெரிந்திலது. என்னை? இப்புலனெறிவழக்கம்
சிப்பா பரிபாடல் என்ற இரண்டு வகைச்செய்யுள்களுக்கே உரிய
தன்று ஆசிரியர் நியமித்தலான் என்க; இதனை,

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்

கலியே பரிபாட் டாயிரு மருங்கினும்

உரிய தாகு மென்மனார் புலவர்”

என்ற சூத்திரநோக்கி உணர்க. *பரிபாடல் இன்பப்பகுதிபற்றியே
பாடப்பட்டதென்பது செய்யுளியலில், “காமம் கண்ணிய நிலைமைத்
தாகும்” எனப்படுதலாலும் உணரப்படும் (சநந). இதனால் ஆசிரியர்
காலத்தே எல்லாப்பாக்களிலும் அகப்பொருள் அதிகமாக வழங்காமை
தெரியலாம். ஆனால், தொல்காப்பியர்க்குப் பிற்பட்டு இவ்வரையறை
பில்லாமற்போயிற்றென்பது, சடைச்சங்கத்து நூல்களிற்குவித்தொகை
கீழ்க் குறித்தனவும் பிற்பட்ட நூல்களும், ஆசிரியம் வெண்பா வஞ்சிப்
பாக்களில் அமைக்கப்பட்டிருத்தலால் உணரப்படுகிறது. நச்சினூர்க்
கினியர், இப்பாக்கள் அகம் புற மிரண்டற்கும் பொதுவாம் என்று
பிற்காலத்து நேர்ந்த மாறுபாட்டை உரையிற்கொண்டு அமைப்பர்.

மேற்கூறிப்போர்தவாற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்கள் புலனெறி
வழக்கஞ்செய்தற்குப் பகுத்துக்கொண்ட கைக்கிளை ஐந்தினை பெருந்
தினை என்ற காமப்பகுதிகளின் வரலாறுகள் நன்கு வெளியாகும். இவ்
வெழுதினைபற்றியும் கூறற்குரிய வேறுசில விதிகளும் உள்ளனவேனும்,
சிறப்பாகத் தெரிந்துகொள்ளத்தகும் பொதுவிதிகள், முற்கூறியனவே.
ஏனையவற்றில், ஏற்பனவற்றை உரிய இடங்களில்வைத்து உணர்த்து
வேம். இனி, இவ் வெழுதினைப் பொதுவிதிகட்கெல்லாம் மேற்கோட்
செய்யுட்கள் எழுவதையின், இவ்வாராய்ச்சி பெருகிவிடுமென்றஞ்சி
உரைநோக்கி உணருமாறு விடப்பட்டன.

* இப்போது, இன்னலிற் கிடைத்த பாடல்கள், பரிமேலழகர் உரையுடன்
மகாமகோபாத்தியாய ஐயாவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளன.

தோல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

இவ் வெழுதிணைகளையும் பற்றிப் புலவர்கள் பாடிவந்த அப்பொருள்கள் பெருமை, வழக்கம் தோல்காப்பியனுக்குமுற்பட்ட காலத்தே பெருகிவழங்கியதாகல்வேண்டுமென்பது 'முந்து நூல்கண்டு முறைப்பட வெண்ணிப் புலந்தொகுத்தோன்' என இவ்வாசிரியரைப் பாயிரங்கூறுதலால் அறியலாகும். அங்ஙனமே தோல்காப்பியர்க்குப் பிற்காலத்தும் அவரிடத் ஆணைவழியே நூல்கள் பாடப்பட்டுப் பெருகியிருந்தன.

“நற்றிணை நல்ல குறந்தொகை ஐங்குறுநூ
ரொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரோத்தும் கலியே அகம்புறமென்
றித்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்று எண்ணப்பட்ட பழைய தொகைநூல்க ளெட்டனுள், புறம் பதிற்றுப்பத் தொழிந்தனவும், பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களிற்பலவும், பத்துப்பாட்டிற் சிலவும்—இவ்வகத்திணைபற்றி அமைந்தனவேயாம். இவை பெரும்பான்மை குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்னும் ஐந்திணையும்—அத்திணைமுறையாக அன்றி வேறு திணைமுறையாகவைத்துக்கூறுவன. நச்சினுர்க்கினியரும், “தொகை நூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்தவாறு உணர்க” என்பர் (பக்-௧௦). இவற்றுள் நற்றிணைமுதலிய தொகைநூல்கள், ஒருவரானன்றிப் புலவர் பலரார் பாடப்பட்டனவாம். அஃகாவது—ஒவ்வொருகாலத்து ஒவ்வொரு திணை துறைகளிற்பத்தைப்பற்றிப் புலவர் பாடிப்போந்த செய்யுட்கள், பிற்காலத்தவரொருவரால் தொகுக்கப்பெற்று முறைப்படி கோக்கப்பட்டன என்பதாம். இங்ஙனம் அகப்பொருளைப் பொருளாகக்கொண்டு, தம்மை யபிமானித்த அரசர் முதலியவரைப் பாட்டுடைத்தலைவராக்கிப் பாடும் வழக்கு முன்னாளிற் நயிழ்மக்களாற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டுவந்தது. ஒவ்வொருதிணையின் முதல் கருவுரிப்பொருள்களின் இயற்கைச்சிறப்புக்களை யெடுத்துவிளக்கி அழகாகப் பாடிவந்த அருமைபற்றிப் பண்டைப் புலவர்கள், பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாலைக் கௌதமனார், மருத னிளநாகனார், நெய்தற் காரக்கியன், வெறிபாடிய காமக்கணியார், மடல்பாடிய மாதங்கோன் என்றிவ்வாறு அத்திணை துறைப் பெயர்களாற் சிறப்பித்து வழங்கப்படுவாராயினர், அன்றியும், பண்டையானில் அகப்பொருளிலக்கணங்களை

தொல்லைப்பீய் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி

அறிந்திராண்ம, புலமைக்கே பெரியதோர் இழுக்காக முன்னோரார் ஒரு தப்பட்டிம்வந்தது. கடைச்சங்ககாலில் ஒருகாலத்தே பொருளிலக்கண மறிந்தபுலவர் கிடையாமற் பாண்டியன் புடைபடக் கவன்றபோது “என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றோ? பொருளதிகாரம் பெறேமே எனின் இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்” என அவ்வரசன் கூறினனென்றும், அக்காலத்தே இறைய னாரே முன்னின்று அவன் கவற்சிகீங்கப் பொருளிலக்கணமொன்றை அருளிச்செய்ய, அதற்குப் புலவரைக்கொண்டு அப்பாண்டியன் பொருள் கண்டனனென்றும் கேட்கப்படுஞ்செய்தி, பொருளாராய்ச்சியில் முன் னோர்க்கிருந்த ஊக்கமிகுதியைப் புலப்படுத்தும், இவையன்றி, பண் டைப்புலவர் தம் மனோதர்மங்களையும் கற்பனைசுத்தியையும் வெளிப்படுத்தற்கு அகத்தினைத் துறைகளையே ஏற்ற நிலைகளமாகக்கொண்டு, முற் கூறிய முது லுரி கருப்பொருள்களின் இயற்கைநலங்களெல்லாம் விளங்கும்படி பாடிவந்தமையால், தமிழ்ச்சுவையறியாத வேற்றுமக்கட்குங் கூட, அம்மொழியிற் சுவையுண்டாம்படி, அத்துறைகள் அமைந்து விளங்கின. ஆரியவரசனாகிய பிரகத்தனைத்* தமிழறிவுறுத்தவேண்டிக் கபிலரென்னும் நல்லிசைப்புலவர் அவனுக்குப் பாடிக்காட்டியது “குறிஞ்சிப்பாட்டு” என்பது. இது, தலைசியின் வேற்றுமைகண்டுவருந்திய செவிவிக்குப் பாங்கி அறத்தொடுநிற்கும்விகற்பத்தை அற்புதமாகக் கூறுவதாம். “சமயக்கணக்கர்மதிவழிகூறுது, உலகியல் கூறிப் பொருளிற வென்ற” தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் தாம் கூறப்புக்காமத்துப்பாலைக் களவு கற்பெனப் புகத்து அவற்றின் விகற்பங்களைத் தமிழ்நூல்களோடும் பொருந்தக் கூறிச்செல்வரெனின், அக்காலத்தே

* “ஆரியவரசன் யாழ்ப்பிரமதத்தன்” என்பவன் இயற்றிய செய்யு ளொன்று குறந்தொகையுள் (சஅச) வருகின்றது.

1 சாமத்துப்பாலைப் பெரும்பான்மை வடநூல்வழக்குப்பற்றியும் சிறுபான்மை தமிழ்வழக்குப்பற்றியும் வள்ளுவனார்கூறினர் என்பதே பரிமேலழகர்கருத்து. ஆயினும், மற்றொருசார் உரையாசிரியர் தமிழ்வழக்குப்பற்றி அக்காமப்பகுதி ஓதப்பட்டதென்று கூறுவர்; அஃதாவது, குறிஞ்சி பாலைமுல்லை மருதம் நெய்தல் என்ற ஐந்தினையும், முதல் ஒரு வரிப்பொருள்களுள், பெரும்பான்மை உரிப் பொருள்பற்றி-தினையொன்றற்கு ஐந்ததிகாரமாக-இருபத்தைந்ததிகாரங்களாற் சாமத்துப்பால் கூறப்பட்டது என்பதாம். (1910-ம் வருஷம் என்னாற் பதிப்பிச் செய்யப்பட்டிருக்குறட் பரிமேலழகருரைப் (பாக்கெட் ஈஸ்ஸ்) பதிப்பினுள், திரு வள்ளுவனார்கூறிய குறிப்பு கைம் பக்கம் பக்கம்)

இவ்வகப்பொருட் கிருந்த சிறப்பியல்பு வெளிப்படையன்றோ. இம் மட்டோ! உத்தம அன்பை வெளிப்படுத்தற்கு இவ்வகத்துறைகளினும் உயர்ந்தஇடம் பிறிதின்மையால், முழுமுதற்கடவுளிடத்துப் போன்பு செலுத்தி ஆடிப்பாடி யகங்கரைந்த அடியார்களுங்கூட, அக்கடவுளையும் தம்மையும் நாயக நாயகியர்களாகக்கொண்டு இவ்வகத்துறைகள்வாயி லாகவே பத்தியென்னும் பெருவெள்ளத்தி விழிந்த முழுதி ஆனந்திப்பா ராயினர். கடவுளிடத்துச் செலுத்துங் காமப்பகுதியைப் புறத்தினைக் குரியதாக ஆசிரியர்கள் இலக்கணம் வகுத்தனராயினும் அதன் பொருட் கூறுகளெல்லாம் அகத்தினைத்தொடர்புடையனவாகவே அமைந்திருத் தல் கண்டுகொள்க. இவ்வாறு அகப்பொருளவாகிய இன்பத்துறைகள் வாயிலாக அடியார்கள் தம் போன்பைக் கடவுளிடத்துப் புலப்படுத்திப் போந்த அருமைபெருமைகளைத் திருவாய்மொழி திருயிருத்தம், முத லாய திவ்யப்பிரபந்தங்களால் நன்கறியலாம். ஆகவே, சிற்றின்பத்துக்கு மட்டுமன்றிப் பேரின்பக்கடலில் இறங்குதற்கும், இவ்வகத்துறைகள் உரிமைபூண்டு திகழ்வன என்பது தெளிவாகும்.

II. களவியல்.

மேற்கூறிப்போந்தவற்றால், பண்டைத்தமிழ்மக்களது வாழ்க்கை முறையில், களவு கற்பென்ற இரண்டுநிலைகளைப்பற்றிப் புலவர் பாடுதற்கு அமைத்துக்கொண்ட பொதுவிதிகள் விளங்கின. அந்நிலைகளின் வரலாறு இன்னவென்பது, பொதுவாக இவ்வாராய்ச்சித்தொடக்கத்தே சுருக்கிக் கூறப்பட்டதாயினும், அவற்றின் சிறப்பியல்களாக ஆசிரியர்கூறுவன வற்றை இனி விளக்குவேம்.

களவு கற்பென்ற கைகோளிரண்டனுட் களவாவது “பிணி மூப்புக்க ளின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைபராய், உருவுந் திருவும் பருவமும் குலனுங் குணமும் அன்பும் முதலியவற்றால் ஒப்புமை யுடையாய தலை மகனுந் தலைமகளும், பிறர்கொடுப்பவும் அடுப்பவுயின்றி, ஊழ்வகையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடுவது” பிறர்க்குரியளென்றி இருமுதுருவ ராம் (பெற்றோராம்) கொடை எதிர்த்தற்குரிய தலைகியை, அவர்கொடுப்பக் கொள்ளாது, இருவரும் கார்த உள்ளத்தோடு எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்த களவாதலின், இது, பிறர்க்குரியபொருளை மறைத்துக்கொள்ளுங் களவு போன்ற தன்மென்றும், வேதம் மறை என்று பெயர்பெற்றற்போலு

உழுவலன்புயற்றிய இவ்வொழுக்கமும் களவென்று பெயர்பெற்றதென்றும் கூறுவர். இக்களவு, அன்பொடு புணர்ந்ததாதலால் “காமக்கூட்டம்” எனவும்படும். இஃது, ஆசிரியாது என்வகைப்பட்ட மணவகைகளுள் கார்த்தருவத்தின்பாற்படுமென்பர். கார்த்தருவமாவது—கந்தர்வருமாரும் அவர்மகளிரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கடுதல்போலத் தலைவனுர் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டு மனமியைந்து கடுவது. இதனை,

“அதிர்ப்பில்பைம் பூனாரு மாடவருத் தம்மில்
எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப-கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக்
கந்திருவர் கண்ட கலப்பு”

என்ற வெண்பாவால் உணர்க. இங்ஙனம் தமிழ்மக்களது களவுப்புணர்ச்சியைக் கார்த்தருவமாகத் தொல்காப்பியனார் கூறினும், தமிழர்க்கு அவ்வொழுக்கம் ஆசிரியமக்களிடத்திருந்துவந்ததென்பது அவர்கருத்தன்று. இதனைக்,

“காமக் கூட்டங் கண்ணுங் காலை
மறையோர் தேளத்து மன்ற லெட்டனுட்
நெறையமை நல்பாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே”

என்ற அவர்கூற்றில், ‘காமக்கூட்டத்தை ஆராயுமிடத்து, அது பாமோரான கந்தருவரது இயல்புடையதாகும்’ என்று ஒற்றுமையில் வேற்றுமை கூறுதலால் உய்த்தறியலாம். ஆகவே “தமிழ்கூறுநல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளுமே” ஆசிரியர் ஒதியுனவென்பதும், ஆசிரியமணம்பற்றிய செய்திகளை அவர் கூறவந்தவால்லர் என்பதும் உணரத்தக்கன. இவ்வொழுக்கம் தமிழ்வுழக்கே என்பதைத் திருத்தக்கதெவரும்,—

“இஹபுறம் கண்ட கண்ணி யீசுறயீ ழியந்கை யீசுபம்” (காமஞ்சரி-க)

“தேவர் பண்ணிய நிந்தோடை யீசுக்கவை

மேவர் தேசுறயீழ் மேய்ப்போரு ளாதலிக்” (பதுமை-ககஉ)

எனச் சிந்தாமணியிற் கூறுதல் காண்க. பாமோர்கூட்டத்துக்கும் இக் காமக்கூட்டத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டை, சுச்சினர்க்கினியர், “கந்தருவர்க்குக் கற்பினறி அமையவும்பெறும், ஈண்டுக் கற்பினறிக் களவு அமையாது” என்பதனால் விளக்கினார்.

இனித் தமிழ்வுழக்காகிய இக்களவுக்கூட்டம் 'நான்றுவலையின் முன்னோர்' கூறப்படுகின்றது. அவை—இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடத் தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற்கூட்டம்—என்பன. ஆசிரியர் இவ்வகைகளை,

“காமப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
ருங்கநால் வகையினு மடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதன் மறையோ ராரே”

எனச் செய்யுளியலிற் கூறுவர் (சகக). இந்நான்கு பெரும்பிரிவுகளே, பலவிதப்பங்களும் பகுதிகளு முடையனவாக விரிந்து, ஒருகதைபோல வந்து முடிவனவாம். இங்ஙனம் முடியுங் களவுவாலாற்றில், பாத்திரங்களாக நின்று கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார், அறுவர். அவர்—பார்ப்பான், பாங்கன், தோழி, செவிலி, தலைவன், தலைவி என்பார் (ருபஉ). இவர்களல்லது இக் களவொழுக்கத்தில் வேறெவரும் பேசுதற்குரியவராக விதிக்கப்பட்டிலர். இவர்களுள்,—

(1) பார்ப்பான்—இவன் தலைவனுக்கு இழிவுநேரும் இடங்களிலெல்லாம் நெருங்கி யிடித்து உறுதிகூறுதற்கும், தலைவற்குவரும் தீமைகளை நிமித்தங்களால் அறிந்து விலக்குமுபாயங்களைச் சூழ்தற்கும் உரியன். தலைவியும் தலைவனும் உடன்போம்போது, இவன், அவ்விருவரையும் இடைவழியிற்கண்ட செய்திபற்றிச் செவிலி (தலைமகள் தாயரில் ஒருத்தி) முதலியோரால் உசாவவும், இறுக்கவும் உரியன் என்றுங் கூறுவர்.

(2) பாங்கன்—இவன் தலைவனுக்கு உசாத்துணையாகியவன். இவன் பார்ப்பனக்குலத்தவனென்று களவியலுரைகாரரும் (பக். ௫௫), ‘இவன் பெரும்பான்மை பார்ப்பானும்’ (பக். ௨௪௫) என்று நச்சினர்க்கினியரும் கூறுவர். நம்பியார், தலைவற்குப் பார்ப்பானும் குத்திரனுமாக இருவகைப்பாங்க ருளரென்றும், இவ்விருவரும் தலைமகற்குரிய உயிர்த்துணைவராக அவர் தாய்தந்தைபரால் அடைக்கலமாகக் கொடுக்கப் பெற்ற உரிமையுடையார் என்றும் வகுத்துரைப்பர் (க௦க).

(3) தோழி—இவள் தலைவியின் செவிலித்தாய்நுடைய மகள் (க௨௫). இவள், தலைவிக்கு உசாத்துணையாய் நன்மையுந் தீமையும்

ஆராய்ந்து, அவுட்குவருந் துன்பந்தயிர்த்தற்கு உரியள். இவளை நல் லறிவுவாய்ந்தவளாகச் சொல்லுவர் (உ௩௬).

(4) சேவிலி—தலைவியைப்பெற்ற தாய்க்கு உயிர்த்தோழியாய்த் தலைவியின் துக்கநீக்கி நல்லறிவும் ஆசாரமும் பெருக அவளை வளர்த்த வள். இவள், பெற்றவளாகிய நற்றாயினும் தலைவியிடம் பெரிதும் அன்பும் அந்தரங்கமும் உடையளாதலால், இக்களவுவரலாற்றிற்குச் சிறந்தவ ளாய்த் தாய் என்றே சிறப்பித்துக் கூறப்படுவள் (௧௨௪).

(5) தலைமகன்—இவ் வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலை வன். இவன் பதினொன்றின்னாய்ப் பெருமையு முானு முடையனாய் உருவு திரு குலம் குணம் அன்பு அறிவு முதலியவற்றால் ஒப்புயர்வற்ற ஓர் உத்தமபுருடன்.

(6) தலைமகள்—இவ் வகவொழுக்கத்துக்குச் சிறப்புடைய தலைவி. இவள் பன்னிராட்டைப்பிராயத்தளாய், அச்ச நரண் மடன்களும் (௬௬) செறிவு நிறை அறிவு அருமைகளும் (௨௦௬) கொண்டு, உருவு திரு முத லியவற்றால் (௨௭௩) தலைவனோடு ஒத்து விளங்கும் ஓர் உத்தம மானா.

இங்ஙனம் களவுப்பகுதியிற் கூற்றாநிகழ்த்துதற்குரியவர்களைச் சுருக்கமாக உணர்ந்துகொள்க.

இவருள், தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் இந்நால்வரும் ஒரு வரைபொருவர் அழைத்தற்குரிய உயர்கிணைப்பொதுப்பெயர் ஒன்று ஆகியிருக்கிறவர். அஃது “எல்லா” என்பது. இச்சொல்லால், தலைவியுந் தோழியும் பெரும்பான்மை தலைவனையும், அத்தலைவன் சிறுபான்மை தலைவியையும் பாங்கனையும் அழைத்துக்கொள்வர் (௨௨௦). பிற்காலத்து இச்சொல், எலா எல்ல எலுவ எனவும் திரிந்தது.* இனி, அன்னை என்னை என்னும் முறைப்பெயர்களும் இப்புலனெறிவழக்கில் வழங் கும். அன்னை யென்பது தலைவி தோழியையும், தோழி தலைவியை யும் அழைக்கும் சொல்லாகவும், என்னை என்பது அவ்விருவருந் தலைவனை விளிக்குஞ்சொல்லாகவும் கொள்வர் (௨௪௬).

* செந்தமிழ்நாடான பாண்டிநாட்டில் ‘எல்லா’ என்று பெண்டிரை அழைத் தல் இன்றுமுள்ள வழக்காம்.

தலைவன் தலையிர்க்கு முறைபெய்தினுறும் பன்னிரண்டும் பருவ ஆண்டுகளாகக் கூறப்படுதலை, மெய்ப்பாட்டியலிற் “பிறப்பே குடிமை” (உளந்.) என்ற சூத்திரவுரையிற் சாணலாம். இக் களவொழுக்கமானது இரண்டுமாதங்கட்குள் நிகழ்ந்து முடிதற்குரியதென்பது “களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி னீட்டர்-திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப” என்ற களவியற்கூத்திரத்தால் அறியற்பாலது. இதனுரைகாரர், “இதனால், கக-ஆண்டும் ௧0-திங்களும் புக்க தலைமகளோடும்,* கரு-ஆண்டும் ௧0-திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும், புணரவேண்டியது என்பது பெற்றும்; இவளும் இருநிங்கள் களவொழுக்கத்தே ஒழுகப் பன்னிரண்டாட்டைப் பிராயத்தளாம்; அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்: களவொழுக்கத்துக்குப் பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம், ஆசிரியர்களான் என்பது. இவளும் இவ்விருதிங்கட் களவொழுக்கம் ஒழுகப் பதினாட்டைப் பிராயத்தளும்; அஃது ஆண்மை நிலைபெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கத்துக்கு விலக்கப்பட்டதாம்” என எழுதுதல் ஈண்டு ஆராயத்தக்கது. “பன்னிரண்டாண்டும் பதினாண்டும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமென்பது வேதத்தின் ஒப்ப முடிந்தமையின், அதுவும் ஒப்பெனவே பரிம்” என்பர் மெய்ப்பாட்டிய லுரைகாரர் (உளந்.). இனி, ஒருசாரார் இக்களவொழுக்கம் பதினைந்துநாளில் நிகழுமென்றாராயினும், அஃது இக்களவியலுரைகாரரால் மறுக்கப்படுகின்றது (பக். ௧௩௭).

இனி, மேற்கூறிய பார்ப்பான் முதலிய அறுவரும் இன்னவின்ன வாறு கூற்றநிகழ்த்தற்குரியர் என்று அக்கூற்றுக்களை ஆசிரியர் தனித் தனிச்சூத்திரங்களாற் குறிப்பிடுகின்றார்.† ஆனால், பிற்காலத்து அகப் பொருளிலக்கணப்போல இக்கூற்றுக்களையெல்லாம் முறைப்படிவைத்து அவர் மொழியவில்லை இங்ஙனம் தனித்தனி வைத்துக்காட்டப்பெற்ற கூற்றுக்களைக் கோவைக்கிளவிகள்போலத் துறைப்படுத்திக்கூறுவதற்கு, ஆசிரியர்காலத்து வழங்கிய அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பதை விளக்கு மிலக்கியங் கிடையாமையாற் சிறிதீ தடையாகின்றது.

* போரசிரியரும் இவ்வாறெழுதுவர் (திருக்கோவை, ௧ உரை).

† ஆசிரியர் தம்நூலிற் கூற்றுக்களைத் தனித்தனி கூறும் முறைப்படியே, “செம்பூட்சேயார்கூற்றியல்” என்ற இலக்கணமொன்றும் இருந்ததென்பது, களவியலுரையாற் றெரிகின்றது.

கடைச்சங்கநாளில் அகத்திணைபற்றி எழுந்த நற்றிணைமுதலிய தொகை நூல்கள் பிற்காலத்துக் கோவைகளிற்கண்ட நூறைகளையே பெரும்பான்மை கூறினும், அவை கோவைபோலக் காட்சிமுதலாகத் தொடங்கிப் பாத்தையிற்றிரி விறுதியாகவைத்துக் கூறுது, குறிஞ்சி பாலை என்ற திணைமுறைப்படியே வைத்தோதுதலால், ஒருநூறைக்கு மற்றொரு நூறை தொடர்பில்லாமலே காணப்படும். இங்ஙனமாகத்-தொல்காப்பியனார் அவ்வவர்கூற்றுக்களைக் கோவைப்படக் கூறாமற்சென்றதும், பழைய இலக்கியங்களும் அதற்கேற்பக்காணப்படுவதும்நோக்கும்போது, முன்னுளிற் குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தலென்ற ஐந்திணையில், ஒருமுறைபற்றிப் பாடுதலே பெருவழக்காக இருந்ததென்பது புலப்படுகின்றது. ஆயினும், நுணுகி ஆராயுமிடத்துத் தொல்காப்பியத்தின் அகப்பொருண்முறைவைப்பு இன்னதென்பது விளங்கத் தடையில்லை. இதற்குத் தொல்காப்பியனார்கூத்துக்களையே பெருப்பான்மை தழுவியமைந்த இறையனார்களவியலுரையும், அதனை அடுத்த நாயக்கிராச நம்பியகப்பொருளும் பெரிதும் உபகாரப்படுவனவாகும். இவற்றிற் சிறுபான்மை தொல்காப்பியத்தோடு மாறுபடும் இடங்களும் உண்டேனும், அவை உரிய இடங்களில்வைத்து விளக்கப்பெறும். இனி, இக்களவொழுக்கின் பெரும்பிரிவுகளாக ஆசிரியர்கூறிய இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டர் தோழியிற்கூட்டங்களை முறையே கூறுவோம்.

1. இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இயற்கைப்புணர்ச்சியாவது, முற்கூறப்பட்ட இலக்கணம்வாய்ந்த தலைமகனார் தலைமகளும் ஒருபொழிவிடத்தே எதிர்ப்பட்டித் தெய்வமிடைநிற்பப் பான்மைவழியோடித் தம்முள் ஒத்தகாதலுடையாய்க் கூடுங் கூட்டம். இக்கூட்டம் நிகழ்வதற்குமுன், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளைப்பகுதிகள் இவர்க்குள்ளே நிகழும். அவை-காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறல்—என்பன (௫௨). இவற்றுள், காட்சியாவது, இவ்விருவரும் தெய்வவசத்தால் எதிர்ப்பட்டி ஒருவனாயொருவர் முதன்முதலாகக் காண்பது. இக்காட்சிக்குப்பின், 'இங்ஙனன்தோன்றாநின்ற மாதா திருமகள் முதலாகிய தெய்வமோ, அன்றி—மக்கட்டிறப்பினளோ என்று ஐயங்கிக் கூறுவது ஐயமாம். இவ்வையமானது, அதனைத் தெளிதற்குரிய அறிவுவாய்ந்த தலைவன்கண்ணண்பல்லது தலைவிகண்ணே நிகழா

தென்றும், தலைவிக்குலையுநிகழின், அச்சமேயன்றிக்காமக்குறிப்புண்டாகா
தென்றும் கூறுவர் (கூச உரை). இங்ஙனம் தெய்வமோ என்று ஐயுற்ற
தலைமகன், விண்ணவர்க்கன்றி மண்ணவர்க்கேயுரிய குறிகள் சில தலைவி
யிடம் நிகழ்தல்கொண்டு ஐயம் நீங்குவான். இவ்வையம் நீங்குந் குறிக
ளாக ஆசிரியர் கூறியவை—“வண்டே இழையே வள்ளி பூவே, கண்ணே
யலமால் இமைப்பே அச்சமென், நன்னவை பிறவு” மாகும் (கூடு).
இவை, வானகத்தனவன்றி, வைபகத்தனவாகக் கொள்ளுதல் கவிமா
பாகும். [இவற்றுள் இழை-மக்களால் இழைக்கப்பட்ட அணிகலம். வள்ளி-
முலையினம்* தோளினம் எழுதுந் தொய்யிற்கொடி. கண்-வான்கணல்
லாத ஊன்கண்.] இவையன்றிக் கால்சிலந்தோய்தல், நிழலிடுதல், வியர்த்
தல் முதலியனவும் அம் மக்கட்குறிகள் ஆகும். இவற்றால் ‘இவள் மக்க
ளுள்ளாள்’ என்று தேறித் துணிந்தபின், தலைமகற்குப்புணர்ச்சிவேட்கை
யுண்டாகத் தலைவியைக் கூடக் கருதுதலும், அதன்பொருட்டு
அவளையுடம்படுத்தற்குத் தலைவன் வாக்கானன்றிக் கண்களாற் குறிப்
பித்து உசாவுதலும் நிகழ்வனவாம். நிகழ, அவளும் அஃதறிந்து
(கூசு) தன்னுறுவேட்கையை வெளிப்படக்கூறாது (ககஅ) கண்களின்
குறிப்பாற் கூறுவள் என உணர்க. இவற்றை,—

“நாட்ட மிரண்டு மறிவுடம் படுத்தற்குக்
கட்டி யுரைக்குங் குறிப்புரை யாகும்” (கக)

“தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலக் கிழத்திக் கில்லைப்
பிறரீர் மாக்க னின்றிய வாயிடைப்
பெய்க்ரீர் போலு முணர்வீற் றென்ப” (ககஅ)

என ஆசிரியர் கூறுதலா லுணர்க. “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்
கொக்கின் வாய்ச்சொற்க-ளென்ன பயனு மில்” என்றார் வள்ளுவனாரும்.
இவ்வாறு, தலைவியின் உடம்பாடறிந்து, தலைவன் அவளைக் கூடக்
கருதியதும், தலைவிக்குப் “பொறிதுதல்கியர்த்தல்” முதலிய மெய்ப்
பாடுகள் நிகழும். [இவற்றை மெய்ப்பாட்டியலில் விரித்துக் கூறுதல்;
ஆண்டுக் காண்க] இங்ஙனம், இருவர் குறிப்பும் ஒத்துநின்றலை உள்ளப்

* தொய்யிற்குழம்பாற் கொடியெழுதலும் காமன்சிலையாகிய கரும்பெழுத்
தும் மாபு (அலித்தொரை, ககச-கச, கள; கசக, -கூஉ, கூஉ).

புணர்ச்சி என்றும், வழிநிலைக்காட்சி என்றும் கூறுவர். “வந்து வாயில்க ளினறித் தாமே தூதுவராக நிகழ்த்தம் (ககக) இவ்வுள்ளப்புணர்ச்சி யே, மெய்யுறுபுணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாகும் (கௌ).” இவற்றை,

“உன்னப் புணர்ச்சியு மெய்யுறு புணர்ச்சியுங்
கன்னப் புணர்ச்சியுங் காதலர்க் குரிய”

“பொருவிற் தோர்க்குப் பெருமையு முரானும்
நன்னுதற் கச்சமும் நாணமும் மடனும்
மன்னிய குணங்க ளாதலின் முன்னர்
உன்னப் புணர்ச்சி யுரியதாகும்” (௩௪—௩௫)

என நம்பியாரும் கூறுதல் காண்க.

இங்ஙனம், மெய்யுற்றுக் கூடிய தலைவன், தன்னன்பு தலைவிக்குப் புலப்பட அவளைப் புகழ்ந்துகூறி, ‘இனித் தலைமகளுடன் இவ்வாறு நீட்டித்திருப்பின் ஏதமாம்’ என்று கருதி, அவளிடத்தினின்று பிரியக் கருதுவான். கருதுமவன், வண்டு நெஞ்சமுதலையவற்றை முன்னிலை யாக்கி அவற்றுக்குத் தன் கழிபெருங்காதல் கூறுவானாக, அக்குறிப் பறிந்து தலைவி கவன்றவிடத்து “நின்னெடுபட்ட தொடர்ச்சி எழுமை யும்வருகின்றதொன்றாதலால், இத்தகையநின்னைப் பிரியேன்; பிரியின் ஆற்றேன், அன்றி அறனல்லது செய்தேனுமாவேன்” என்று நயப்பக் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றுவன். இங்ஙனம் இவன் கூறுகண்பயன்பு- புணர்ச்சியெய்திய தலைவிக்கு “இவன் எவ்விடத்தான்கொல்லோ, இன் னும் இது கூடுங்கொல்லோ, என்பால் இவன் அன்புடையன்கொல்லோ” என்று நிகழ்தற்குரிய ஐயம்நீக்குதலேயாம். இதனால், தலைவி ஐயம் நீங்குமெனும், தலைமகனது பிரிதற்குறிப்பறிந்து அதற்குப் பெரிதும் ஆற்றாது பசந்துகாட்டுவள். காட்ட, மற்றும் அவளை வற்புறுத்த வெண்ணி ‘என்னுடையபுதி, நின்னூர்க்கு மிகவும் அண்ணியது’ என்று சொல்லித் தான் அடுத்தடுத்து இங்குவருதல் எளிது என்பதைக் குறிப் பித்துத் தலையிபை ஆற்றுவித்துப் பிரிவன். இங்ஙனம் பிரிதலும் வற் புறுத்தலும் முறையே பிரிவச்சம், வன்புறை என்று கூறப்படும் (பு. ௨௩௫).

இங்ஙனங் கூறித் தலைமகளைத் தேற்றிப் பிரியுந் தலைமகன் அவளைத் தனியவராக நிறுத்தி நீங்குமோ எனின், நீங்கான். தலையிபைநோக்கி, ‘இனி, நீ முற்பட்டு உன் தோழியரோடு சேர்ந்துகொள்; யான் இவ்வரி

பாகச் சென்று ஆங்குவருவேன்' என்று, அவனை வினாயாடுத் தோழியரிடத்து உய்த்து அகன்றுபோய்த் தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கண் ஒருபொதும்பில் மறைந்து நின்று, தலைவியின் ஆயக்கட்டத்தையும் அவ்விடத்தன்னையும் நோக்கி, 'இவளை யான் எய்தினன் என்பது மாயமோ! இனி இவள் நமக்கு எய்தற்கரியள்போலும்' என்று அவளது அருமையறிந்த வருந்தி, ஆண்டு நின்று நீங்குவான். இவ்விடத்தே, தலைவியோடு இணைபிரியாத செல்லுகின்ற அவள்காதற்றோழியைத் தலைவன் குறிப்பாலறிந்து கொள்ளுதலையும் பின்னால்கள் கூறும், ஆயினும், "பெட்ட வாயில்பெற்றி ரவுவலி யுறுத்தலும்" (பக். ௨௪௫) என்று, தோழியிற்கூட்டம் நிகழுமிடத்தேவைத்துத் தொல்காப்பியத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறே வேறுசில துறைகள் கிளவிக் கோவைகளிற் கூறப்படுவனவு முள. இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப்புணர்ச்சியாமென்று கொள்க. போரிசிரியர் "காட்சியும் ஐயமும் துணியும் புணர்ச்சியும் பிரிவச்சமும் வன்புறையுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் இயற்கைப்புணர்ச்சி என்னும் ஒரிலக்கணத்தான்முடியுமென்பது" என் றெழுதியதுக் கண்டுகொள்க (பக். ௭௫௬). "இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வத்தி னெய்துழி-முயற்சியின்றி முடிவ தாகும்" என்றார் நம்பியார். இப்புணர்ச்சியைத் தெய்வப் புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி காமப்புணர்ச்சி என்றுங் கூறுவர் (திருக் கோவை-௧௮).

2. இடந்தலைப்பாடு.

இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்து இருவரும் பிரிந்தபின்னர், அப்பிரிவாற்றாது வருந்திநின்ற தலைமகன் தலைவியை மறுநாளாக் கூடவெண்ணி, "யான் அவளை எய்தியது விதிபானே: இன்னும் அவ்விதி தருமேற் காண்பல்" எனத் துணிந்து அதனைத் தன் தோழற்குங் கூறுது, முன்னை நாளில் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே புக்கான். தலைவியும், பிறரை ஞான்று தன் ஆயவெள்ளத்தோடும் வந்து வினாயாடிவருகின்றவள், நெற்றை 'நின்னிற்பிரியேன்: பிரியின் ஆற்றேன்' என்று நீங்கிய தலைவன், அறியாது 'இவ்வாயத்தள்ளே வருவான்கொல்லோ' என்னும் ஓய்து நாளினாலும், 'நம்பிரிவு ஆற்றமைபால் இறந்துபட்டான்கொல்லோ' என்ற அச்சத்தினாலும் மீதுரப்பட்டு, நெருநிறி தலைமகனை வழிபட்ட இடமெதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனைக் கண்டாரோபோலப் பாவசமாய்நின்றான்.

ஆய்ந்தும் முடிவாகப் பிரித்தாயினும், தலை விழையத்தக்கன
தொடுத்தமென்றும், என்னி தன்னுடையத்தன் செய்தமென்றும்,
பொது மெதக்கன சொப்து மென்றும் இவ்வாறு விளையாட்டுவிரும்பார்
தனித்தனிபேய் பிரித்தநிலையில், தலைமகனும் அவ்விடமாத் திச் சென்று
தனிபுனர்ப்பின்ற தலைமகனை எதிர்ப்பட்டத் தலைவியும் கண்டு 'இவன் கம்
பூல் அன்பிலுனா' என்று முன்பு நிகழ்ந்த ஐயநீங்கிப் பெரிபுதோர்
மகிழ்ச்சிபெற்றாள். ஆயினும், தன்னியற்கைக் குணங்களாகிய நான்
முதலியன அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தாவகை தடுத்துநின்றன; நிற்ப
இவ்வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாக, அதனால் வெறுபட்டாரோ,
அன்றிக் 'களவு வெளிப்படுதலால் இனி மணஞ்செய்துகொள்ளினல்லது
இக்கட்டத்துக்கு உடம்படாங்கொல்லோ' என்று தருதிய தலைவன்,
அது வெளிபாமாறு அவனை மெய்புறத்திண்டிக் குறிப்பறியலாயினான்.
இது 'மெய்தொட்டுப்பயிறல்' எனப்படும். நச்சினார்க்கினியர், புலையன்
தீம்பரல்பொல மணங்கொள்ளுதலும் கொள்ளாமையுமாகத் தலைவி நிற்
கின்றகாலத்தே தொட்டான் என்பர். மெய் என்பது ஈண்டுத் தோளாம்;
"உறுதோறுயிர்தளிர்ப்பத் திண்டலாற் பேதைக்-கமிழ்தி னியன்றன
தோள்" என்றார், வள்ளுவரும். இக்களவியை வண்டோச்சிமருங்கினைத்
லென்பர் பின்னுள்ளோர். அஃதாவது தலைமகனைச் சாரவெண்ணிய
தலைவன் அவள்குழுகை நோக்கி வந்த வண்டை யோட்டுவதுபோல
நெருங்கி, ஒட்டுமிடத்துத் தன் கை பட்டதுபோலத் தொடுதலாம்.*
இங்ஙனம் மெய்தொட்டுப்பயின்றவன், தலைவியின் உடம்படற்குறிப்
பறிந்து, அவ் வழகியசோகையிடத்தே அவனைக் கூடவெண்ணிப் பலவாறு
புகழ்ந்துகொண்டு அவனை நெருங்கினான். நெருங்கத் தன்னியற்கைக்
குணங்கள் தடுத்தலால், நாணிக் கண்புதைத்துக்கொண்டும், ஆய்குள்ள
கொடிகொம்பர்களில் மறைந்துநின்றும் அக்கூட்டத்திற்கு இடையூறு
சில தலைபால் நிகழ்த்தப்பெற, அவற்றுக் காற்றாறு தலைவன் பல்படக்
கறியபின் அவளோடு கூட்டம் நிகழ்கின்றது, அது நிகழ்த்தபின்

* சகுந்தலை தலையந்தரகனது கார்த்துவக்கூட்டத்தே, வண்டோச்சி,
மருங்கினைத் கூறிக் காவிராசமகாவலி நெப்பித்தலும் (சாகுந்தனம்-அ-3),
காதம்பரியில் புண்டரீகமூனி மஹாச்வேதையைக் கண்டு காதலித்தபோது,
பூவணித்தல்வாயிலாக அவன்மெய்தொட்டதாகப் புராணகவி கூறுதலும் ஈண்டு
ஒப்பிக்கலாம்.

பெரிதும் மகிழ்ந்தவனாய்த் தலைவியைப் பிரிதற்கெண்ணி, அவனது தேற்றத்தற்கு “எஞ்ஞான்றும் இனிப் பிரியேன்” எனத் தேய்வதெனச் சார்த்திச் சூளுறத்தல் ‘இனி இவளைக் கூடுவது அரிதாமோ’ என்றிரங்கித் தலைவன் அச்சோலைப் விட்டு நீங்குவானாயினன். இத்துணையும் இடந்தலைப்பாடாமென உணர்க.

ஆசிரியர் ‘மெய்தொட்டுப்பயிறல்’ என்ற சூத்திரத்தே (க0உ) இவ் விடந்தலைப்பாட்டுக்குரிய தலைவன்கற்றாக, எட்டுக்கிளவிகள் கூறுவர். அவற்றாலும் அவற்றினுரையாலும் மேற்கூறிய செய்திகளெல்லாம் விளக்கமாகும். நாயக்கவிராசநம்பி முதலியோர், மெய்தொட்டுப்பயிறன் முதலியவற்றை, முந்திய இயற்கைப்புணர்ச்சியின்வகைகளாகக்கொண்டு வழங்குவர். இவ்விடந்தலைப்பாடு, தலைவன் தானேசென்று கூடியது. இனிப் பாங்கரை றலைவன் முற்குறித்த இடந்தலைப்பாட்டுப் புணர்ச்சி எய்தவும் பெறுவன் ; எனவே, தானேகூடுவது, பாங்கரைகூடுவதென இடந்தலைப்பாடு இருவகைப்படுமென்பர் (பக்-உ௩௬). பேராசிரியரும், “துணையின்றிநிகழுங் களவு சிறப்புடைத்தாதலால், ‘பாங்கன் கழறும்’ (இடித்துணைப்பன்) என்றஞ்சி அவனை முந்துறத் தலைவன் மறைத் தொழுஞ்மாதலின்” தன்னார் கூடும் இடந்தலைப்பாடு நிகழ்ந்தபின்பே, பாங்கனைத் தலைவன் துணையாகவேண்டுமென என்று கூறினர் (பக்-௪௪௬). ஆனால் களவியலுரைகாரர் “பாங்கற்கூட்டம்நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது ; இடந்தலைப்பாடுநிகழிற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது ; என்னை? அத்துணையாகத் தலைவி எளியள் அல்லள் ஆகலான்” (பக்-௫௫.) எனக் கொண்டார். இக்கொள்கைப்படியே திருச்சிறற்பலக் கோவையுரை (49) முதலியனவும் கூறுவன என உணர்க.

3. பாங்கற்கூட்டம்.

இவ்வாறு இடந்தலைப்பாட்டுத் தானே தலைமகளைக் கூடி, ஆற்றுவித்து நீங்கிய தலைமகன், ‘நின்னிற்பிரியேன் என்று சூளுறுத்தப்பெற்றுப்பிரிந்தவன், தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து ஆற்றாளாங்கொல்’ எனவும், ‘ஆற்றாமையால் வந்த மெய்வேறுபாட்டைப் புறத்தாரறியாமல் மறைக்கத் தெரியாது மயங்கினளோ’ எனவும், இவைமுதலானவை நினைந்து வருந்திநின்றான். இங்ஙனம் நின்ற நிலைமையிற் பிறரைஞான்று சென்று எதிர்ப்பட்ட பாங்கன், தலைவனை அடியிற்கொண்டு முடிசூறும்

சேக்கி 'இளனுயிற்றினை வனப்புடைய திருவொளி மழுங்கும்படி, எம் பெருமாதற்கு இன்று நேர்ந்த வாட்டம் என்னையோ?' என்று உசாவ, இவ்வகை வினவிய தோழனுக்கு—'நெருகல் இத்தகைய வனப்புடையாள் ஒருத்தியைக் கண்டு என்னுள்ளம் பள்ளத்திழியும் வெள்ளம்போல ஓடி, இவ்வகைத்தாயிற்று' என்று நடந்த வாலாறெல்லாம் கூறினான். கூறியது கேட்ட பாங்கன், தன்னன்பனான தலைவனிடர் தீயனகண்டால் அன்பிற் றலைப்பிரியாதசொற்களால் இடித்துக்கூறுமவனுதலால்— 'இஃது இவன் தலைமைப்பாட்டிற்குச் சிறிதுந் தகாது' என்று உட் கொண்டு 'அன்பனே! நினனுள்ளம் நின்வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கோடுமே எனின், பின்பு நின்னைத் தெளியப்பவர் யாவர்? இத்தகைய நீ, இன்ன விடத்து இன்ன உருக்கண்டு என்னுள்ள மழியப் போந்தேன் என்றல் நின் கற்பனைக்குப் போதாது' என்று கழறிக்கூறினான். இவ்வாறு காதற்பாங்கன் கழறவுங் கேளாது பின்னும் வேட்கைவயத்தனாய்நின்ற தலைவன் 'நண்ப! என்னுற் காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டனையாயின் இங்ஙனம் கழறாய்' என்று வருந்தியுரைக்கக் கேட்ட பாங்கன் 'நம் அன்பனுக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று, இனி யானும் இவனுடன்கூட வருந்தினால் இவனை ஆற்றுவப்பாரில்லையாம்' என்று தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, 'அது கிடக்க: எம்பெருமான்! நின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்தது; எத்தன்மையது?' என்று இயல் இடம் இவை உசாவ, அதுகேட்ட தலைவன் அவனை எய்தினாற்போலப் பெரியதோர் ஆறுதலடைந்து "நண்ப! இன்னசோலையில் இன்ன அழகு உடையதுகாண், யான் கண்ணுற்ற அவ்வினப் உருவம்" என்றான். என "ஆங்குள்ள அத்தகையவனை என்னால் ஆவதுண்டேற் கண்டு வருவல்; அத்துணையும் நீ ஆற்றியிரு" என்று தலைவற்குக் கூறிவிட்டுத் தனியனாய் பாங்கன் அவ்விடநோக்கிச் சென்றான். செல்லவும், முன் போல ஆயவெள்ளம் விளையாட்டுகிருப்பாற் பிரியத் தனியளாய்நின்ற தலைவியைத்—தன்னை அவள் காணாமல் தான் அவளைக்காண்பதோர் அண்மையில் மறைந்துநின்று கண்டு, 'இச்சோலையே அவனாற் காணப் பட்ட இடம்; ஈண்டு நிற்கும் இவள்போலும் எம்மிறைவனை வருத்திய வள்' என்று துணிந்து 'இத்தகைய பேரொழிதுடையாளைக் கண்டு இங்குநின்றும் பிரிந்து என்பால்வந்து பா னிடித்துக்கூறவும் ஆற்றி 'நின்ற அண்ணலே திண்ணியான்' என்று தலைவனை வியந்து, அவ்விட

நீங்கி விரைந்துசென்று, நிகழ்த்தச்செய்தியைத் தலைமகற்குக் கூறினான். கூறக்கேட்ட தலைவன் அவ்விடஞ் சென்று, முன்பு இடந்தலைப்பட்டிற் கூடியவாறுபோலத் தனியளாய்நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கலந்து மகிழ்ந்தான். இங்ஙனம் மகிழ்ந்து தலைவியைப் பிரிவாற்றுவித்து நீங்குமவன்—“இனி நீ வருமிடத்து நின்காதற்றோழியோடும் வருக” என்று அவட்குக் கூறியும், இவ்வாறு தலைவிகுட்டத்திற்குத் துணை நின்று உதவிய காதற்பாங்கனை வாழ்த்தியும், தலைமகனை முன்போல ஆயவெள்ளம் அடையச்செய்து பிரியலாயினான் என உணர்க.

இனிப் பாங்கற்குட்டமென்பது, (தோழியிற்குட்டம்போலப்) பாங்களுந் தலைவிக் கிடைநின்று உரையாடிக் கூட்டாமையின், “இடந்தலைப்பாட்டுக்குப்பின்பு தலைமகன் பாங்களைக் கூடுங்குட்டம்” என்பதே பொருளுள்பர் நச்சினுர்க்கினியர். இக்கூட்டத்துக்கும், பிற்காலக் கோவைகள் பற்பல கிளவிகள் விரித்துக்கூறுவதுண்டு.

4. தோழியிற்குட்டம்.

*மேற்குறித்தவாறு, பாங்கற்குட்டம் நிகழ்த்தபின்னர், தலைவன் மறுமுறையுந் தானே இடந்தலைப்பட்டும் பாங்களுல் இடந்தலைப்பட்டும் தலைவியைக்கூடமுயலாமல், அவளை முன்பு ஆயத்துப்பத்தபோது அவள் காதற்றோழியைக் குறிப்பாலறிந்தவனாதவின், அத்தோழியை இரந்து குறையுற்று அவள்வாயிலாக நிரந்தரத் தலைவியைக் கூட எண்ணுவா னாயினன் (களவியல். சூ. ௫). இங்ஙனம் நிகழும் தோழியிற்குட்டம் பல பிரிவுடையதாகத் தோல்காப்பியங் குறிப்பிடுதலால், இக்களவியலிற் பெருவாவிற்புள்ளது இப்பகுதியாகவே தெரிகின்றது. இக்கூட்டத் தை நாம் அடியில்வருமாறு வகைப்படுத்துக் கூறலாம்:—அவை— பாங்கிமதியுடம்பாடு, மடல்விலக்கல், குறியிட்டுச்சேர்தல், வரைவு கடாதல், அறத்தொடிரிற்றல், உடன்போக்கு என்பனவாகும்.

பாங்கிமதியுடம்பாடு:—முற்கூறியபடி, தோழியிற்குட்டங் கருதிய தலைவன், அக்காதற்றோழியை மதியுடம்படுத்தபின்னல்லது தன்குறை முடிக்கவேண்டுமென்று அவட்குத் தன்கருத்தைக்கூறுள்ளன்பர் (கஉஅ). மதியுடம்படுத்தலாவது—தோழியினறிவை உடம்படச்செய்தல். தெளி வாகத் தன்குறைகூறுது கரந்தமொழியாற் தலைவன் தன் கருத்தறி

ரிக்க, அதுகேட்டுத் தோழி இருவர்களுத்தினையுந் தன்மதியோடு ஒன்று
 மித்து உணர்வளென்க இவ்வாறு மூவர்தியினையும் ஒற்றுமைப்
 பித்து உணர்தல்பற்றி, மதியுடம்பித்தலாயிற்று என்பர் நச்சினூர்க்
 கினியர். இம்மதியுடம்பாடு—(க) குறையுறவுணர்தல், (உ) முன்னுற
 புணர்தல், (ங) இருவருமுள்வழி அவன்வாவுணர்தல் என மூவகைப்
 பிம் (கஉஎ).

இவற்றுள், (க) குறையுறவுணர்தலாவது இரந்துவேண்ட என்
 னிய தலைவன், தலைவியுந் தோழியும் ஒருங்குதலைப்பெய்த செல்விபார்த்
 ளாயினும், தோழி தனித்துள்ள இடத்தாயினும் புதியவன்போலப்
 புருந்து “இங்கே சில விலங்கு போர்தன ளாவோ? இனையர் போர்தன
 றானோ?” எனவும் “நும் பதியும் பெயரும் யாவை?” எனவும்—இவ்
 வகை உசாவ, ‘எம்மியையதோர் குறையுடையன இவன்’ எனத் தோழி
 புருந்துதல் (பக்-உசக).

(உ) முன்னுறவுணர்தலாவது—‘இருவரதுகுறிப்பானே மிகவும்
 உணர்தல்’ என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். [முன்-குறிப்பு] அஃதாவது—
 முன்கூட்டங்களில் தலைவனைக் கலந்த தலைமகள் பாங்கிமுன்பு அடைந்த
 பாது அவளது மெய்வேறுபாடுகண்டு, ‘இவ்வேறுபாடு, இங்குப் பல
 ளாலும் வந்துசெல்லும் ஆண்மகனோடு கூட்டமுண்மையால் இவட்கு
 வந்ததுபோலும்’ என்று உட்கொண்டு, அதனைப் பல்வேறுவகையாகச்
 சொல்லாடித் தோழி ஆராய்ந்தறிதலாம். ‘இவ்வாராய்ச்சியில் தலைமகள்
 பால் நிகழுங் குறிப்புவேறுபாடுகளால், தோழிக்குத் துணிவுபிறக்கு
 மென்க. அம்முறையாவன—அந்திவானத் தெழுந்த பிறைநோக்கி
 ‘அன்னாய்! இதனைத் தொழுதும் வா’ என்று தோழிகுறத் தலைமகள்
 தாழ்கொண்ட காதலையன்றி வேறுதெய்வம் தொழுமிடத்துத் தன்
 கற்பழியுமென்று கருதித் தொழாதுநின்றலால், ‘இவள்-அன்ன தலை
 வனைச்சார்ந்த அன்பினள்’ என உய்த்துணர்தலாம். இவ்வாறே தோழி
 தலைவியைநோக்கி, ‘நம்புனத்தே உதிரம் அனைந்த கொம்புடையதோர்
 கனிஞென்று போர்தது’ என்குற, அதுகேட்டுப் ‘பலகாலும் இங்கு
 வந்துசெல்வான் நம் காதலனாதலால் அவற்கே அக்களிறு ஏதஞ்செய்தது
 கொல்’ என்கருதித் தலைவி நிற்குதல்நோக்கி, இந்நிலைக்குங் கூட்ட
 நன்மை உணரப்படும். இங்ஙனமே, ‘பல்வேறு கவர் பொருளுட்பத்

தால்' தோழி கூறியுணர்வன் எல்லாக் கொள்க' (பக்-உகக). கனைய ஹாராகாரர், 'முன் உறவு, உணர் தல்—முன் கூட்டமுண்மை, உணர் தல்' எனக் கூறுவர் (க).

(உ) இருவரும் உள்வழி பவன்வாவுணர்தலாவது—தலைவியுந் தோழியுந் திண்ப்புணங்காத்து நின்றவிடத்துத் தலைவன் கையுறை கொண்டுவந்து நின்று 'இத்தழை நமக்குடையாதற்கு' ஏற்ற'தெனவும் 'இவ்வணி நீவிர் அணிதற்குரிய'தெனவும் கூறி, அவள்பாற் குறை வேண்வொன்போல நிற்க, தோழி அப்போது நிகழும் அவ்விருவர் மெய்ப்பாடுகளையும் உணர்ந்து அவ்விருவர்க்கும் கூட்டமுண்மை துணிவள்.

"எனல் காவல் இவளு மல்லன்
மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்லன்
நார்தல் கண்ணி யிவனொ டுவனிடைக்
கார்த வுள்ளமொடு கருதியது பிறிதே
நம்மு னுணுநர் போன்று தம்முன்
மதுமறைந் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
உள்ளத் துள்ளே மகிழ்ப
சொல்லு மாடுப ண்ணினுனே"

* தழையுடையின் தன்மையை—“முடித்த குல்லை விலையுடை நறுமழைச் செங்கான் மராத் த வாலின ரிடையிடுபு—சுரும்புணத் தொடுத்த பெருத்தன் மாத்தழை—திருத்தகா ழுக்குல் திண்ப்ப உமது” என்னுந் திருமுருகாற்றுப்படை யடிகளாலும், புறநானூறு ௧௧, ௧௧௧, ௨௪௮, ௩௪௦—பாட்டுக்களாலும் அறிக. இவற்றால், மலையாட்டுவழங்கிய பண்டையுடை தழையாலமைந்திருத்தமை விளங்கும். “பிடிமுதிரிடையினுடன் தழைத்துகிந் பேண்ணினோடு—தொடுமரைத் தோலன் வில்லன் மரவுரியுடையன் தோன்ற” என் னார் சிந்தாமணியினும் (பதுமை-௧௧). இனி, ஒருத்தியோடு மனமொத்துக்கடும் கூட்டத்துக்குமுன்பு அவருடுத்தற்குக் கையுறையாகத் தலைவன் இத்தழையுடைகொடுத்தல் முன்ன வழுக்காகத்தெரியலாம் (திருக்கோ-௧௧). மெய்ப்பாட்டியலிலும் தலைவிகையுறையேற்றல் ஆசிரியாற் கூறப்படுகின்றது. பண்டைத் தமிழ்வழுக்குக்கள் மிகுத்து காணப்படும் மலையாளபாட்டிலே, இப்போதும் நிகழ்ந்துவரும் காத்தருவ விவாகத்திலே, உடையொன்று கொடுத்துக் கூடுதல் பெருவழுக்காம். ஆயின், இவ்வுடை, காலத்திற்கேற்பச் சிறிய தாலையாக வழுக்குகிறது. “உண்பன வாழி உடுப்பன இரண்டே” (புறம்-௧௮௧) என்று முன்னோர் கூறிய உடையினாலும் இம் மலையாட்டிற்குள் காணப்படுதலும் காண்க.

என்ற அழகிய செய்யுளில் தோழியின் உய்த்துணர்வு கூறப்படுதல் காண்க. இம் மதியுடம்பாட்டின்வகை மூன்றும் களவியலுரையினும் நம்பியகப்பொருளினும் வேறுபடவுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் தோழி மதியுடம்படுங்கால், அவள் ஆராயும் ஆராய்ச்சி 'நாட்டம்' என்று கூறப்படுமெனவும் அது தலைவனுக்குத் தலைவிக்கும் கூட்டமுண்மையுணர்த்துங் கருவியாமென்றுங் கூறுவர். இந்நாட்டம் எழுவகைப்படும். அவை:-நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினைமறைப்பு, செலவு, பயில்வு என்பன. இவற்றுள், நாற்றமாவது—ஒதியும் நுதலும் பேதைப்பருவத்துக்குத்தக நாராது தலைவன்கூட்டத்தான் மான்மதச்சார்துமுதலியனவும் பலபூக்களும் விரவி நாராதல். தோற்றமாவது—நீண்டும் பிறழ்ந்தும் பிள்ளைப்பருவத்து வெள்ளைநோக்கின்றி உள்ளொன்றுகொள்ள நோக்குங் கண்ணும், தந்திலைநின்று அணைத்துமெல்கிப் பணைத்துக்காட்டுந் தோளும் முலையுமென்று இன்னொரன்ன. ஒழுக்கமாவது—பண்ணையாயத்தோடு முன்றிலில் மணற்கொழித்துச் சேறமைத்தன்முதலியன முனிந்தகுறிப்பினளாய்ப் பெண்டன்மைக்கு ஏற்ப ஒழுகுதல். உண்டியாவது—பண்டு பால்முதலியனகொண்டு ஓறுத்துட்ட உண்டுவருகின்றாள், இப்பொழுது ஆசாரமும் நாணும் காதலும் மீதூர அவற்றின்மேல் உவப்பு ஆண்டின்றி ஓறுத்த உள்ளத்தளாதல். செய்வினைமறைப்பாவது—முன்புபோலாது இக்காலத்து நினைவுஞ் செயலும் தலைவனொடுபட்டனவெயாகலான் அவை பிறர்க்குப் புலனாகாமை மறைத்தல். செலவாவது—பண்டுபேரில் வேண்டியவாறு நடவாது சீர்பெறநடந்து ஓரிடத்துச் சேறல். பயில்வாவது—செவிவிமார் பிடத்துத் துயில்வேண்டாது பெயர்த்து வேறோரிடத்துப் பயிற் (ககச)—எனவுணர்க. இங்ஙனம் தோழியால் ஆராயப்படும் நாட்டம்-தலைவி நாணும் படி நாடுதல், அவள் நடுங்கும்படி நாடுதல் என இருபிரிவினவாம். மதியுடம்பாட்டின்வகையாகிய மூன்றுறவுணர்த்தவிற் காட்டியவற்றுள்ளே, 'பிறைதொழுத' என்றும்போல்வன நாணநாட்டமாம். 'நம் புனத்து உதிர மனைந்தது ஓர் கோட்டுக் களிறு வந்தது' என்பதும் பிறவும் நடுங்கநாட்டம். இவ்விரண்டும் "நாணவும் நடுங்கவும் நாடாள் தோழி—காணுங் களிறுத் தலைமகள் தேஎத்து" என்ற விதிப்படி, அகப்பொருள்வழுவா முன்பு களவியலுரைகாரர் (பக்-௧௩), நச்சினுர்க்கினியரும் "இஃது

தேவஸம்பியப் பொருள்திணர் ஆராய்ச்சி.

இறந்துபாடுபவத்தலிற் கந்தருவத்துக்கு அமையாது" என்றார் (திரு-
உகௌ). பேராசிரியரோ, இந்நாட்டண்களைத் தோழி செலுத்தும்போது,
பெருநாணமும் போச்சமுமுடைய தலைவி இறந்துபடவுங் கூடுமென்று
கருதி முகமலர்ந்து நகையாடுதல்போன்று கூறுமாகலின், இவை, பொருந்
தாக்காமமாகிய பெருந்திணைப்பாற்படினும் அகத்தமிழிற்கு ஆமென்று
அமைத்துக்கொண்டனர் (திருக்கோவை ௯௯, ௭௨). இனி இம் மதி
யுடம்பாட்டுவகைகளில் ஒரோவொன்றாலன்றி முன்றனாலுஞ் சோ ஆரா
யப்படுமென்பர் நச்சினூக்கினியர் (பக். ௩௩௫).

மடல்லிலக்கு:—இங்ஙனம் தோழி பலவகையாலும் நாடி மதியுடம்
பட்டதனை அறிந்தபின்பே, தலைவன் தன்குறை முடிக்கவேண்டி அவனை
நெருக்கத் தொடங்குவன். பலபடியாக அவன் வேண்டியுந் தோழி எனி
தில் இணக்கங்காட்டாது மறுத்தும், நகையாடியும், 'இவ்விடத்துக் காவ
லர் கடுகுவர்; நீவிர் விலகிச்செல்லுதீர்' என்று அவனைத் தம்பால்நெருங்க
வொட்டாமலும் விலக்கி நிறுத்துவள் (உகௌ-௩௦௦-பக்). இங்ஙனம்
நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதியைச் 'சேட்படை' எனக் கூறிப் பலகிளவிக
ளால் விரிப்பர் பின்புள்ளோர். இனி, நெடுக இவ்வாறே தலைவனை நிறுத்தி
யலைப்பளாயின், தலைவன் மனநொந்து தோழியைநோக்கி, 'நின்னுதவி
யாற் றலைவியைக் கூடலாம் என்று இதுகாறும் நெடுக உழந்தேன். நின்
னான் அக்காரியம் முடியாமை உணரப்பட்டது. அதனால், இனி இனி
வந்தசெய்கைபுரிந்தாயினும் என்குறையை யானே முடித்துக்கொள்வல்'
என்று அவட்குத் தன்னுட்கிஷ்டயுரைப்பான். இனிவந்தகாரியமாவது
மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலியன. மடலேறுதலென்பது, முற்
காலத்தே தாம்விரும்பிய பெண்டிர் பொருட்டுச் செய்துகொள்ளுந் தற்
கொலைமுறை என்பது முன்னரே விளக்கப்பட்டது. இவ்வாறு தலைவன்
மடலேறுதலைப்பற்றிய வரலாறு கலித்தொகை ௩௩௮-௩௪௩-ம் பாடல்
களிற் கூறப்படுதல் காணலாம். இம் மடற்செய்தி, தோழி தலைவன்
னுக்கு இடங்கொடாது சேட்பட நிறுத்ததலின்பின்னரே நிகழ்வதென்
பது, "தோழி, நீக்கலி னுக்கிய பகுதியும் நோக்கி-மடன்மா கூறுமிடனு
மா ருண்டே" என ஆசிரியர் கூறுதலால் (கு-க௦௨) பெறப்படும்.

இவ்வாறு மடலேறுவன் என்று தலைவன் கூறக்கூடாது தோழி,
'இது பெரிதும் கவந்திக்கு ஏதுவாம்' என்றாவிடின், 'நீவிர் மடலேறத்

தகாது: துமக்கு இக்குறை முடித்துத்தருவன்; தும்மால் விரும்பப் படுவாள் என்மாட்டுப் போருளுடையாள்' என்று கூறி, தலைவனை மடல் விலக்கித் தலைமகள்பாற் சென்று, முன்னிகழ்ந்த இருவர்கூட்டமும் தானறிந்தமை தலைவிக்குக் குறிப்பா ஹுணர்த்திவிட்டுப் பின் "அன்னாய்! பெருந்தகையா னொருவன் தழையுங் கண்ணியு மேந்தி என்மாட்டுப் பெரிதுங் குறையுடையனாய், இப்புனத்துக்கண் அடுத்தடுத்து வாராநின்றான். யான் அவன்குறைமுடியாமையின் மிக வருந்துவானாயின்ன. அன்னான் ஏந்தினின்ற கையுறையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு அவன்குறை முடித்தற்கு இஃது ஏற்ற இடம்; யான் கூறுவது கொள்ளாயாயின், நினக்கு மிக்க அன்புடையார்மாட்டுசாவினும் இதனை நிறைவேற்றுவாயாக; இனி நீ இதனை மறுப்பின் அவன் மடலேறியேனும் வரைபாய்ந்தேனும் மாய்வதாகத் துணிந்துள்ளான்" என்று கூறிக் குறைநயப்பிக்க முதலில் தலைவி அதற்கிணங்காதவன்போற் காட்டினும், முடிவில் தான் உடம்பட்டதைக் குறிப்பான் உணர்த்தினான். அவ்வளவில், தோழி தலைமகனை அடைந்து, நடந்தசெய்திகூறி "இன்னகுறியிடத்து நீவிர் வருதிரா" என்று இடமுணர்த்திச்செல்ல, ஆண்டுத் தலைமகன் சென்றான். சென்றவன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகனைக் குறியிடங் கொண்டுசென்று "யான் செங்காந்தட்டிக் கொய்துகொண்டு வருவேன்; அவ்விடம் தெய்வமுடைத்தாதலால், நீ வரப்பாலையல்ல; அத்துணையும் இப்பொழிலகத்தே விளையாடி இரு" என்று அவனைத் தனியிருத்தி நீங்கினாள். நீங்க, தலைமகன் ஆங்கு நின்ற தலைவியை எதிர்ப்பட்டுக் கூடிமகிழ்ந்து பின் பிரிந்துசென்றனாக, அவ்வமயம் விலகி நின்ற தோழி விரைந்துவந்து "நின்கைபோலக் கார்த்தன்மலர்ந்தன கொணர்ந்தேன்; எம்பெருமாட்டி! தோழி நீட்டித்தாள் என்று சீறாது போந்தருள்" என்று ஒன்றுமறியாள்போன்று கூறி, அவளை அழைத்துச் சென்று ஆயுபவள்ளத்து உய்த்தனள், இவற்றைச் 'குறைந்தவட் படரினும் மறைந்தவள் அருக-நன்னயம் பெற்றுழி நயப்புரி யிடத்தினும்' என்பதனாலும் (பக்-௩௦௨-௪) அதனுரையாலும் உணர்த்துகொள்க.

பகற்குறி, இரவுக்குறிகள்:—இனி இவ்வாறு கூடிப்பிரிந்த தலைவன் தலைவிபால் வேட்கைமீதூர மற்றைநாட்களினும் வந்து தோழிக்குத் தன் குறிப்புணர்த்தி முன் கூடியதுபோற் கூடவும் பெறுவன். இவ்வாறு நெழும் கூட்டிற், பகற்குறி இரவுக்குறி என இருபகுதிப்படும் (௪௩௦),

அவை தலைவியாலும் தோழியாலும் முன்போலக் காட்டப்பெற்ற குறியிடத்தைத் தலைவன் அடைந்து பகலிலும் இரவிலும் (கஉ௦-௧) தலைவியைச் சார்தலாம். இக்குறியிடங்கட்குத் தேர் யானை குதிரைகளை ஊர்தியாகக் கொண்டும், அவன் வருவதுண்டு (௨௧௨). இவற்றுட் பகற்குறியிடம்* தலைவியின்மனையாகாது அம்மனைமதிற்குப் புறம்பாமெனவும், இரவுக்குறியிடம் அம்மதிற்கும் மனைக்கும் இடையிலுள்ள இல்வரைப்பாமெனவுங் கூறுவர் (௧௩௧). இல்வரைப்பாவன:—“அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளி” முதலாயின என்பர்(களவியலுரை. பக்-௧௧௨). “புணர்ச்சிவேண்டினும்” என்ற தோழிகுற்றாக் கூறுமிடத்து (தொல்-பக்-௩௦௫) இவ்விருகுறியினும் நிகழும் பகுதிகளை மேற்கோள்களுடன் காணலாம்.

இவற்றுள், இரவுக்குறியிலே, தலைமகன்வருமிடத்துப் பற்பல அடையாளங்கள் தலைவனால் நிகழ்த்தப்படும். அவை—புனலொலிப் படுத்தல், புள்ளொழுப்புதல் முதலியன. இங்ஙனம் தலைவன் தன்வரவறிவிக்கச்செய்தற்குரிய குறிகள், அவன் செய்கையாலன்றிக் காய்கனிகள் காற்றால்விழுந்து நீரில் ஒலியெழும்பல், வேற்றுப்புட்கள் வந்த அச்சத்தாற் பறவைகள் கலைதல் முதலிய இயற்கைகளாலும் நிகழ்மிடத்து, அக்குறிகளைத் தலைவன்வரவு குறிப்பனவாகக்கொண்டு, தோழி தலைவியை “அல்லகுறி”ப்படுத்தித் தவறிப்போதலும் (௧௩௩) உண்டாம். “அல்லகுறிப்படுத்தலும்” என்ற சூத்திரத்தும் “குறியி னொப்புமை மருடற் கண்ணும்” (பக்-௨௮௧) என்னுங் கூற்றினும் உரைகாரர்காட்டிய உதாரணச்செய்யுள்களால் இதனை அறிக. இங்ஙனம் அல்லகுறிப்பட்ட மறுநாட்காலையில் தலைவியுற் தோழியும் குறியிடம் வந்து நோக்க, தலைவன் குறித்த குறியிடத்தே தாண வந்து சென்றதற்கு அடையாளமாகக் கோட்டினுங் கொடியினும் இட்டுவைத்த மோதிரம் மாலை முத்தம் முதலியவற்றைக்கண்டுமயங்கி அவர் வருந்துவாரீ (பக். ௨௯௧); தலைவனும், அவரிட்குறி பிழைத்தமைக்கு இரங்கிச் செல்வனெனக் (௧௩௪). இங்ஙனம் இரவுக்குறியிற் பலகாலுற் தலைவன்

* பகலுங் கூட்டமுண்மை களவில் உண்டென்பது “மஹந்த ஒழுக்கத் தோரைய நாளுந்-துறந்த ஒழுக்கங் கிழவோற் கில்லை” என ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் அறியலாம். பகற்குறி நெய்தனிலத்துக் கேற்றது. பசுதன் னியிலேறித் தம்மகளினாவிட்டுவிடுதல் அக்காலத்தாகலின். (குறள்-௧௨௩).

வருமிடத்து, வேறு சில இடையூறுகளாலும் தலைவி குறிவிட்டுச்செறற்
பொருளும் நேர்த்தலுண்டு; அவ்விடையூறுகள்-தாய்துஞ்சாமை, நாய்
துஞ்சாமை, ஊர்துஞ்சாமை, காவலர்க்குதல், நிலவுவெளிப்படுத்தல்
பொல்வனவாய் (பக்-௨௬௦). “களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிதி னுரித்தே”
என்றார் இறைபனாகும் (சூத்-௧௬). இவ்வாறு குறியிடநோக்கி இரவில்
வருதற்கண்ணே “ஆறின தருமையு மழிவு மச்சமு-மூறும்” (௧௩௬)
தலைவனுக்கு உண்டாகா என்றும், இக்களவொழுக்கத்தே தீயாசிகளை
யும் நாள்களையும் நீக்கியொழுதுதல் இல்லையென்றும் (௧௩௬) கூறுவர்.

வரைவுகடாதல்:—இவ்வாறு தலைவன் இருவகைக்குறிகளினும்
பலகாலும்வந்தொழுகுமிடத்து, இக்களவு வெளிப்படச் சுற்றத்தார்
இற்செறிப்பரோ என்றும் (பக்-௩௦௩), வழியாலும் பொழுதாலும் தலை
வற்கு ஏதம்வருங்கொல் என்றும் (பக். ௩௧௨) தோழி அச்சமுற்று, ‘இவ்
வொழுக்கமொழுகல், நன்குடிப்பிறப்புக்குஞ் சிறப்புக்கும் பொருந்தாமை
யின், இனி நீவிர் இவளை மணந்துகொள்வதே தகுதியென்று தலைவனை
வரைவுகடவாத் தொடங்குவள். [வரைவுகடாதல்-மணந்துகொள்ளு
தலைப்பற்றி உசாவுதல்]. இங்ஙனம் கடாவுமுறை-குறிப்பு, வெளிப்படை
என இருவகையாம் (களவியலுரை. பக்-௧௦௬). குறிப்பாவது தோழி
தலைவனை நோக்கி “எம்மண்ண தலைமகளது வேறுபாடுகண்டு, இஃது
இவட்கு ஏதனால் வந்ததென்று ஆராய்வாளாயினள்” எனப் பொய்தலைப்
பெய்து (சூத்-௨௩௭) கூறுதல்போல்வது. இதனால் போந்தது, அண்ணை
அதன் காரணமறிந்து இற்செறிக்கக்கூடுமாதலின், அதற்குள் நீவிர்
வரையாது தாழ்ப்பதென்?-என்பதாம். வெளிப்பட வரைவுகடாதலாவது,
‘நங் களவொழுக்கம் ஊராரால் அறிப்பட்டு, முதலில் அம்பலாய்
முனைத்துப் பின் அலராக வளர்ந்தது; இனி வரையத் தாழ்க்கற்பாலிர்
அல்லீர்’ என்றற்போல்வது. [பாவாதகளவை அம்பலென்றும் பார்த
களவை அலரென்றும் கூறுவர் பேராசிரியர் (திருச்சிற்-௧௬௦). அம்பல்-
முகிழ்முகிழ்த்தல்; அலர்-பலாறியச் சொன்னிகழ்த்தல் என்பர் நச்சினூர்க்
கினியர் (௧௩௬)]. இங்ஙனம் வரைவுகடாவும் விகற்பங்களைக் ‘களனும்
பொழுதும்.....களவியொடு தொகைஇ’ (பக். ௩௧௪-௬) என்ற தோழி
கூற்றிற்கு நச்சினூர்க்கினியரொழுதிய உரையிவினும், வள்ளுவனார்குறிய
“அவாழிவுறுத்தல்” என்ற அதிகாரத்தும் பிற சான்றோர்செய்யுட்களி

ஊம் கண்டுகொள்த. “அலரிற் றோன்றுங் காமத்திற் கிறப்பே” என்ற கற்பிப்பற்குத்திரத்தால் (கூட) இவ் வலாரே தலைவன் தலைவிநிரு வர்க்கும் உள்ள காமம் மிகுந்துநிற்கும் என்பர் ஆசிரியர். இருவர்க்கும் அங்ஙனங் காமஞ்சிறத்தலை, “அலரெழு வாருயிர் நிற்கு மதனைப்-பலாநி யார் பாக்கியத் தால்”, “ஊரவர் கெளவை யெருவாக வன்னைசொல்-நீரக நீருமிந் நோய்” என்ற திருக்குறள்களானு முணர்க.

அறத்தொடுநின்றல்:—இங்ஙனந் தலைவனை வரைந்து கொள்ளுமாறு, தோழி பலபடியாக வேண்டவும், அவன் அங்ஙனஞ்செய்யாது, கள வெரழுக்கத்தேயே நோக்குடையனாயின், அதனாற் தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைம்பிக்கு ஏதம் பலவாகும். எவ்வாறெனின்-அக்களவுக்கூட்டம் சிறிதுசிறிதாகச் சிலர்பலர்க்கு வெளியாகிப் புறம்பழித்தல் நிகழ, அது காரணத்தை அன்னைமுதலியோர் ஆராய்ந்து, தலைவியை இம்செறித்துக் காவற்படுத்தலால் அவளுக்குத் தன் காதலனைக் காணப்பெறாதவருத்தம் பெரிதுண்டாம்; உண்டாகத் தலைவி மெய்வேறுபாடு அடைந்து வருந்து தலைத் தாயர்முதலியோர் அறிந்து அதன் உண்மைக்காரணமுணராத, வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயர்வித்துக் குறிசெய்தத் தொடங்கவும் (பக்-௩௧௮) அக்குறியால், ‘தன் களவொழுக்கம் ஒருகால் வெளியாங் கொல்’ என்று தலைவி அஞ்சிக் கலங்கும். அன்றியும், தலைவிக்கு மணம் புரிதற்குரிய பருவமாதலின், ஏதிலர் மகட்பேசவருதலுங் கூடுமன்றே? அக்காலத்துந் தலைவிக்கு வருத்தம் பெரிதாம்; இன்னும் தலைமகன் இரவுக்குறி ஒழுகாநின்றநிலையில், அவன்வரும் வழி “என்கும் (காடி), வெண்கோட்டியானையும் அரவும் புளியும் வரையாமகளிரு முடைய” தா தலால், ‘அவற்றால் தலைவற்கு ஏதம்வருங்கொல்’ என்றும் ஆற்றாளாம். இவ் வாறு ஆற்றாமை பலவாகித் தலைவி வருந்துகின்றநிலையில் தோழி இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து “இனி இக்களவியைத் தமார்க்கு வெளிப் படச்செய்து அவரால், குறித்த தலைவனுக்கே கொடுக்கச்செய்தல் தக்கது” என்று கொண்டு, அவர்க்குக் களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தத் தொடங்குவள் (பக்-௪௪௧). [தலைவியே தன்னிலையைத் தோழிக்கு முத லில் வெளிப்படுத்துமுறையு முண்டு (பக். ௨௯௧-௪௪௪)]. இங்ஙனம் வெளிப்படுத்தலையே “அறத்தொடுநின்றல்” என்று ஆன்ரோர் வழங்குவர், இதற்கு அறநுழியாமைநின்றல் என்பதும், கற்பின்தலைநின்றல் (அறநு கற்பு) என்பதும் பொருளாகும் (களவியல் ௨௯, ௨௮௨-௨௮௪). அறநு

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

நடுநிற்குமுறைப்பாவது—தலைமகளது கவற்செயற்றிய வேறுபாடு கண்டு
நந்திய செவினி ‘அன்னம்! இஃது எதனால் ஆயிற்று’ என்று
ாழியை உசாவ, அவள் ‘அம்மே! என்னால் அறியப்படுவதுஞ் சிறி
ண்டு; யாங்கள் இம்மலைப்பொழிவிடத்தே ஒருகால் விளையாடிநின்றோ
க, ஒருதோன்றல், அழகிய அனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே
ாந்தான்; போதா, நின்மகள் அவனைநோக்கி, ‘இப்பூவை எம் பாவைக்கு
னியத் தம்மின்’ என்றாள். அவனும் பிறிதொன்றுஞ் சிந்தியாது,
தனை அவட்குக் கொடுத்து நீங்கினான்; அன்றியும், மற்றொருகால்
ங்கள் ஆண்டு விளையாடுகையில்—“புனஞ்சேர் திணையுஞ் சிதைத்
ம்மைப் போகா வகைபுருந்த-சினஞ்சேர் களிற்று கடிந்திடர் தீர்த்
தன்.”* இன்னும், “பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்
ார் பூங்கணைவேள்—அன்னா நொருவன் அனைந்தெமக் குச்செய்த
ரருளும்” உண்டு.† இத்தகைய பேருதவியசெய்த பெருந்தகையான்
ருவனால், பூத்தருபுணர்ச்சியும் களிற்றுதருபுணர்ச்சியும் புனல்தரு
ணர்ச்சியும்‡ முன்னரே பெற்ற என் தலையி, நீவிர் அவள்வேறுபாடு
ணர்த்தற்கு வெறிபாட்டயர்ந்தும், ஏதிலர்க்கு மணம்பேசியும் போந்த

* புனத்துள்ள திணைப்பிரிர்களையும் அழித்து, எம்மையும் வெளியேறவொட்
மல் எதிர்த்துப் போந்த யானையை, அம்பாற் கடிந்து இடர் தீர்த்தான்.

† யாம் அனையாடுகையிலே நீரால் இழுக்கப்பட்டு இறக்கும்நிலைமையி
ருத்தேமாக, காமனையொத்தானொருதோன்றல் திடீரென்றுவந்து எம்முயிர்
த்த போருள் என்க. கலித்தொகையுள் ௩௩௩-ம் பாட்டுள் இப்புனறரு
ணர்ச்சி கூறப்படுதல் காண்க.

‡ இப்புணர்ச்சிமூன்றினையும்பற்றித் திருவாய்மொழி வீட்டுரையிற் கூறப்
டுவன வருமாறு:—“பூத்தருபுணர்ச்சியாவது (தலைவி) உத்யானவனத்திலே
க்கொய்யவென்று புறப்பட்டுப் பூக்கொய்யாநிற்க, அருங்கொம்பில் எட்டாதே
ன்ற பூவை இவ ளாசைப்பட, அத்தைத் தன்னைப்பேணாதே (தலைவன்) ஏறிப்
றித்துக்கொடுக்க, ‘இவன் தன்னைப்பேணாதே நம் கிணைவைத் தலைக்
ட்டினான்’ என்று அதுக்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. புனல்தருபுணர்ச்சியா
வது, (தலைவி) புதுபுனலாடப்போய் நீரிலேயிழிந்து விளையாடாநிற்க, அழிந்த
அதினின்றும் (தலைவன்) எடுத்தேறவிட்டதற்காகத் தன்னைக் கொடுக்கை. களிற்று
ருபுணர்ச்சியாவது, (தலைவி) வீதியிலேநின்ற விளையாடாநிற்க யானையின்னை
யே (தலைவன்) அகப்படப்புக, அதன் கையினின்றும் மீட்டதற்காகத் தன்னைக்
கொடுக்கை” (௮, ௩, ௮.) எனக் கண்டுகொள்க.

செய்திகேட்டுக் கவற்சியுற்றதனால், அவட்கு இச் செயல் உண்டாவது போலும்” என்று கூறினான்; கூற, அச்செய்தியுணர்ந்த செவிலி தன் வண்மையை நன்றாய்க்குக்கறி அறத்தொடுநிற்ப, நன்றாய் அறத்தலைவியின் தந்தை தன்னையர்க்கு முறையே அறத்தொடுநிற்ப, இங்ஙனம் ‘தனக்குரிய காதலனைக்கடிக்கற்புக்கடம்பூண்டாள் தன் குலமகள்’ என்ற செய்தி சுற்றத்தார்க்கு வெளியாய்—என உணர்க (பக். ௩௧௯, ௩௨௦, ௩௨௧). இவ்வறத்தொடுநிற்குமுறை ஏழுவகையாக விரித்துக்கூறப்பட்டுள்ளது (௨௦௭). இவற்றுள் “ஏதீடு” என்னும் பகுதிப்பட்டன, மேற்கூறிய பூத்தருபுணர்ச்சி முதலியனவாம் [ஏது ஈடு—காரணம் இடுதல்]. ஏனைய பகுதிகளை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகுமாதலின், உரைநோக்கியுணர்ந்து கொள்க.*

மேற்கூறிப்போந்த அறத்தொடுநிற்குமுறையிற் ரோழிகுற்றாகவும் செவிலிகுற்றாகவும் வருங் கிளவிகள் பலவாக உள்ளன. அவற்றுள், தலைவியின் வேறுபாடுநோக்கி, இஃது எதனால் ஆயிற்றென்று தெரிதற்குச் செவிலி வேலனைக்கொண்டு வெறியாடச்செய்து கழங்குபார்த்தலும் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் குறிகேட்டலுமுண்டென்பது—“கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியேன இருவரும்—ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்” (பக். ௩௨௫) “களம்பெறக்காட்டினும்” (பக். ௩௨௮) என்பவற்றால் தெரிகின்றது. ‘கட்டினுங் கழங்கினும்’ என்பதற்குக் ‘கட்டுவிச்சியும் வேலனுந் தாம் பார்த்த கட்டினாலும் கழங்கினாலும்’ என்று பொருள் கூறப்படுதலால், கட்டுவிச்சிக்குக் கட்டெடுத்தலும் வேலற்குக் கழங்கு பார்த்தலும் முறையே உரியவாதல் விளங்கும். இவற்றுள், கட்டெடுத்தலாவது, கட்டுவித்தியால் நெற்குறியறிந்து சொல்லப்படுவதென்பதும், அந்நெல்லாற் பிறரெண்ணிய எண்ணம் ஒருவடிவுகொண்டுதோன்றி அவட்குரைப்ப அவள் அதனை வெளியிடுவளென்பதும், “விறற்செய்கடவும்—மயிதின் நெகொடி வாரணங் காண்கவன் ஞாந்தடிந்த—அயிலிதன் நெயிதன் நெநெல்லிற்றோன்று மவன்வடிவே” (௨௮௫) எனத் திருக்கோவையாருள்வரும் அடிகளாற் புலனாகின்றது. திருமால்பாற் காதல் கொண்டு மயங்கிய பெண்ணொருத்தியின்பொருட்டு, அவன் சுற்றத்தார்

* கபிலர் பாடியருளிய “குறிஞ்சிப்பாட்”யில் பாங்கி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிற்கும் முறைகள் அழகாகக் கூறப்படுகின்றமை காண்க.

அதுமன்றி மற்ருங்கே

ஆரானு மூதறியும் அம்மனைமார் சொல்லுவார்

பாரோர் சொல்பபும் கட்டுப் படுத்திரேல்

ஆரானும் மெய்ப்படுவ னென்ற ரதகேட்டுக்

காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறித்

கோர் எனகிற் சிலநெல் பிடித்தெறியா

வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைம்மோவாப்

போரா பிரமுடையா னென்றான் பெயர்த்தேயும்

காரார் திருமேனி காட்டினான்"

நக் கட்டுவித்தி கூறு முறையைச் சிறியதிருமடலில் அழகுபடப்
டுதல் அறியத்தக்கது. மலைநாட்டாராகிய குறக்குடிமகளிரே கட்டு
த்தியராய்த்தோன்றிக் குறிசொல்லுதல் பண்டை வழக்காம்.* குற
நள்-குறி எயினி என்னும் பெண்பாற்புலவரோருவர்க்குக் குறிகூறுதல்
நிறிப் பெயர்வழங்குதலும் நோக்குக (நற்றிணை-கூடுஎ, புறம்-கூடுஎ).
நிகூறும் பெண்டிர்நூற்பும்பான்மை மலைக்குறத்தியராதல் குறம் என்ற
பந்தங்களாலும், இன்றுமுள்ள வழக்காலும் பலரும் அறந்ததாம்.
நற்காலத்துக் குறக்குடிச் சிறுவர்களும் குறியிறுக்க வல்லாயிருந்தன
ரன்பது—“குறமக ளீன்ற குறியிறைப் புதல்வரோடு” என்னும்
புகுறு நூற்றடியால் விளங்கும் (நகூச).

* இம் மலைக்குறத்தியர் சொல்லாத் குறிசொல்லுமுறையை, மீனாகழியம்மை
புறத்தன் (உக) அடியில்வருமாறு குமாரகுபாருணிவர் குறிப்பிடுவர்,

முந்நாழி முச்சிறங்கை சொல்லனந்து கொடுவா

முறத்திலொரு படிநெலையென் முன்னேவை யம்மே

இந்நாழி செல்லையும்க் கூறுசெய்தோர் கூற்றை

இரட்டைபட வெண்ணினபோ தொற்றைபட்ட தம்மே

உன்னுமுன் வேவ்விமலைப் பின்னையார்வர் துதித்தார்

உன்கிணியென் னினனாரும் மிமைப்பினித்தை கூடும்

என்னுண் பெய்ச்சுருவக் கண்ணிமா நறிய

எக்குறிதப் பிணுத்தப்பா திக்ருநிகா ணம்மே

இச்செய்யுளில் கண்ட செந்நுதிச் செய்தியொடு முந்நுதித்த கட்டுவித்தி

பட்டியலாகக் கப்பிடத்தக்கது.

இனி, வேலன் என்பான் 'முருகபூசைபண்ணுவன்'. முருகபூசை வுட்குரிய வேலைக் கையிற்றாக்குதல்பற்றி 'வேலன்' எனப்பட்டான். இவன் கழங்குபார்த்துக் குறிசொல்வது முற்காலத்துவழங்கிய செய்தி யென்பது,

“பெய்ம்மணன் முற்றம் கவின்பெற வியற்றி
மலைவான் கோட்ட சினைஇய வேலன்
கழங்கினு லறிகுவ தென்றான்”

“அறவை தோயு மொருபெருங் குயிற்
சிறுபை ஞாற்றிய பல்லைக் கருங்கோல்
ஆகுவ தறியு முதுவாய் வேல
கூறுக மாநோ கழங்கின் தீட்பம்”

எனவரும் பாடற்பகுதிகளால் உணர்க இத்தமிழ்நாட்டு வசிக்கும் 'தொட்டியர்' என்ற வடுகரில், கஉ-கழற்சிக்காய்களைக் கலப்ப ஒரு பைமையுளிட்டு, ஒருவனைக்கொண்டு அவற்றை எடுக்கச்செய்யும்போது, வெள்ளிகட்டியகழற்சி தோன்றியநிலையில், அதனைக்கொண்டு இராசி முதலியனவறிந்து குறி சொல்வது இன்றும் வழக்காக உள்ளது. வேலன் கழங்குபார்த்துவந்தமுறை இதுபோன்றதாதல்வேண்டும். இங்ஙனம் கழங்குபார்க்குமிடத்து, அணங்குற்றபெண்ணின் நோய் தணித்தற்கு அவள் 'படிமம்' ஒன்று பண்ணிக்கொடுத்ததுமுண்டென்று தெரிகின்றது (ஐங்குறுநூறு-உசநு). இனி, வெறியாட்டென்பது, முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பலியிட்டு அக்கடவுள் ஆவேசிக்க ஆடுங் கூத்தாகும். இது பெரும்பான்மை மேற்கூறிய வேலனால் நிகழ்த்தப் படுவதாம்.* அணங்குற்றபெண்டின்பொருட்டு, வேலன் வெறியாடிக் குறிகூறும் செய்தி, பழையநூல்களில் மிகுதியாகப் பயிற்ல் காணலாம். “வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்-வெறியாட்டயர்ந்த கார்தளும்” என்ற புறத்திணையியற்குத்திரத்தே (௯௦) ஆசிரியர் இதனைக் கார்த்தள் எனவும் கூறுவர். இவற்றால், வேலனது கழங்குபார்த்தலாலும் வெறியாட்டாலும் கட்டுவித்தியது கட்டெடுத்தலாலும் குறிசெட்டல், தொல் காப்பியர்காலத்துக்குமுன்பிருந்த தமிழ்வழக்குகள் என்பது நன்கு விளங்கும்.

* சிறுபான்மை குறமகளிரும் வெறியாட்டெடுத்தலுண்டென்பதும், அவ் வெறியாட்டின் இயல்புதானும் திருமுருகாற்றுப்பண்டியிலே, உஉஉ-அடிமுதல் உசச-அடிவரை கூறப்படுதலிதான் ஆறியுத்தக்கன.

இம் குறிகூறுவோரின் 'வேலன்' என்பார், பழைய நூல்களில் கூறப் பட்டபடியே, இத்தம் கடன்மையினாட்டில் வாழ்தல் அறிபத்தக்கது. வெங்கொழற்பத்தே மந்திரவாதிகளாயுள்ள இச்சாதியார்-பாரதவேலன், வாகைவேலன், பாணவேலன், மண்ணவேலன் என நான்குவகையினா யுள்ளார் எனப்படுகின்றது. கோளப்பட்டியில், இன்னொரு மாதிரிகளு சேய்யமுறை பண்புதிப்பரிமென்றும், அவற்றள் வேலன் துள்ளல் என்பது நெற்ததொன்றென்றும், அது, திருஷ்டிதோஷங்கோயும் தெட்வத்தாலும் பெய்களாலும் பெண்கட்டுருகருங் கேடுகளையும் விலக்கு தற்கு இவரால் நிகழ்த்தப்படும் ஒருவகை ஆட்டம் அல்லது கூத்தென் றும், இவ்வாட்டக்காலத்தில் ஆடுகோழி முதலியவற்றைப் பளிகொடுப்ப துண்டென்றும், இப்பளிகள் இவ்வான்பளி, குழிப்பளி, கிடங்குப்பளி, அழிப்பளி, திப்பளி, தும்பப்பளி முதலாகப் பலவகைப்படுமென்றும், இவர் கள் அக்காலத்து உச்சரிக்கும் மந்திரவகைகள் இவைபென்றும், மலையா ளத்திற் கோயில்களுக்கு ௩௨-அடி தூரம் விலகியிருந்தே இவர்கள் தெய்வ வழிபாடு செய்கின்றனரென்றும், அக்காட்டில் முக்கியமான வேறுபல தொழில்கட்கும் இவர் உபயோகப்படுகின்றனரென்றும் பிறவாலாறுக ளாக் கூறுவர்.* இங்ஙனம் கூறிய வேலன்வாலாறுகளிற் பலவும், பழைய நூல்களிற்கண்ட செய்திகளையாதல் அறிபத்தக்கது. இவற்றுள், 'வேலன் துள்ளல்' என அக்காட்டில்வழங்குவது, பழைய வெறியாட்டோ டாதல் காண்க, நிற்க,

உடன்போக்கு:—இனி, செவிலிமுதலியோர், 'தங்குலமகள் தனக் குரிய சாதற்றலையினக் கூடிக் கற்புக்கடம்பூண்டாள்' என்று அறத் தொடுநிற்குமுறையில், பெற்றோர் அதனை உற்றுணர்ந்த (கூஎ), உரிய வதுக்கே அவளை மணம்புரிய முயல்வராயின், அது பெரிதஞ் நெற்தது வட்டும்; அங்ஙனமன்றி, வேறொர் அபலாதுக்குத் தம்மகளை மணம்பெரி தும், தலைவனைக் காண்ப்பெறுவண்ணம் அவளைக் கடுங்குவற்படுத்தி தும் தலைவிக்கு ஆற்றுகை கையிக்குத் தயாம் பெருகுதலால், 'இனி இவள் இறந்தபடவுக் கூடும்' என்று தோழி உணர்ந்த கவன்று, வேறு உபாயமென்றுத் தோன்றாவினில், பிங்வுருபுறு செய்வன். பண்டு தலைவன் பயின்ற குறியிடத்தக்கு அவன்சென்று தலைவனை எதிர்ப்

*Clashes and Tribes of Southern India. (See Velan).

பட்டி அவனைத் தொழுது வலஞ்செய்து “தம்மாந் தலைவா! இச் செய்ப்பட்டதலைவி (பொன்பு), உண்மையாகவே பலரால் அநியாயப் பட்டோடே, சுற்றத்தாரது சிற்றத்திற்கும் ஏதுவாயிற்று. இவ்வாறு ஆகியது, நீயீர் முன்னரே மணந்துகொள்ளமுயலாது கனவொழுகத்தே கருத்துக்கொண்டொழுதியதாலாறா? அல்லது உம், ஏதிலரும் வரைந்தெய்தற்குப் பரிசுமொடுபுகுந்து பொன்னணிப் முத்தற்றார்; இனி என்செய்வோம்” என்று கூற, அதுகேட்ட தலைவன், ‘இந்நிலையின் என்னுற் செயற்பாலது யாது?’ என்று உசாவ, ‘நீரே சூழ்ந்து சொல்லு திர்’ என்றாள். என, தலைவனுஞ் சூழ்ந்து ‘ஆயின், எங்காதலியை என் ஊர்க்கே உடன்கொண்டுபோக வலித்தேன; இச்செய்தியை அவட்கு உணர்த்தி உரியவற்றை வினாந்துசெய்க’ என்றான். அதுகேட்ட தோழி மகிழ்வுற்று, ‘நன்று, எம்பெருமான் அருளிச்செய்தது; அவட்கு இச் செய்தியுணர்த்தி வினாந்து கொணர்வேன்’ என்று கூறிப்போந்து, தலை மகள்பாற்சென்று “எம்பெருமாட்டி! தலைவர் நினைந்த தம்முட்க்கு உடன்கொண்டுசெல்லக் கருதுகின்றார்; இஃதறிந்தேன்; நின்குறிப் பெண்ணையோ” என்று உசாவினாள். அதுகேட்ட தலைவி, “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ்செய்தீர் காட்சிக் கற்புக் சிறந்தன்று” (ககக) என்றவாறு, நாணழியவரினுந்தனகற்பைக்கையிடாமையுணர்ந்து தலைவனது உடன்போக்கிற்குத் தானும் மனநேர்ந்தகுறிப்பை வெளிப் படுத்தினாள். இங்ஙனம் தலைவி உடன்பட்டதும், அவள் வெளியேறு தற்குவேண்டுவன புரிந்து முப்பு இரவுக்குறியிற்போல ஒருவரும் அறியாவகை தோழி அவளைக்குறியிடத்துக்கொண்டுசென்று தலைமகன் பாற்சேர்த்து, அவனை நோக்கி, “கொங்கை தளரினுங் கூந்தல் நகரப் பினும், ஏகதல்! மற்றிவ்—வகை அடைக்கலம் எனறே கருதி அருளக் கண்டாய்” என்று தன் ஆற்றாமையும் இரக்கமுந் தோன்ற “ஒப்படை” (அடைக்கலம்) கூறி (பக். ௩௦௩), அவர்களை வழியிடுத்துப் பிரிவாளாயி னாள். இஃது உடன்போக்குவாலாறுமென்று உணர்ந்த. இங்ஙனம் தலைவி உடன்கெல்லத்துணிந்ததற்கு ஏது, தான் இல்லறத்தினின்றே னல்லறஞ்செய்யமுடியாமையாலும், அடுத்தித்தாத தலைவன் பிரிதனால் வருத்தமிகுதிநிகழ்தலாலும், அப்பலும் அலகும் பார்க்கு துன்பம் விளைத்தலாலும், தாய்முதலியோர் அயிர்த்தனால் தலைவனைக் குறி யிடத்துக் கூடுதல் தடைப்பட்டலாலும், இவைமொல்லாம் நீங்கித் தலைவ

னுடன் இணைபிரிபாச் சேர்க்கையைத் தலைவி விரும்புதலே எனக் கூறுவர் (உஉரு).

இவ்வாறு ஒருவரும் அறியாவண்ணம், காத்தற்றலைனுடன் தலைவி செல்லாநிற்கப் பிறறைஞான்று வெளிப்பட்ட மகள்செய்தி கேட்டறிந்த சுற்றத்தார் தலைவன்செயற்கு மிக வெகுண்டு அவ்விருவர்க்கெலவையுந் தடுத்தற்பொருட்டுத் திரண்டு வினாந்தெழுவர். இவாறிந்தெழுவ தற்குமுன்பே, செயிவி கேட்டு மயங்கிக் கவலைமேற்கொண்டு, தலைவன் தலைவிப் சென்ற இடைச்சூரத்தைநோக்கித் தேடிப்போந்து, வழியில் எதிர்ப்பட்ட முக்கோலந்தணரையும் மற்றவரையும் உசாவி அவரால் அவ்விருவரும் அகமகிழ்ந்து வழிச்சேறலையும் அவ்விருவரும் அறநெறியி னிற்றலையும் அறிந்து, ஆற்றாமையால் மேற்செல்லவியலாது மீண்டு வருவள்.* ஆனால், தலைவியைப்பெற்ற நற்றாய், இவன்போல நெடுந் தூரஞ் செல்லாளாயினும், தம்முர்த் தெருவரையுந் தேடிதற்குரியள் எனப்படுகின்றது (உஎ).

இங் கிவ்வாறாக, தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டுசெல்லும் போது, இடைவழியிற் சுற்றத்தார் திரண்டுவந்து தலைவனை மேற்செல்லா வண்ணந் தடுத்தறிந்த, அப்போது தலைவி, அவர்செயற்கு மனமொவ்வாது தன் காதலனைச்சார்ந்து சுற்பொடுபுணர்ந்துநிற்பதுகண்டு, 'இவள் செய்கை அறநெறிப்பட்டதாதலால் நாம் இதற்கு இடையூறுகிளைத்தல் கூடாதென்றும், விளைப்பினும் தலைமகன் எடுத்துக்கொண்ட வினை முடித்தல் ஒருதலையென்றும் கருதி, அவருடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டுத் தம்முர்நோக்கி மீள்வர். இதனை "இடைச்சூர மருங்கி னவள் தம ரொய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களு ரொய்திக்-சுற்பொடு புணர்ந்த கௌவை" என்பர் ஆசிரியர் (சு0). அங்ஙனம் அவர் மீண்டதும், தலைவியி னச்சந்திர, இடைச்சூரமருங்கில் 'நாம் இவ்வாறு உடன்போவது, நம்மிருவர்மாட்டுமன்றிப் பழமையாக வழங்கும் உலகியலாம்' (ருஎ) என்று தலைவன் அவனைத் தெருட்டியும் வழியினைப்புத்திர மருட்டியும் உடனழைத்துச்சென்று தன்பதி சேர்வனென உணர்க. இவ்வாறு களவுப் புணர்ச்சிக்குரிய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டுசேறல் பண்டைத்

*முக்கோலந்தணர், செயிவிக்கு அவ்விருவாறு உடன்போக்கைப்பற்றிக் கூறுமுறையைக் கவித்தொகை கம்பாட்டுட் காண்க.

தமிழ்வழக்காதலோடு, அது தன்மமார்க்கமாகவும் கருதப்பட்டுவந்த தென்பது,

“சாணி இனிய வாகுத தில்ல
அறநெறி வீதுவெனத் தெளிந்தவென்
பிறைததற் குறமகள் போகிய கானே” (ஐங்குறு, உ.எக.)

“இறந்த கற்பினுட் செவ்வம் படாண்மின்
சிறந்தாணை வழிபடிஇச் சென்றனன்
அறந்தலைப் பிரியா ஆறுமற் றதுவே” (சுவீத,க.)

என்னுஞ் சான்றோர்கூற்றுக்களால் உணர்க, இவ்வுடன்போக்கைக் “கொண்டுதலைக்கழிதல்” எனவுங் கூறுவர் (பக்-௫௭).

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தோழியிற்கூட்டம் என்ற பகுதி ஏனைய வற்றினும் பலபிரிவுடையதாக முன்னோரால் மொழியப்பட்டுள்ளமை வெளியாகும். மேற்குறித்த பாங்கிமதியுடம்பாடு முதல் உடன்போக்கிற்கு உள்ளனவற்றையே, நம்பியகப்பொருள் முதலிய இலக்கணங்களும், திருச்சிற்றம்பலக்கோவை தஞ்சைவாணன்கோவை முதலிய இலக்கியங்களும் மற்றுஞ் சில வேறுபாடுபடப் பகுத்துக்கொண்டு, வேறு வேறு கிளவிகள் அமைத்து விரித்துக்கூறுவன. அன்றியும், அவை ஆசிரியர்கூறியவற்றினுஞ் சில கூட்டியுங் குறைத்தும் மாற்றியும் மொழிவனவாம். ஆயினும், தோல்காப்பியனார் கருதிய முறையை நாம் துணுகி ஆராய்மிடத்துத் தோழியிற்கூட்டமென்பது, மேற்கூறிய வாலாறுகளைக்குறிப்பிடுவதே என்பது புலப்படத் தடையிலலை. இனி, இவ்வுடன்போக்கோடு களவொழுக்கம் முடிவுறுவதென்றும், மேல்வருஞ்செய்திகள் கற்பொழுக்கத்தின்பாற்படுமெனவும் உணர்க; என்னை? செய்யுளியலிற் கற்பென்னுங் கைகோளின் இலக்கணங் கூறப்புக்கவிடத்தே “மறைவெளிப்படுத்தலும்” என, உடன்போக்கிற்குப்பின்னிகழும் மறைவெளிப்பாட்டைக் கற்புமுறையின் தொடக்கமாக ஆசிரியர் கூறுதலால் என்க. அதுணராயிற் பேராசிரியர் “எம்மனை முந்துறத், தருமோ, தம்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே” எனத் தலைகி உடன்போயகாலத்து வருந்திக்கூறிய நற்றாய்கூற்றை அம் மறைவெளிப்பாட்டுக்கு உதாரணங் காட்டுவர். திருவள்ளுவரும், அலாறிவுறுத்தலோடு களவியலைமுடித்துப்பின் கற்பியல் கூறத்தொடங்குதலும் நோக்கத்தக்கது.

இக் களவுக்கூட்டம் இரண்டுமாதங்களுள்ளே முடிதற்குரியதென்று இறையனார்களவியல் கூறியசெய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டது (சூ ௩௨). அது கூறிய சூத்திரத்தில் “திங்களிரண்டினகம்” என, இரண்டுமாதமாவ தற்குச் சிலநாள் நிற்க, தலைவன் வரைந்துகொள்வது நலமென்று கருதிய யெழுதிய உரையாசிரியர்கொள்கைப்படி, இக்களவொழுக்கமுடிந்து ஐம்பத்தாறும்நாள் மணம் நிகழுமென்றும், இன்னவிண்ணசெய்திகள் இன்னவினை நாட்குரியனவென்றும், தஞ்சைவாணங்கோவையுரையாசிரியர்முதலியோர் வரையறைகூறுவர் (ந சூக-உரை). இப்பாகுபாடு காட்டுங் குறிப்பொன்றுந் தொல்பாப்பியத்துக் காணப்பட்டிலது.

இனித் களவுக்கூட்டங் கூடிவந்த தலைமகன் தான்காதலித்த தலைவியை மணந்துகொள்வதில் இரண்டுமுறையுண்டு; அவை களவுவெளிப்படுத்தற்குமுன் வரைதல், களவுவெளிப்பட்டபின் வரைதல் என்பன (கச௦). பிற்கூறியபகுதியைச் சேர்ந்தனவே, முன்பு எழுதப்பட்டவை. களவுவெளிபாவதற்குமுன் வரைதல் என்பது, பகற்குறி இரவுக்குறிகட்குப்பின், தோழியால் வரைவுகடாவப்பட்டு நிகழ்வதாம். இங்ஙனம் வரைதற்கண் தலைவிக்கு உடன்போக்கில்லை என்பது உணரத்தக்கது. இந்நிகழ்ச்சியில், தலைவியை மணம்பேசி அவள் சுற்றத்தாரைத் தலைவன் வேண்ட, அவர் மிகுந்த பரிசங்கேட்குமிடத்து அப் பரிசத்தின் பொருட்டு அவன் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிந்தும், வேறுவினைமேற்கொண்டு (வேந்தர்க்குற்றுழி முதலியவைபற்றி) ஒருவழித் தணந்தும் சிலகாலம் நீங்கியுறைதலும் நிகழுமென்றும், ஆனால், இக் களவொழுக்கத்திடையே ஒதல் தூது பகைகள் காரணமாகத் தலைவியைப்பிரிதல் கூடாதென்றுங் கூறுவர் (கச௧). மேற்கூறியவாறு “வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்” பிரியும் பிரிவொன்று கூறப்படுதலின், விவாகத்தில் மகன்பொருட்டுப் பரிசம் வாங்கும் வழக்கம் தமிழ்நாட்டார்க்குள் முன்னாளில் இருந்தமை புலப்படும். “பொருளைமொழியினும்” என்ற சூத்திரமும் காண்க (௨௧௪). இவ்வழக்கம் மலைச்சாதியார் பலரிடத்து இன்றும் உள்ளதேயாம். ஆரியர்க்குள் கன்னியாகும்கம் பெறுதல் பண்டைக்காலத்தில்கூட என்மும், சூத்திரமும் பெண்ணுக்கு அது வாங்குதல் தகாதென்றும் மனு கூறுவர் (அத். ௬; ௬௮. ௧௦௦). இவ்வரைவின்பொருட்டுப் பிரிதலை முன்னால்களும் பின்னால்களும் விரித்துக் கூறுகின்றன. இங்ஙனமாக இயற்கைப்புணர்ச்சிமுதல்

தொழியாயாகட்டம் முடியவுள்ள பொருட்பகுதியே அகத்தினையுட்பெரிதுஞ் சிறந்ததாம். இதனை “அகத்தினையின் மிகத்திகழும் இன்பக் கலவி யின்பப்பகுதி முற்றிற்று” எனப்போசிரியர் அப்பகுதியிறதியில் எழுதுதலாலும் அறியலாம் (திருக்கோ. ௩௦௦).

III. கற்பியல்.

இதுகாறும், இவ்வாழ்க்கைக்குமுன்னிதழும் களவொழுக்கத்தின் வாலாறு ஆராயப்பட்டது. இனி அடுத்தநிலையாகிய கற்பைப்பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை நோக்குவோம். கற்பாவது—கொள்ளுதற் குரிய தலைவன், வேள்விச்சடங்கொடுகூடத் தலைவியை அவள் பெற்றோர் கொடுப்பக் கொள்ளுதலாம் (௧௪௨). “கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வ மின்றெனவுர், அவனை இன்னவாறு வழிபடுக எனவும், இருமுதுகூவார் (பெற்றோர்) கற்பித்தலாலும், அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் கடவுளர்—இவ்வுள்ளிடத்து ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தலைமகன் கற்பித்தலாலும், வேதத்தும் சடங்கினும் விதித்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்துச் செல்லுந்துணையும் இல்லறநிகழ்த்துதலாலும், கொண்டதலைவனை இன்னவாறு பாதுகாப்பாயென்றும், அவற்கு நீ இன்னவாறு குற்றேவல் செய்தொழுகென்றும் அங்கியங்கடவுள் சான்றாக மந்திரவகையாற் கற்பிக்கப்படுதலாலும் ‘கற்பு’ எனப்படுவதாயிற்று” என்பர் (பக். ௩௪௫). களவுப்புணர்ச்சிக்குப்பின்பு இக்கற்புமுறை நிகழ்வதாகவே புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமென்பது, “முற்படப் புணராத சொல்லின் மையிற்—கற்பெனப் படுவது களவின் வழித்தே” என முன்னோர் கூறுதலால் நன்கறியப்படும். (மெய்யுறு புணர்ச்சியாகிய களவின்வழித்தாகாத) வேறு உலகியன்மணங்களுக்கும் உள்ளப்புணர்ச்சியாகிய களவுமுறையானே பெரும்பான்மை நிகழ்வனவாதலின், அவற்றையும் களவுக்கூட்டத்திற்குப் பிற்பட்டனவாகவே கொள்வர் முன்னோர். இதனை ஈச்சினூர்க்கினியர் “பொருளாற் கொள்ளும் மணமும், இருவர்சுற்றமும் இயைந்துழித் தாமும் இயைதலிற் கந்தருவப் பாற்படும்” (பக். ௨௨௧) எனவும், “உலகத்து மன்றலாவது, ரூவார் கொடுப்பதற்குமுன்னர் ஒருவற்கும் ஒருத்திக்கும் கண்ணும் மனமுந் தம்மு ளியைவரே என வேதமுந் கூறிற்று” (பக். ௨௨௨) எனவும், “இருவர் கண்ணுற்றுக் காதல்கூர்ந்தவழியெல்லாம் கந்தருவமென்பது

வதமுடிபாதலின், இவ் வுள்ளப்புணர்ச்சியுங் கந்தருவமாம்” (பக். ௩௩) எனவும் கூறுதலால் உணர்க. இனி, இக்கற்பினதுவகையைத் தொல்காப்பியனார்,

“மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலும்

இவைமுத லாகிய வியனெறி திரியாது

மலிவும் புலவியு முடலு முணர்வும்

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே.” (௫௦௦)

என்ற செய்யுளியற்றுகத்திற்பாகுபடுத்துக் கூறுகின்றார். ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட முறைகொண்டு நோக்குமிடத்துக் கற்புமுறையைப் பற்றிய உலகியலும் புணர்ந்த ரையுமாகிய புலனெறிவழக்கத்தை அடியில் வருமாறு தெரிதல்கூடும்.

மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற்பெறுதலும்.

முன்பு உடன்போக்கிறதியில் உரைத்தவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் ஒருவரும் அறிவேவகை உடன்செல்ல “இடைச்சுர மருங்கின் அவள் தமர் எய்திக்-கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலிற் கலங்களு ரெய்திக்-கற்பொடு புணர்ந்த” தலைவியினிலைமைகண்டு அவள் சுற்றத்தார் மீண்டதும், தலைவன் அவளுடன் சென்று தன்பதியை அடைவன். அடைந்து சில நாள்நின்று, தலைவியின் தமர் அவளிருப்பறிந்துவந்து, தலைவனைத் தம்முரகத்தே மணம்புரிந்துகொள்ளும்படி வேண்டுவர். அவ்வேண்டு கொளுக்குத் தலைவன் உடன்பட்டானாயின், அவன் தலைவியின் ஊர் சென்று அவளை வதவைபுரிந்து வாழ்வுறுவன். இனி, அவ்விருவரது உடன்போக்கில், தலைவியின் சுற்றத்தார் இடைவழியில்வந்து தடை புரியாமலும், அவர் தலைவியிருப்பறிந்துவந்து தலைவனைத் தம்முழில்மணம் புரிந்துகொள்ளவேண்டாமலும் போவாயின், தலைவன் அவளைத் தன் மனையில்வைத்து ‘வதுவைக்கல்யாணம்’ செய்துகொள்வான், இம்மண நிகழ்ச்சிக்குமுன், தலைவன்தாய், அவனாற் கொண்டுவரப்பட்ட தலைமகளின்பொருட்டுச் “சிலம்புகழிநோன்பு” என்பதொன்றுசெய்தல் பண்டைமாபென்று தெரிவின்றது (ஐங்குறுநூல்-; ௩௪, ௨௭௯). இங் னுள் தலைவியை ஒருவருமறியாவகை உடனழைத்துச்சென்று, அவள் சுற்றத்தார்கொடுத்தலின்றியே மணஞ்செய்தலோடல், முற்காலத்து அறநெறியாகக் கருதப்பட்டதென்பது,

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சு.

“கொடுப்போ ரின்றியுங் காண முண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய கால யான” (கசுட.)

என ஆசிரியர் கூறுதலால் அறியலாம். ஆயினும், களவு வெளிப்பட்ட பின் தலையிபின்தமர் உடன்பட்டிக் கொடுத்தலே முற்காலத்துப் பெரு வழக்காகவேண்டுமென்பது, “மறைவொளிப் பரிதலுந் தமரிற் பெறுத லும்” என்று ஆசிரியர் குறிப்பித்தலால் தெளிப்பபிம். ஆரிய விவாக முறையாகிய கார்த்தருவத்திலும், ஒருவன் கந்தருவமுறையால் ஒருத்தி யைக் கூடியபின்னர், அக்கூட்டம் அவள் பெற்றோர்முதலியவரால் பின்பு அங்கீகரிக்கப்படுமென்பது, “கார்தர்வமென்னும் விவாகத்தால் ராஜரிஷி கன்னியர் பலர் மணஞ்செய்துகொண்டனரெனவும், அவர்கள் தாய்தந் தையாரற் பின்பு ஆமோதிக்கப்பட்டனரெனவும் நாம் கேள்வியுடையன ரோம்” என்று மஹாகவியாகிய காளிதாஸரும் (ஸூருதலம்-அங்கம் ௩),

‘கார்தர்ப்ப மென்ப துண்டாற காதலிற் கலந்த சிந்தை
மார்தர்க்கும் மடந்தை மார்க்கும் மறைகனே வகுத்த கூட்டம்
வந்தற்பொற் றோளி னாய் திசைந்தயின் எனக்கு மூத்த
வேந்தற்கும் விருப்பிற் றாகும் வேறுமோ ருறையுண் டென்றான்.”

[இராமா. ஆரண்ய தூப்ப. ௫௪]

என இராமணோக்கிச் சூர்ப்பாணனை கூறிபதாகக் கம்பநாடரும் பாடி தல் காண்க. இனிக் கார்த்தருவமணம் நிகழ்த்தின்பு காணம் (சுடக்கு) நிகழ்தல் உண்டென்று ஆசிரியர் குறிப்பிச்சின்று (கற்பிபல். ௧, ௨). ஆயின், வடநூல்வழக்கிலே காணநிகழ்தலும் சிதழாமைமாயிய இரண்டு முறையும் காணப்படுகின்றன. அருச்சுன சுபத்திகைகளின் கார்த்தருவ மணத்துக்குப்பின் கூறப்பபிம் காணச்செய்தியும்,* சகுந்தலை துஷ்யந்த ரது தனிக்கந்தருவமணமும்† மேற்கூறிய இரண்டுக்கும்முறையே ஏற்ற உதாரணங்களாம். “புத்தினி பாரிபை தாரம் ஜாயை பிரஜாவதி எனப் பட்ட) ஐவகை மணவியருள், முதல் நால்வர்பட்டும் அங்கொன்றாகத் தர்மசாஸ்திரத்திற்சொல்லப்பட்ட கிரியைகளோடு விவாகஞ்செய்யப் படுவா; கார்த்தருவவிவாகத்திற் குக் கிரியைகளில்லை; அது விருப்பத்

*வியாசபாரதம்; தமிழ்மொழிபெயர்ப்புகளில் ம. வீ. ராமானுஜாசாரியாவர் கள் பதிப்பு. ஆதிபங்கம், பக். ௮௮௬.

ஷட ஷட ஷட புரீஷம், ௧௦௦-முதல் ௧௦௯-ம் புரீஷம் வரை.

தானே நடக்கத்தக்கது; இருவர்க்கும் காதலால் மறைவில் மந்திரமில்லாமற் செய்யப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது” எனவரும் பாரதவசனம். காணமில்லாத ஆரியக் கார்தருவமுறையைக் காட்டுதல் காண்க. இங்ஙனமே தமிழாது களவுக்கூட்டத்துக்குப்பின்னும் காணம் நிகழ்தல் முன்னாளில் வழங்கியதில்லை என்றும், பிற்காலத்தேதான் அம்முறை அவர்க்குள் அமைந்துவழங்கலாயிற்றென்றும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுவர், இவற்றை,

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த காணம்
கீழோர்க் காகிய காவமு முண்டே”

“பொய்யும் வழுவுந் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் காண மென்ப”

என்ற கற்பியற்குத்திரங்களிற் காண்க. ஆரியராகிய அந்தணர் அரசர் வணிகர் மூவர்க்கும் இருடிகள் ஒருகாலத்தே விதித்துப்போந்த சடங் கொடுக்கடிய கற்புமுறையைத் தம் புராதனமுறையொன்றில்லின்றுமுதிர்ந்த தமிழ்நாட்டார்க்கும் ஐயர் விதிக்கும்படி நேர்ந்த காலமுமுண்டென்றும், அங்ஙனம் விதிக்கநேர்ந்ததன்காரணம்—பொய் வழு முதலிய குற்றங்களின்றி நடைபெற்றுவந்த புராதன ஒழுக்கமாகிய தமிழர்மணத்தில், பிற்காலத்தே அவை புதுத்து அதன் பழஞ்சிறப்பைக் கெடுத்தமை யால் அந்தமணம் ஒழுங்காக நிகழ்தற்பொருட்டேயாம் என்றும் ஆசிரியர் கருதிராதல் மேற்குத்திரங்களால் உய்த்துணரப்படும். ஈண்டு முதற்குத்திரத்திற்கண்ட “கீழோர்” என்ற சொல் ஐவகைநிலத்துக் குரிய பண்டைத் தமிழ்மக்களையே பெரும்பான்மை உணர்த்துவதாம்.* என்னை? களவியற்குப்பின் கற்பியலைவைத்து ஆசிரியர் விதித்துப் போந்தனவேல்லாம் “வடவேங்கடந் தென்குமரியாயினைத்—தமிழ்கூறு நல்லுடைத்து வழக்கே” யன்றிப் பிறநாட்டுவழக்கு ஆகாமையால் என்க.

*நாதகவிராசரம்பியாரும் “மொழிந்தோர் நால்வரு மொழிந்தந் நிலத்துறை இழிந்தோர் தம்முளு முயர்ந்தோரு மெய்துப்” (கக) “இழிந்தோர் தமக்கு மிவற்றுண்மேம் பட்டவை—யொழிந்தன வாமென மொழிந்தனர் புலவர்” (எசு) என்ற குத்திரங்களினும் அவற்றினுரையினும் நால்வகைவருணத்தவரை உயர்ந்தோர் என்றும், ஐந்திணைநிலைமக்களை இழிந்தோர் என்றும் கூறினர். ஆரியவருணப் பாகுபாட்டுள் இவ்வைந்திணைமக்கள் அடங்காணுபற்றி இவ்வாறு அவர்கள் ஆரியராத் கருதப்பட்டனாதல்வேண்டும்.

முன்னியல்களிற் களவுக்கூட்டத்துக்குரியர் என்று கூறப்பட்ட தமிழர்க்கு ஆரியாதுகாணவிதிபைக் கூறியதன்காரண மென்ன? என்ற ஆசங்கையை நீக்குதற்கே இச்சூத்திரங்கள் கற்பியலின் தொடக்கத்தே ஆசிரியாரற் கூறப்பட்டன என்று உணர்க.

நச்சினூர்க்கினியர், “மேலேரர் மூவர்க்கும் புணர்த்த காணங்-கீழோர்க் காகிய காலமு முண்டே” என்பதற்கு ஆதியூழியில் (சிறுதயுகத்து) நான்குவருணத்தாரூர் தம்முள் மணம்புரிந்துவந்தனரென்றும், இரண்டாம் ஊழி (திரேதாயுகம்) தொடங்கி, வேளாளர்க்கு மற்ற மூவருடன் மணம்புணர்தல் விளக்கப்பட்டதென்றும் கருத்துப்பட உரைகூறி, முதலூழியில் வேளாளர் மற்றைமூவருடன் மணம்புரிந்ததைக் குறிக்கும் இலக்கியம் பிற்காலத்து வீழ்ந்ததென்று எழுதுவர். அதனை அச்சூத்திரவுரைநோக்கி உணர்க.

இனிப் “பொய்யும் வழுவந் தோன்றிய பின்னர்-ஐயர் யாத்தனர் காண மென்ப” என்ற சூத்திரத்திற்கு, அவ்வுரையாளர், “வேதத்திற்காணமொழிப ஆரிடமாகியகாணம் பிறந்தவாறும் அதன் காரணமங் கூறுகின்றது” என்று அவதாரிகையும், “ஆதியூழி கழிந்தமுறையே அக்காலத்து அந்தந்தோடங்கி இரண்டாமுழி முதலாகப் பொய்யும்வழுவஞ் சிறந்துதோன்றிய பிற்காலத்தே, இருடிகள் மேலோர்காணமங் கீழோர்காணமும் வேறுபடக் கரணங்கள் கட்டினர்” என்று பொருளும், “இவ்வாசிரியர் ஆதியூழியின் அந்தத்தே இந்நூல்செய்தலின், முதலூலாசிரியர்கூறியவாறே களவுசிகழ்ந்தபின்னர்க் கற்புசிகழுமாறுங் கூறித் தாம் நூல்செய்கின்றகாலத்துப் பொய்யும் வழுவும்பற்றி, இருடிகள் நூல்கள்யாத்தவாறுங் கூறினார், அக் களவினவழிவந்தகற்புங் கோடற்கென்றுணர்க” என்று விசேடமங் கூறினார். இதனால், மேலோர்காணமும் கீழோர்காணமங் கூறியதே இச்சூத்திரமென்பது, அவ்வுரைகாரர் கருத்தாதல் காண்க.

இவ்வாறு இருடிகளால் விதிக்கப்பட்ட பிற்கால விவாகமானது, ‘இவளை நீ இவனவாறு பாதுகாக்க’ எனத் தலைவனுக்கும், ‘இவனுக்கு இன்னபடி நீ குற்றவேல் செய்தொழுக’ எனத் தலைவிக்கும் அங்கியங்கடவுள் அறிகரிபாக மந்திரவகையால் வேள்வியாசான் கற்பிப் பாதாகும். இதனைக் “காணம்” என்றானவர் தொல்காப்பியர். காணம்-விவாகத்துக்குச்

சிறப்புடைய காரணம். முற்காலத்து நிகழ்ந்தவந்த காரணச்செய்திகள்
சில அடியில்வரும் அகநானூற்றடிகளில் அழகாகக்கூறப்படுதல் காண்க:-

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொழுங்கனி மிதவை
பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிராகாற்
றண்பெரும் பந்தர்த் தருமணன் றெயிரி
மனைவினக் குறுத்து மலை தொடரிக்
கணையிரு ளகன்ற கவின்பெறு காலைந்
கோன்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கட்
கேடில் விழுப்புநழ் நான்தலை வந்தென
உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மீண்டையர்
பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்
முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தார்த்தரப்
புதல்வர்ப் பயந்த திதலையவ் வயிற்று
வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்
கற்பினின் வழாஅ நற்பல வுதவிப்
பெற்றோற் பெட்டும் பிணையை யாகென
நீரோடு சொரிந்த வீரித ழலரி
பல்லிருங் கதப்பி னெல்லொடு தயங்க
வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றைக்
கல்லென் சும்மையர் றெரோரெனப் புகுதந்து
பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர
ஒரிற் கூட்டிய உடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-அக)

இக்கரணத்தை “வதுவைக்களியாணம்” என்பது பண்டைவழங்கு
(களவி-பக். கடஎ; அகநா. அக அரும்).

இங்ஙனம், வேள்விபாசான் காட்டியமுறையே, அங்கிசான்றாக
மணமுற்றியபிற், தலைவன் தலைவி யிருவரும் இல்லறநிகழ்த்துங்
காலத்தே—தம்முட்கூடிமகிழ்தலும், சிறகோபத்தாற்புலவியும், அது
முற்றிப் பெருங்கோபமாகுமிடத்துப் பிரணயகலகமும், அக்கோபங்களைத்
தீர்த்துக்கொண்டு இருவருங் கூடலும், பலதொழில்களின்பொருட்டு
இடையிடையே பிரிதலும், அதுபற்றி இருவர்க்கும் ஆற்றாமையெய்து
தலும், பிரிந்துவந்து கூடிக்களித்தலும், பின்பு இல்லிருந்து நல்லறஞ்
செய்கையும் உலகத்துத் தலைமக்களாயுள்ளாரிடம் இயல்பாக நிகழ்வன
“வன்றே? இவற்றையே ஆசிரியர் மலிதல், புலவி, ஊடல், உணர்தல், பிரிவு

என வகுத்துக் கற்பியலிற் கூறுவாராயினர். இவற்றுள் மலிதல் என்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியும் முதலியவற்றால் இருவரும் மகிழ்தலாம். புலவி என்பது இருவரும் கூடுங்காலத்துச் சிறிது மனம் வேறுபடுதல். ஊடல் என்பது அவ்வேறுபாடு நீட்டித்தல். இங்ஙனம் புலவியு முடலும் நிகழ்தற்குக் காரணம், தத்தம் மனங்கட்கு ஒவ்வாத செய்திகள் சில நடந்தனவாக ஒருவரையொருவர் ஐயப்படுதலாம். இவ்வையம் தலைமுண்ணே பெரிதும் நிகழ்வதென உணர்க. இத்தனைக் காரணங்காட்டியேனும் வேறுவகையாலேனுந் தெளிவித்தல், உணர்த்தல் எனப்படும். இவற்றுட் புணர்ச்சியின்மகிழ்தலாகிய மலிவு, தலைவன் தலைவியைப் பிரியாது நின்று இல்லறநிகழ்த்துங் காலத்தும், ஏனையவை அவன் காந்த ஒழுக்கமுடையனாய்ப் பின்பு தலைவியை அடைந்தகாலத்தும் நிகழ்வன. இவ்வாறு மலிவு முதலிய ஐந்தும்பற்றி நிகழ்வனவே இக்கற்பியலில்வருங் கூற்றுக்கள் பெரும்பாலுமென உணர்க. இக்கூற்று நிகழ்த்தற்குரியார் பன்னிருவர் என்பர்; அவர்:—பாணர், கூத்தர், விறலி, பாத்தை, அறிவர், கண்டோர் என்ற அறுவரும், முன்களவிய விற்கண்ட பார்ப்பான் பாங்கன் முதலிய அறுவருமாவர். அவருள்—

பாணர்:—பண்ணுக்கு உரியரானமையால், இவர்க்கு இப்பெயர் வழங்கியது. இவர் யாழ்வாசனை முதலியவற்றால் தமிழ்த்தலைவரை மகிழ்வுறுத்துபவர். இக்கூட்டத்தாரில் யாழ்ப்பாணர், இசைப்பாணர், மண்டைப்பாணர் எனப் பலபிரிவினர் உண்டு (பக்-௨௧௨). பாணரைப் பற்றிய செய்திகளாகப் பண்டைநூல்களாற் றெரியவருவன வருமாறு:—இவர் பண்டைத் தமிழ்க்குடிகளுள் ஒருவரென்பது “துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனென்-நிர்நான் கல்லது குடியு மில்லை” என்னும் புறப் பாடற்பகுதியால் (௩௩௫) விளங்கும். இவர் இயலிசைகளிற் பெரிதும் வல்லோராக இருந்தமையால், தம்முடையதும் ஏனைத்தலைவர்களும் இன்னோரை ஆதரிப்பதைத் தங்கள் பெருமையாகக் கொண்டொழுகினர். “பாணர் சுற்றத்துப் பசிப்பகை யாகி” “பாணர் நாளவை” என்பன முதலாக அவ்வரசர் சிறப்பிக்கப்படுதல் காண்க. ஆரியமக்கள் இவரை “மாதங்கா”^{*} என வழங்குவர்; இதற்குக் கிராமமத்தியத்தை அடையா

* கன்மயக்கமுன்ன பிராமணப்பெண்ணினிடம் சூத்திரானை நாவிதனுக்குப் பிறந்தவராதலால், சண்டாளசாதியின ரென்பர். வியாசபாரதம், தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு-ஸ்ரீ ம. வீ. சாமாதஜாசாரியர்பதிப்பு-அதாசாஸன பர்வம். பக்-௧௮.

எவர் என்பது பொருளாம். இதனால், இவர் இழிகுலத்தாராகக் கருதப் பட்டுவந்தமை புலனாகும். “புலமக னாதலிற் பொய்ந்தின் வாழி” பக்-௩௯௪) ‘புலபாத்தின்னி’ (திருக்கோ-௩௮௬) என இவரை வழங்கலுங் காண்க. இவர்க்கு அரசர் வழங்கிவந்த பரிசுகளிலே, பொற்றாமரைப் பூச்சூட்டுதலைத் தமிழ்நூல்கள் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. தமிழ் நாட்டில் இவர் பிரபலம்பெற்றிருந்தனர் என்பது-பாணகவி இயற்றிய காதம்பரியின் தொடக்கத்தே, கிளியொன்றேந்தி வடநாட்டாசனொருவ னிடஞ் சென்ற மதங்கஜாதிப்பெண்ணின் வரலாறு கூறுமிடத்தில், அவளைத் தென்னாட்டவளாகக் கூறிச்செல்லுதலாலும் விளங்கும். “அம் மானு (அரசனைப்) பார்த்துவிட்டுத் தூரத்திலிருந்தவாறே தன்வாவை அரசற்கு உணர்த்தவிரும்பி மூங்கிற்கழியொன்றெடுத்து அச்சபையின் தரையில் ஒருமுறை அடித்தாள்” என்று அக்கவி எழுதுகின்றார். இதனால் மூங்கிற்கோல்கொண்டு சபையிற்செல்லுதல் பாணரது பழைய முறையென்பது புலப்படும். இவ்வழக்கு, “நுணங்குஞ் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரொ டகவுநர்” “நுண்கோல் கொண்டு களம்வாழ்த் தும் அகவலன் பெறுக மாவே” எனவரும் அகநானூற்றினும் “வெண் கடைச் சிறுகோ லகவன் மகளிர்” எனக் குறந்தொகையினும் (௨௬௮) வரும் செய்திகளுடன் ஒப்பிடத்தக்கது. பிறவும் இப்பாணர்செய்திகள், “பழந்தமிழ்க்குடிகள்”^{*} என்ற தலைப்பையரிக்கீழ் யாமெழுதிய கட்டுரையுட் காண்க.

இத்தகைய பாண்கூட்டத்தார், மலையாளநாட்டிலே இன்றும் தம் பழந்தொழிலுடையாய்வாழ்தல் குறிப்பிடத்தக்கதாம். இவர் அந் நாட்டில் திருவாங்கப்பாணன், மீன்பிடிபாணன், குடைகட்டிப்பாணன், புள்ளுவன் என நான்குபிரிவினராக உள்ளனரென்றும், ஆடல் பாடல் மத் தளங்கொட்டல் முதலியவற்றில் இவள் வல்லவரென்றும், ஒவ்வோராண்டி னும் வரும் கற்கடகமாதத்து வையகறைகளிலே, பிராமணர் நாய ரிவர் களின் வீட்டுமுகப்புக்களில் நின்றுகொண்டு நல்லிசைப்பாடல் பாடியும் மத்தளம் கொட்டியும் “தயிலுணர்த்தல்” என்ற விசேடம் இவரால் நடைபெறுகின்றது என்றும், அந்நாட்டில் தாழ்ந்தவகுப்பினராகவே இவர் கருதப்படுகின்றாரென்றும் தோல்வேலை குடைகட்டுதல் மத்தளம்

* “செந்தமிழ்” தொகுதி-ச; பகுதி-௬, பக்-௨௪௩,

கட்டுதல் முதலியன இன்றோர் தொழில்களாமென்றும் பிறவாறுக்கூறப், படுகின்றன.* மீன்பிடித்தல் இவாறு பழந்தொழிலென்பது,

“பச்சுள் பெய்த கவல்பிணி பைந்தோற்
கோவ்வல் பாண்மகன் தலைவலித் தியாத்த
நெடுங்கழைத் தூண்டில்” (பெரும்பாண்-௨.௮௩-௨௮௪)

“அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள்
சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறுஉம்
யாணநூ” (ஐங்குறு. சஎ—க)

என்பனவற்றால் அறியத்தகும். இங்ஙனமே தாயிலுணர்ந்தும் தொழிலும் இவர்க்குரியதென்பது “விறையியும் பாணனும் நம்வேந்தற்குத் துயிலெடைமங்கலம்பாடவந்துநின்றார்” எனப் பேராசிரியர்கூறுதலானும் உணரப்படும் (கிருச்சிற்றம்-௩௭௭).

கூத்தர்:—இவர் நாடகமாயித் தமிழ்மக்களை மகிழ்விப்பவர், நாடக மாவது கதைதழுவியருங் கூத்தென்பர் அடியார்க்குநல்லார் (சிவப்பதி- பக். ௬௪). இவர் “பாரசுவரும் வேளாளரும் பிறரு மவ்வாடற்றொழிற்கு உரியோர்களும், பாரதிவிருத்தியும் விலக்கியற்கூத்தும் கழாய்க்கூத்தும் ஆடுபவராகச் சாதிவரையறை யிலர்” என்றும், எண்வகைச்சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப்போந்து புலப்பட இவர் ஆடவல்லவரென்றும் கூறுவர் (பக். ௨௧௧-௨௧௨). அன்றியும், “அரசர்க் குத் தொன்றுதொட்ட நன்றந் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கெல் லாம் அறியக்காட்டுதற்கு இவர் உரியர்” எனவும் கூறப்படுவர் (பக். ௪௧௫). இவர்க்குரிய கூற்றுக்களில் தொல்லவையுரைத்தல் நுகர்ச்சியேத்தல் ஊடல்தணித்தல் உறுதிகாட்டல் முதவியவை சிறந்தன என்பர் (௧௬௮). இக்கூற்றுக்கட் கெல்லாம் “இலக்கியம் இக்காலத் திறந்தன” என் றார் நச்சினர்க்கினியர். இக்கூத்தர் “நாடகசாலையர்” எனவும் படுவர். இவர்க்கும் மேற்கூறிய பாணர்க்கும் உரிய புறத்தினையியற்பகுதிகளைத் “தாவினல்விசை” (௬௧) என்ற சூத்திரத்தால் உணர்க.

விறலியர்:-தாமே ஆடலும் பாடலும் நிகழ்த்திக் கூத்தாப்போல
வே நாடகவிறுவல்ல பெண்டாலர். இவர் புறத்துப்போந்து டவிறல்

* Castes and Tribes of Southern India. See Panan.

↑ விதம், சத்துலம், மெய்ப்பாடு, குறிப்புவுணாயறை என்பன ஒருபொருட்
திருவினே.

படப் பாடி வாழ்தனல், 'கிறவியர்' எனப் பெயர்பெற்றதனென்றும், சுத்தர்போல இவருக்கு சாதிவணையறையிலொன்றும் கூறுவர் (பக். ௨௧௨). இவர் தெருவில்நின் ருடுவது முண்டு (பதித்-௪௭).

பரத்தையர்:—இவர் காமக்கிழத்தியராவர், நச்சினூர்க்கினியர் இவரைப்பற்றிக் கூறுவன வருமாறு:—“காமக்கிழத்தியராவார்-கடனறியும் வாழ்க்கையுடையாராகிக் காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறநிகழ்த்தும் பரத்தையர்; அவர் பலராதலிற் பன்மையார் கூறினார். அவர், தலைவன் இளமைப்பருவத்திற் கூடி முதிர்ந்தோரும், அவன் தலைசிக்ரோமுகப்பரிம் இளமைப்பருவத்தோரும், இடைநிலைப்பருவத்தோரும், காமஞ்சாலா இளமையோருமெனப் பலபகுதியராவர். இவரைக் “கண்ணிய காமக்கிழத்தியர்” எனவே, கண்ணுத காமக்கிழத்தியரும் உளராயிற்று; அவர் கூத்தும் பாட்டும் உடையாராகிவரும் சேரிப்பரத்தையரும் குலத்தின் கண் இழிந்தோரும் அடியரும் வினைவலபாங்கினோரும் பிறருமாம். இனிக் காமக்கிழத்தியரைப்-பார்ப்பார்க்குப் பார்ப்பனியை ஒழிந்த மூவரும், ஏனையோர்க்குத் தங்குலத்த ரல்லாதோரும், வரைந்துகொள்ளும் பரத்தையருமென்று உரைப்பாரும் உள்” என்பது (௩௯௭-௮). நம்பியாரும் “ஒருவன் றனக்கே யுரிமை பூண்டு-வருகுலப் பரத்தையர் மகளிராகிக்-காமக்கு வரைந்தார் காமக் கிழத்தியர்”, “யாரையும் நயவா விபல் பிறி சிறந்த-சேரிப் பரத்தையர் மகளிராகிக்-காதலிற் புணர்தோர் காதற் பரத்தையர்”, “அவருளும் வரைதற் குரியா ஞானோ” என்றார் (௧௧௩-௫). இவர் கூற்றுக்களையெல்லாம் தொகுத்துப் “புல்லுதன்மயக்கும்” (௧௫௧) என்ற சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுவர்.

அறிவார்:—இவர் மூன்றுகாலமுந்தோன்ற நன்குணர்ந்தோரும் புலனன்குணர்ந்த புலமையோரும் ஆவர் (பக்-௭௫௬). குற்றமற்ற ஒழுக்கங்கள் முக்காலத்தும் வழங்கும் முறைமையை ஆராய்ந்துணரும் முழுதுணர்வுடையார் இவரென்றும் (பக்-௧௧௩) “யோகிகளாய் உபாயங்களால் முக்காலமுமுணர்ந்த மாமூலமுதலியோர் இவ்வறிவரில் ஒருசாரார் என்றும் (பக்-௧௧௪) கூறுவர் நச்சினூர்க்கினியர். நம்பியார் “அறிவார் கிழவோன் கிழத்தியென் றிருவார்க்கு-முறுதி மொழிந்த வயர்பெருங் குரவர்” (௧௧௨) என்றார். தலைவனுந் தலைவியும் இவ்வறிவரது ஏவலைக் கூடவாது ஒழுக்குவர். முக்காலத்துக்கும் தங்குலத்துக்கும் பொருந்து

மாறு அவர்க்கு நல்லவற்றைக் கூறுதலும் தீயவற்றை விலக்குதலும் இடித்து உறுதிகுறி ஓரொல்லைபல அவரை நிறுத்துதலும் இவ்வறிக்காது இயல்புகளாம் (கருந-ரு). இவர் மலைநாட்டாரது கல்யாணத்துக்கு நல்லநாள்பார்க்கவல்ல சோதிடராகவும் கவித் தொகை கூறும் (கக).

கண்டோர்:—இவர் வரையறையிலர்; “திதுடைப்புலவி தீர்த்தலும் அவன்வால்—காதலிக் குணர்த்தலும் கண்டோர்க் குரிய” என்பர் நம்பியார் (கக).

இவ்வறுவரோடு களவியலிற் கண்ட பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி தலைவன் தலைவி என்பார்கூற்றுக்கள் இக்கற்பு முறைக்கேற்பவரும். இவருட் பார்ப்பார்க்குக் ‘காமநிலையுடைத்தல்’ (கஎ) முதலிய கூற்றுகள் ஆசிரியாரற் கூறப்பட்டனவாயினும், இவை கடைச்சங்ககாலத்தேயே வழக்கு விழ்ந்தன என்பது—“இவையெல்லாம் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் செய்த பாடலுட் பின்னர்போலும்; இக்காலத்தில் இலக்கிய மின்று” என நச்சினுர்க்கினியர் எழுதலால் விளங்கும். மேற் கூறிய பன்னிருவருமன்றி, ஊரார் அயலோர் சேரியிலுள்ளோர் ஆகிய பெண்டிரும், நற்றாய் தந்தை தன்னையரும் இக்கற்புப்பற்றிய செய்யுள் வழக்கில் வருதற்குரியாயினும், இவர் பேசியதாக முற்குறித்தவர்களார் கொண்டு கூறப்படுவதல்லது தாமே கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியல்லர் (கருந-ரு). இவருள், பார்ப்பார் அறிவொன்ற இருவர்கூற்றுக்களும் எல்லாரும் கேட்டற்குரியர் (ருக) எனவும், ஏனையர்கூற்றுக்கள் சிலர்பலாரற் கேட்கப்படுமெனவும் புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படுமென்பார். இனி, மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு என்று கற்பியல்வகைகளாக ஆசிரியர்கூறியவற்றை முறையே நோக்குவோம்.

மலிவு.

இவற்றுள் ‘மலிவு’ என்பது கூடிமிகுந்தலாம். தலைவன் காண முறைப்படி தலைவியை மணம்புரிந்தபின்னர் நிகழுஞ் செய்திகளையும், அக்காலத்து அவ்விருவரும் கலவியான் மகிழும் “மலிவை” யும்பற்றி ஆசிரியர், “காணத்தி னமைந்து முடிந்த கால” என்னுந் தலைவன் கூற்றுணர்த்துஞ் சூத்திரத்தில் (கசக) “மெல்லென் சிறடி புல்லிப வகையினும்” என்பதுவரை கூறுகின்றார். இவற்றிற்குண்ட செய்திகளுள்

சில, தொல்காப்பியர்காலத்து வழங்கிய இல்லற முறைகளை விளக்குதலால் அவற்றைக் குறிப்பிடுவோம்.

“கரணத்தி னமைந்து முடிந்த காலே-நெஞ்சுதனை யவிழ்ந்த புணர்ச்சி”:-“கரணச் சடங்குகளால் ஒரு குறைவுமின்றி, முன்றிராவில் முயக்கமில்லாது, மதியுங் கந்திருவரும் அங்கியுமாகிய மூவர்க்கும் ஏற்ற வாறு பள்ளிசெய்தொழுதி, நான்காம்பகலெல்லே முடிந்தகாலத்து, முன்றநாளாந் கூட்டமின்மையால் நிகழ்ந்த மனக்குறைதீர நான்காம் நாள் அவ்விருவரும் கூடுதல்”* என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். இவர் கூறிய செய்தி, விவாககாலத்துச் செய்யத்தக்கதாக இருமிகளால் விதிக்கப்பட்ட ஒருவகை விரதமாகும். இதனையே, “முன்றிரவு தம்பதிகள் உட்பில் லாத ஆகாரம் உட்கொண்டு, பிரமசரியவிரதம் பூண்டவர்களாய்த் தரையிற் சபனஞ்செய்யவேண்டும்” என்று போதாயனமும் (படலம் ௩; காண். அ.) ஏனைய கற்பகுத்திரங்களும் கூறுவன. இவ்வாறு முன்றுநாட்கூட்டமின்மைக்குக் காரணம்-அந்நாள்களிற் சோமன், கந்தருவன், அக்கினி என்ற மூவரும் முறையே பெண்ணை அறுபவிப்பதாகவும், நான்காநாளே அக்கினி அவனைத் தலைவனுக்கு அளிப்பதாகவும் கருதப்பட்டமையேயாம். ஆரியவிவாகத்தில், வரன் வதுவைநோக்கிக்கூறும் வேதமந்திரங்களும் இச்செய்திபற்றியனவேயாம். அவை வருமாறு:-“சோமன் முதலில் உன்னை அறிந்தான்; பின் கந்தர்வன் உன்னையறிந்தான்; உன் புருஷரில் மூன்றாம்வான் அக்கினி; மாணுஷபுத்ரனாகிய நான் உன் நான்காம் புருஷன். சோமன் உன்னைக் கந்தர்வனுக்குக் கொடுத்தான்; கந்தர்வன் உன்னை அக்கினிக்குக் கொடுத்தான்; அக்கினி உன்னை சம்பத்துடனும் சந்தானத்துடனும் எனக்குக் கொடுத்தான்” எனக் காண்க. இனி, முன்றுநாள் வதுவார்கள் ஓரமளியி வீருந்தும் கூடாதுறைவாராயின், அவர்க்கு உத்தமபுத்திரன் பிறப்பான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வாறு விவாகமுடிவில் “நெஞ்சுதனையவிழ்ந்த புணர்ச்சி” கூறப்படுதலால், இவ்விரதம், இக்காலத்துப்பொலப் பொலியாகக் கொண்டாடப்படுதலன்றி, ஆசிரியர்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் ஒழுங்காக அனுஷ்டிக்கப்பட்ட மை தெரியவருகின்றது. அகநானூறு அசு, கக, ஊம் பாடல்களிலே இக்கூட்டம் கூறப்படுதல் காண்க.

* காலநாள் இருவரும் உடன்புணரும் அழைப்புச் ‘சுதர்த்தியறை’ என வழங்குவர் (அசு, அசு அகம்).

“சோல்லேன, ஏனது சுவைப்பினும் நீ கை தோட்டது, வாறோ ரமுதம் புரையுமா லேமக்கேன, அடிசிலும் பூவுந் தோதேல்”— அமிர்தத்துக்கு மாறாகிய நஞ்சைநுகரினும் நீ கையாற் றீண்டின பொருள் உறுதியைத் தருதலால், தேவர்களுடைய அமிர்தத்தை ஒக்கும் எமக்கெனப் புனைந்துரைத்துத் தலைவன் புகழ், அடிசிலும் பூவுந் தலைவி தோடுதல். இதனால், தலைவிகையாற் படைக்கப்பட்ட உண்டியைத் தலைவன் முதலில் உண்ணுதற்குச் சடங்குரிகழ்தல் உண்டென்பது விளங்கும். இது, பிராமணருள் விவாகம் அல்லது ருதுசார்தி முகூர்த்தத்துக்குப்பின் அமாவாசைகழித்துத் தொடங்கிப் பெளர்ணமி காரும் நிகழ்த்தப்படும் “ஸ்தாலீபாகம்” என்ற சடங்குபோன்றதாகத் தோன்றுகின்றது. அன்றேல், தலைவியைப் புகழ்வதுமட்டிற் றலைவன் குறிப்பெனல்வேண்டும்.

“அந்தணர் தேத்தும் சான்றோர் தேத்தும்-அந்தமில் சிறப்பிற் பிறப்பிற் றிறத்தினும்-ஒழுக்கங் காட்டிய குறிப்பு”-வேட்பித்த ஆசிரிய னும் கற்பித்த ஆசிரியனுமாகிய பார்ப்பாரிடத்தும், முற்றுமுணர்ந்த ஐம்பொறிகளை அடக்கியவரிடத்தும் முடிவில்லாத சிறப்பினையுடைய தேவர்களிடத்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைத் தான் (தலைவன்) தொழுது காட்டிய குறிப்பு. இதனால், தன்னையன்றித் தெய்வந் தொழாதாளுக்கு- இத்தன்மையோர் தொழற்குரியர் என்று தொழுதுகாட்டியவாரும்.

“அந்தரத் தெழுதிய எழுத்தின் மான-வந்த குற்றம் வழிகேட ஒழு கல்”:- களவுக்காலத்து உண்டாகிய பாவம் ஆகாயத்தெழுதிய எழுத்து அழியுமாறபோல அழியும்படி, பிராயச்சித்தஞ்செய்து ஒழுகுதல். கள வுக்காலத்துண்டாய பாவமாவது-தீண்டத்தகாத நாள்களினும், தீய விராசி நாள்களிலும் தலைவன் கூடியது முதலியனவாம். “மறைந்த வொழுக்கத் தோரையு நாளுந்-துறந்த வொழுக்கங் கிழவோற் கில்லை” (கஉரு) என ஆசிரியரும், “பூப்புரிகழ்காலத்து வரையாது களவொழுக் கம்நிகழ்த்தினாக்கு ‘அந்தரத்தெழுதிய.....ஒழுக்கல்’ என்றத னைப் பிராயச்சித்தம் விதிப்பாகவின” (பக்-௩௩௩) என்று நச்சினார்க் கினியருங் கூறுதலால் இதனை அறிக. இதனால், பண்டைக்காலத்தே காந்தருவவியாகமுறைபில், நாள்கோள்களைப்பற்றிய விதி விலக்குகள் தமிழ்மக்களுள் விசேடமாக வழங்கியதில்லையென்பது தெரியலாம்.

ஆனால், ஆரியமக்களார் பிற்பட்டு விதிக்கப்பட்ட கற்புக்காலத்தில் நல்ல உரிமையாளர் கூட்டத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டன என்பது ஈண்டு ஆசிரியர் கூறிய பிராயச்சித்தத்தாற் பெறப்படும்.

“நோன்மையும் பெருமையும் மெய்கோள வருளிய-பன்னல் சான்ற வாயிலோடு பொருந்தித்-தன்னி னாகிய தகுதி”:—அஃதாவது—பொறையும் பெருமையுமுடைய மகவைத் தலைவி தன்வயிற்றகத்தே கொள்கையினாலே, ஆராய்ச்சி மிக்க அந்தணரோடுகூடச் செய்யத்தகுஞ் சடங்குகளைச் செய்யுந் தகுதியாம். இதனால் குழவிபிறந்ததும் செய்யத் தகுஞ் சடங்குகளைத் தொல்காப்பியனார்காலத்தே, தமிழ்மக்கள் நடத்தி வந்தமை புலனாம். “அரிமயி ரொழுது சின் னவ்வயி றருளி-மறைநவீ லொழுக்கஞ் செய்து மென்றனர்-துனிதீர் கிளவிரந் தவத்தினும்-நனி வாய்த் தனவால் முனிவர்தஞ் சொல்லே” என்பது இதற்கு இலக்கியமாகும்.

“புதல்வற் பயந்த புனிறுசேர் பொழுதில்-நெய்யணி மயக்கம் புரிந் தோள் நோக்கி-ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியுஞ்-செய்பெருஞ் சிறப் பொடு சேர்தல்”:—அவ்வாறு புத்திரனைப்பெற்ற புனிறு (சுன்றணிமை) சேர்பொழுதில், சுற்றத்தோடும் எண்ணையாடும் மயக்கம்புரிந்த தலைவியை முகமன்கூறுதற்கு, முனிவர்பொருட்டுந் தேவர்கள் புத்திரனைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டும் செய்யுஞ் சிறப்பொடு சேர்தல். சிறப்பாவன—பிறந்த புதல்வன் முகங்காண்டல், ஐம்படைபூட்டுதல், பெயரிடுதல் முதலியன. [ஐம்படை—காவலாகக் குழந்தைகளின்கழுத்திற் பூட்டுவதோர் அணி. காத்தற்கடவுளாகிய திருமாவின்னு பஞ்சாயுதங்கள் போலப் பொன்னாற்செய்யப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது] இனி, ஆசிரியர் கூறியதற்கொப்பப் புதல்வரைப்பெற்ற புனிறுதீர மகளிர் இரவற் சென்று நெய்யணிமயக்கத்தோடு குளத்தி னீராடலை—

“விரவிய மகளி ரேந்திய துமத்துப்

புதல்வரைப் பயந்த புனிறுதீர் கயக்கந்

தீர்வினை மதுளிர் குளஞ் டாவமும்” (மணிமே ௭, ௭௪-௭௬)

“கணவ ருவப்பப் புதல்வற் பயந்து

பிணத்தேந் தினமுலை யமுத மூறப்

புலவுப்புனிறு தீர்ந்து பொலிந்த சுற்றமொடு

வனமனை மகளிர் குளநீ ராய்” (மதுரைக்காஞ்சி-௧00-௩)

என்னுள் சான்றோர்கூற்றக்களிலும், “பதபுத்திரியபெ ருத்திரோ
பத்தாநாள் புத்திரனுடன்குட மிக அழகான தடாகத்திற்குப்போய்ந்நா
னஞ்செய்து பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு தேவதாழ்வு செய்வதற்காக
ஆசிரமத்தினின்று புறப்பட்டாள்” எனவரும் மஹாபாரதவசனத்தும்*
ஆபத்தம்பத்தின் கடும்கண்டத்தாள்ள அம் ருத்திரத்தும் கண்டு
கொள்க. இதனால், வாலாமை(திட்டி) நீங்கத் தலைவி சுற்றத்தாருடன்புரி
யும் இந் ‘செய்யணிமயக்கம்’ பிரசுரித்த பத்தாநாள் நிகழ்வதென்பது
தெரியலாம். இவ்வழக்கம் தென்பாண்டிநாட்டார் இன்றுங் கொண்
டொழுகுவதென்பது அறியத்தக்கது. இதனால், மகப்பேற்றுக்காலத்து
நிகழும் வைதிகக்கிரிபைகள் பலவும் தொல்காப்பியனார் கற்பியலிற்கூறு
தல் கண்டுகொள்க. இவ்வாறு, கரணம் நிகழ்ந்து தலைவன் தலைவியுடன்
கூடி மகிழ்ச்சிற்ற மலிவுக்காலத்தில் நிகழும் வைதிகமும் இலௌகிகமு
மாகிய செய்திகள் கசகம் ருத்திரத்து “உறலருங்குண்மையின்”
என்னுங் கூற்றுவரை ஆசிரியாரற் கூறப்படுதல் உணர்ந்துகொள்க.

புலவி ஊடல் உணர்வுகள்.

மேற்கூறியவாறு, தலைவனுந் தலைவியும் இல்லறத்தில் நின்று
நல்லறஞ்செய்தும், புணர்ச்சியின்மகிழ்ந்தும், புத்திரப்பெறடைந்தும்
வாழ்வுக்காலத்தே, தலைவன் வேறுசிலபெண்டிரை விரும்பிக் கொள்ளுத
லும் உண்டு. இவர் பின்முறைபாக்கிய வதுவையருங் காமக்
கிழத்தியரும் காதற்பரத்தைபரும் ஆவர். இவருட் பின்னிருவரையும்
பற்றிப் “பரத்தையர்” என்ற தலைப்பின்கீழ் முன்னர் விளக்கப்பட்டது.
“பின்முறைவதுவை”யொன்பார், தலைவியோடொத்த தகுதியுடையாய்த்
(பக். சகக) தலைவனால் அங்ஙசான்ருக வேள்வி முடித்து மணக்கப்பெற்ற
வேறுமனைவியாவார். அந்தணர், தம்மிற்றாழ்ந்த அரசர்முதலிய மூன்று
வருணங்களிலும், அரசர் அங்ஙனம் இரண்டுவருணங்களிலும், வணிகர்
ருத்திரவருணத்திலும் இம் மனைவியரை மணப்பொனவும், மகப்பேறு
பற்றி ஒத்தகுலத்தும் வேறு மணந்துகொள்வதுண்டு என்றுங் கூறுவர்
(பக். சகஅ). இப் பின் முறைவதுவைபாளோத் தலைவி தன்னின் இழிந்தா
ளாகக் கருதாது. கணவன் ஏவற்படி, அவளை ஒப்பக்கருதி உரிய

*விவாஸபாரதம், ஆதிபர்வம், சரடும பக்கம் காண்க (ஸ்ரீ: ம. வீ. இரா
மாதஜாசாரியாவர்கள் பதிப்பு).

சிறப்புச்செய்தல் அவள் கற்புமுறைக்கறித்ததாம் (௧௭௪). இதனால், பண்டைக்காலத்திற் பலதராமணம் இந்நாட்டிற் பரவியிருந்தமை விளங்கும். இனிக் காமக்கிழத்தியரும் ஒருவற்கே உரியவராய்க் கற்புக்கடம்பூண்டவரானும், பாத்தையர் குலத்தவராதலின், பின்முறைவதுவையர் போலத் தலைவியாதற்கு உரியாள். இங்ஙனம், பாத்தையரிற் கற்புக்கடம்பூண்டவரும் முற்காலத்து இருந்தனரென்பது, கோவலன் காமக்கிழத்தியாகிய மாதவியின்சரிதம் மணிமேகலைபிற் கூறப்படுதலால் நன்கு விளங்கும். இவ்வாறு பலவாறு விரும்பிக்கொள்ளப்பட்ட பாத்தையர் முதலியோரிடத்துக் காதல்கொண்டு, தலைவன் அவர்மனைகளிற் றங்கி மகிழுகாலத்துத் தலைவிக்குப் பெருவருத்தமும், அவர்களை நீங்கித் தலைமகள்பால் அவன் வருங்காலத்து அவட்குப் புலவியூடல்களும், அவற்றைத் தலைவன் தீர்த்துக் கூடலும் இக் கற்புக்காலத்து நிகழ்வனவாம். “புலத்தலிற் சிறந்தது கற்பே யது தான்-இரத்தது மீதலு மிவையுள் ளீடாப்-பாத்தையுள் ளதுவே.” என்னும் பரிபாடல்களில் (௧௬௧௮), தலைவன் பாத்தைமை கற்புக்காலத்துக் குரியதாகவே கூறப்படுதல்காண்க. “ஆடவர்க்குப் பிரிவொன்று உளதாதன்மேலும், அதுதான் பாத்தையர்மாட்டாதலும், அதனையறிந்து மகளிர் ஊடிநின்றலும், அவ் ஹூலைத் தவறுசெய்தவர் தாமே தம் தவறின்கைநி ரீக்கலும், பின் னும் அவ்விருவரும் ஒத்தவன்பினராய்க் கூடலுமன்றே-முன் வரைந் தெய்தினுர்பெற்றபயன்” என்று, “ஊட லுணர்தல் புணர்த லிவை காமம்-கூடியார் பெற்ற பயன்” என்ற குறள் (௧௬௧௯) உரைபிற் பரிமேலழகரும் எழுதுவர். இங்ஙனம் புலவியூடல்கள் தலைவிபிடமுண்டாதற்குக் காரணமான தலைவனது பாத்தையர்கூட்டத்தை, இல்லறக்காலத்து நிகழும் சிறந்த செய்தியாகக்கொண்டு, அதன் வகைகளை ஆசிரியர் கற்பியலில் விரித்துக்கூறுகின்றார். இதனால், முன்னுளில் தமிழ்நாட்டார் தமக்கென்று மனைவியர்சிலரை மணந்திருந்தும், பாத்தையர் பாலுங் காதல்செலுத்திப்போந்தவரென்பது, நன்கறியப்படுமீ. இவ்வாறு நிகழ்ந்துவந்த குற்றம்பற்றிப்போலும், வள்ளுவனார்போ ருட்பாலில்வரைவின்மகளிர் என்ற தனியதிகாரத்தால் இவ்வொழுக்கத்தின் இழுக்கத்தை வற்புறுத்துவாராயினர் என்பது. தஞ்சைவாணன்கோவைபுரைகளாரும், இவ் வள்ளுவர்கருத்தைக் குறித்தல் அறியத்தகும் (௩௮௦). இனி, காமத்துப்பாலில், தலைவன் வேறுமகளிரைக் கலந்தானாக் கருதித் தலைவி

பூடியதாகக் கூறவந்த குறளெல்லாம், அவன்மாட்டு அச்செயல் நிகழ்ந்ததோ என்ற ஐயத்தால் தலைவி கருதிச்சொல்லியனவேயன்றி, பிறனால் கன்போல, உண்மையினிகழ்ந்ததாகக்கொண்டு தலைவனை இழித்துக்கூறுங் கருத்துடையன ஆகாமை உய்த்துணர்த்தக்கது. இதனை வள்ளுவரோ, “இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்-வல்ல தவரளிக்கு மாறு” என்பத னுற் குறிப்பித்தல் காணலாம். இவ்வாறே, அப்பெரியார், தாம் கூறப்புக்க காமப்பகுதியை எல்லாநாட்டார்க்கும் ஏற்குமாறு தூய்மைப்படுத்திக் கூறுவதை—ஏனைத்தமிழ்தூல்களிற் பயின்றுவரும் “குல்தொடர்ந்த அன்மொழி”யும் தம் பொதுமறையில் வாராமல் அவர் விலக்கிப்போந்த தனால் உணரலாகும். இப் பாத்நையிற்பிரிவுபற்றிப் பேராசிரியர் எழுதுவன வருமாறு :—“பாத்நையிற்பிரிதல் என்பது தலைமகனை வரைந்தெய்தியபின்னர், வைதலும் பாலேறுகர்வான் இடையே புளிக் காடியையும் நுகர்ந்து அதன் இனிமையறிந்தார்போல, அவள்துகர்ச்சி யினிமை அறிதற்குப் புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரியாநின்றல்; அல்லதூஉம் பண்ணும் பாடலும் முதலாயினகாட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால் தான் எல்லார்க்குந்தலைவனாகவின் அவர்க்கும் இன்பந் செய்யப் பிரியாநின்றல் என்று மாம். இவ்வாறெழிந்து தனக்கின்பம் வேண்டிப் பிரியானாயின், ‘கண்டுக்கேட்டுண்டுயிர் துற்றறியு மைம்புலனு- மொண்டொடி கண்ணே யுள்’ என்பதனால் இவளுக்குத் தலைமகளென் னும் பெயரொடுமாறுபட்டுத் தனதுபெருமைபொடும் மாறுபடாநிற்கும்” எனக் காண்க. செய்யுள்வழக்கில் இப்பிரிவைக் குற்றமற்றதாகக் கொண்டு பேராசிரியர் மேற் குறித்தவாறு அமைத்தாராயினும், உலக வழக்கில் இவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்துவந்தமையால் இது வள்ளுவர் போன்றாரால், தம்நூலில் இழித்துக்கூறப்பட்டதென்பதில் ஐயமில்லை.

இனித் தலைவனதுபாத்நைமைகாரணமாகத் தலைவிமாட்டுப் பெரும் பான்மைநிகழும் புலவியூடலுணர்வுகளைப்பற்றி, ஆசிரியர்கூறிய பொது விதிகள் அடியில் வருமாறு:—தலைவன் தலைவியர்க்குள், புலவிமுதலியன நிகழ்ந்தாலதது அவ்விருவர்பாலும் வாயிலாக (தூதராக)நின்று பேசுதற் குரியார் பன்னிருவராவர்.* அவர்—தோழி, தாய், பார்ப்பான், பாங்கன்,

* ஊழினமகளினை நாய்கரோடுசேர்க்கும் ஆற்றலுடையாரை, ‘தோடர்’ எனப் பிரதாபருத்ரர்யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளதென்பார் (சிந்தாமணி உ-ம் பதிப்பு விசேடக்குறிப்பு ௧௯௩௮ பக்கம் ௪௮௪-௪௮௫).

ரணன்; (அணன் மனைவிவாகிய) பாடினி, ஏவலாளர், விருந்தினர், கூத்
நர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர் என்பார். வண்ணத்தையும் இத்தூதர்
நியயவளாகக் கவித்தொகை கூறும் (எஉ-௧௬). இவர்களைத் துறவுச்
சாத்துக்குரிய தூதுவாக்கொண்டு, நச்சினுர்க்கினியர் பொருள்கறின
யினும் (௧௩௩), அஃது அத்தூணையாகச் சிறந்துகாட்டிற்றில்லை
என்பது நெக்குவார்க்கெல்லாம் வெளியாம். நம்பியாரும் இவரைக் கற்
த்காலத்துக்குரிய வாயில்களாகவே கருதுதல் காண்க (௧௮). இவ்
வாயில்களோடு, தலைவனது ஆற்றுமைதன்னையும், அவன் புதல்வனையும்
சாத்துக்கருண முண்டு (பக்-௪௨௨). இவரெல்லாம், தலைவன் தலைவிய
ருவரும் மனமகிழ்ச் சொல்லிகழ்த்துதலையே நோக்கமாகவுடையரொன
யும் (௧௪௮), தலைவன்பால் இவர் குறைவேண்டும்போது, அவனைநோக்
கப் பிறரைக்கூறுமாறுபோல முன்னிலைப்புறமொழியாகவும் (௧௬௭),
தலைவிமுன்னர்த் தலைவனை இழித்துரையாமலும் (௧௬௫), அன்பில்லாக்
கொடுஞ்சொற்களைக் கூறுமிடத்து, அவ்கிருவரெதிர்தில்லாது, ஒன்றன்
மேல்வைத்துச் சிறைப்புறமாகவும் (௧௭௬), கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியர் என
வும் ஆசிரியர் விதிப்பார். இனித் தலைவியால் வேறுபாடு உண்டாங்கால்,
தலைவன் அவளோடுபத்தை ஆற்றுதற்பொருட்டு (௧௬௦) நெருங்கிவந்து
பணிந்துழி, தலைவியும் அசத்துநிகழும் தன் அன்பினைக் காத்துகொண்டு,
வேறுபொருள்பயக்குஞ்சொற்களால் தன் பணிவை அவற்குக் காட்டு
வள் (௧௬௧). இப்புலியுள், உட்கும் நானுயிற்றித் தலைவன்பணிவைத்
தலைவி ஏற்றுக்கொடலும் (௨௨௭), ஒருவரையொருவர் புகழ்ந்துகொட
லும் (௨௨௮) நிகழ்வனவாம். தலைவன், தன் தலைமைக்குமாறாகப் பணி
தல் இப்புலியுள் உண்டென்பது “கொடுமை யொழுக்கங் கோடல்
வேண்டி—அஃமேல் வீழ்த்த கிழவன்” (பக்-௨௭௫) என்பதனால் உணர்க.
இங்ஙனம் மனைவியுயர்வுள் கிழிவான்பணிவும் கவித்தொகை ௧௨௮-ம்
பாடலுள், தலைவிகுந்துள்வருதல் காணலாம்.

இப் புலியும் ஊடலும், பெரும்பாலும் தலைவிக்குரியவேனும்,
தலைவனும் பலவாறுவேண்டப்பட்டும் அவள் தன் பிரணயகோபம் தணியா
ளாயின், தலைவனுக்கும் அத்தகைய முனிவுநிகழ்ந்து (௧௫௬) தன்
பத் தருவதாகும். இஃது “உணர்ப்புலயின்வாரா ஊடல்” எனப்படும்
(௧௭௮-௧௮௦) இக்காலத்தத் தொழியே, தலைவனைநெருங்கிப் பணி

இனிப் பாதையிற்பிரிந்து தலைவன் காந்தொழுதுதல் தன் னாரின்கண்ணேயல்லது வேற்றுநரி ஊர்களில் ஆகாதெனவும் (கா ளியல். சஉ), ஆயின் அவன் பாதையிறுந்நும் மற்ற மனையிறுந்நும் தன்னார்க்குப் புறம்பாயுள்ள நதி சோலை குளத்துளிற் சென்று * இன்ப

DR U : 19
MAY

துவச்சி எய்தவும்பெறுவனென்றுக்கொள்க (ககக). அவ்வாறு, தலைவன் பாத்தைமைசெய்து ஒழுருமிடத்து, ஊரில் அவனைப்பற்றி அன்பு எழும்பு, அதனாற் தலைவனைநினைந்து தலைவிக்கும், தலைவியைநினைந்து தலைவற்கும் காமம் மிக்குநிகழும் என்பர் (ககக). இங்ஙனம் நிகழும் பத்தினையிற்பிரிவுபற்றிக் களவியலுரைகாரர் எழுதுவன—“அஃதே பெனின், மற்றைப்பிரிவெல்லாம் வேண்டுசு, ஆள்வினை மிகுதியுடைமை யாக் ; இப்பிரிவு எற்றுக்கோ எனின்:—பாத்தையிற்பிரிந்தான் தலைமக னென்றால், ஊடலே, புலவியே, துனியே என்றிவை நிகழும் ; நிகழ்ந்தால் அவை நீங்கிக் கூடினவிடத்துப் பெரிபதோர் இன்பமாம் ; அவ்வின்பத் தன்மையை வெளிப்படுப்பன அவைபெனக் கொள்க”—என்பது. இப் பாத்தையர் எல்லாக்குலத்தார்க்கும் உரியாவர் (உஉச) என்பர்.

இனித் தலைவன் பாத்தையிற்பிரிந்தகாலத்தே தலைவி பூப்பெய்தின ளாயின், அச்செய்தி அவனுக்கு அறிவிக்கப்படும் (பக். சஉச) எவ்வாறெனின்—“தலைமகட்குப் பூப்புத்தோன்ற வாயில்கள் (துதுவர்) அதனைச் சென்றுணர்த்தத் தலைமகன் உணரும் ; என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமாறெனின்—தலைமகன்வாயில்களுந் தலைமகள்மாட்டு உளவாம் ; தலைமகள்வாயில்களுந் தலைமகன்மாட்டு உளவாம் ; ஆதலான், அவர்கள் உணர்த்த உணரு மென்பதாம்”† எனக் காண்க (களவியலுரை, (கஎச—எரு). இங்ஙனமன்றி, தலைவிக்குப் பூப்புநிகழ்ந்த நாளில், சேடி செங்கோலஞ்செய்து, செப்புப்பாணிகையுட் செம்பூவும் நீரும் கொண்டு சென்று, தலைமகனை வலம்வந்து பூவும் நீரும் அவனடிமேற் பெய்து போகப் பூப்புநிகழ்ந்ததென்று தலைமகன் உணருமென்றும், இம்முறை மேலாயினுரிடங்களிற் பூப்பு உணர்த்துமாறென்றும் கூறுவர் (செடி,

நருத்தறை என்னும் உய்யுணம் இருத்தமை கவித்தொகை (உஉ) பரிபாடல் க னாலும் விளங்கும். இவை இன்பவிளையாட்டிற்குரிய இடக்களாதல் ஆதலால் னாலுணர்க. [உச்சுப்பதிப்புக்களில் ‘மிருகாமத்தினையே’ என்றன்னதனை ‘இரு...புலவியுடைய’ என்று திருத்திக்கொள்க.]

† இவ்வாயில்களுட் பாணரும் ஒருவனென்பது முன்னரே உறப்பட்டது ; பாணர்சாதியினாக மலையாட்டுன்னவர், அந்நாட்டு நழுவுச்சாதிப்பெண்கள் இருதுவான் செய்தியை அவர்கணவர்க்கு அறிவிப்பதை, இன்றித் தம் குல வொழுக்காக உடையர் எனப்படுகின்றது (Castes and Tribes of Southern India ;—See, Panan).

“ஊர் குல சிவனுரைப்பான்-சிவந்தபைம் போதுமஞ் செம்மலர்ப் பட்
 மெய் டார்முலைமேற்-சிவந்தவஞ் சார்தமுந் தோன்றின வந்து திரு
 மனைக்கே” (ககக) என்னுந் திருக்கோவையடிகளும் காண்க. “சேவ்
 வணி யணிந்து சேடிபை விடுப்புழி-அவ்வணி யுழையர்கண் டமுங்கிக்
 கூறலும்” என்றார் நம்பியாரும் (உ௦௫). இவற்றால், முற்காலத்தேயுண
 வர்க்கு மனைவியின் பூப்புச்செய்தியைச் சென்றுணர்த்தும் வழங்கும் ஒன்
 றிருந்தமை புலப்படுகின்றது. இப்பூப்புணர்த்தச் சேவ்வணியணிந்து
 சேடியர்சேல்வதுபோலத் தலைவனது பாதத்தையிற்பிரியில், தலைவிக்குப்
 புதல்வன் பிறந்தசெய்தி யறிவித்தற்கு, அவர் *வேள்ளணியணிந்து
 சேல்வதும் பண்டை வழக்கமாம்(நம்பியகப், ௨௦௬). இவ்வாறு அறிவித்
 தப்பெற்ற தலைவியின் பூப்புச்செய்தி கேட்டதும் தலைவன் தாழாதுசென்று,
 அதுநிகழும் மூன்றுநாளும் அவளை அணுகியிருக்கவேண்டுமென்றும்,
 நான்காநாள்முதற் பன்னிரண்டுநாள்வரை அவளை அவன் கூடியுறைய
 வேண்டுமென்றும் கூறுவர். இதனைப் “பூப்பின் புறப்பா டோறு
 நாளுந்-நீத்தகண் றுறைபார் என்மனார் புலவர்-பாதத்தையிற்பிரிந்த கலை
 யான” (க௮௭) என்னும் சூத்திரத்தால் அறிக. இதனுள் “பூப்பின்
 புறப்பா டோறு நாளுந்” என்பதற்குப் ‘பூப்புநிகழும் மூன்றுநாளுக்கும்
 புறம்பாகிய 12 நாள்’ என்று பொருள்கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர். ஆனால்,
 இறைபனார்களையிலவருகின்ற இதுவேயடிக்கு (ச௬), அதனுரை
 காரர், ‘பூப்புப்புறப்பட்டநாண்முதற் பன்னிரண்டுநாளும்’ என்று
 பொருள் எழுதுகின்றார். மற்றும் இவர்கூறுவன வருமாறு:-‘தலைவன்
 பூப்புணர்ந்த சென்று தலைமகளிடத்தனாய், முந்நாளும் சொற்கேட்கும்
 வழி உறைவானாவது. முந்நாளும் சொற்கேட்கும்வழி உறைதற்குக்
 காரணம் என்னை யெனின்-தலைமகன் பாதத்தையிற்பாட்டானாக, முன்
 னின்ற பொறுமையுண்டென்று (அதனைத் தணிக்கத் தலைவிமாட்டு)
 எய்தம். முந்நாளஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைபயே, (அப்பொறுமை)
 நீதும்; நீங்கியபின்னைக் கூடும். ஆகவே, கருவு நின்று மாட்சிப்பபிம்.
 * * * முந்நாளும் கூடியுறைப்பபெறிற் குற்றமென்றோ என்றார்க்குப்-
 பூப்புப் புறப்பட்டனான்று நின்ற கரு வயிற்றிலே அழியும்; இரண்டா
 நாளில்சின்ற கரு வயிற்றிலே சாய்; மூன்றாம்நாளின்று கரு குறுவாழ்க்

* ‘வேள்ளணி-பிறந்தநாளி லொப்பனை’ என்பர் நச்சினர்க்கினியர் (சிவசு-
 கார்த-௧௨௨).

கைத்தாம்; அதனால் கூடப்படாதென்பது; “பூப்புமுதன் முந்நாட் புணரார் புணரின்-யாப்புறு மரபின் முனிவரும் அமரரும்-யாத்த காணம் அழியு மென்ப” எனப் பலரும் ஒதினாராகலான் அமையாதென்பது எனக் காண்க. “மாதர்க்கு ருதுகாலம் வழக்கமாகப் பதினாறு நாளைப்படுகின்றது; அதனால் மாதவிடாய்முதல் நான்குநாள் பெரியோரால் நிந்திக்கப்பட்டுளது” என்று மனுஷங்கூறுதலால் (அத்-௩; சுலோ-சசு) முற்கூறிய நச்சினார்க்கினியர்கொண்டபொருளே வடநூல்வழக்குக்கு ஏற்றதென்பது தெரியலாம். இனி, மேற்கூறியவாறு, வாயில்களால் உணர்த்தப்பட்ட தலைவன் தன்மனையடைந்து தலைவியோடு கூடிப் பள்ளிபிடத்தனும் இருக்கின்றகாலத்தே புலவியூடலுணர்வுகள் நிகழுமெனவும், தலைவனால் பின்பு வதுவைசெய்யப்பெற்ற மனைவியர்க்கும் பாத்தையர்க்கும் இப்புலவிமுதலாயின உண்டாமெனவும் கொள்க. இங்ஙனம் நிகழுமிடத்து அவாவர்கூறுங் கூற்றுக்களின்விகற்பங்களால் லாம், ஈண்டு விரிப்பின் விரியும்; அவற்றைத் தலைவன் தலைவி தோழி காமக்கிழத்தியர் முதலியவர்க்குரிய சூத்திரங்களாலும், பண்டையிலக் கியங்களாலும், பிற்காலத்துக் கோவைமுதலிய நூல்களாலும், உணர்ந்து கொள்க.

பிரிவு.

இனி, இவ்வாழ்க்கைக்காலத்தில், தலைவன், பலகாரிப்பங்களைக்கருதிக் காடிடையிட்டும் நாடிடையிட்டும் பிரியும் பிரிவுகள் உண்டு; அவை-ஒதல், பகை, தூய், வேந்தற்குற்றாழி (உதவி), பொருள் என்பவைபற்றி நிகழ்வன; இவற்றைக் குறித்த விதிகள் முன்பே விளக்கப்பட்டன. இவற்றுள் ஒதற்பிரிவு, தலைவன் வரைந்துகொண்டபின் நிகழும் முதற் பிரிவு என்பர் பேராசிரியர் (திருக்கோ. ௩௦௮). இப்பிரிவுகளோடு மேற்கூறிய பாத்தையிற்றிரிவையும் ஒன்றாகவைத்துக் களவியல், நம்பியகப் பொருள் முதலியன கூறுகின்றன. ஆனால், ஊருக்குள்ளே பாத்தையர் மனைகளில் தலைவன் தங்கிவருதலைத் தொல்காப்பியனால் ஏனையவைபால ஒருபிரிவாக வேண்டவில்லை என்பது, அகத்திணையியலிற் பிரிவுகளை வகுக்குமிடத்து, இதனையும் ஒன்றாக அவர் எண்ணமையால் உய்த்துணரப்படுகின்றது. ஆயினும், “அயலோ ராயினும் அகற்கி மேற்றே” என்னும் உடன்போக்குப்பற்றிய சூத்திரத்தில் “இதனால் மனையறங்கட்

பாத்தையிற்றிரிவும் பாலையாமென உணர்க" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (பக்-௬௩). இனி, கல்வி முதலியனபற்றித் தலைவன் பிரியும்போது, அக்கல்வியும், கொடையும், பொருள்செயலும், முற்றகப்பட்டோனை முற்றுவிடுத்தலுமாகிய காரியங்களின் ஆள்வினைச்சிறப்பைத் தான் எடுத்தோதித் தன்னைப் புகழ்வனென்க. இதனால், தான் பிரியநோர்நீதிருத் தலையும், தலைவி யாற்றியிருக்கவேண்டிய இன்றியமைபாமையையும் குறிப்பித்தபடியாம் (௧௮௧). அன்றியும், பிரியமுன்பு, தலைவிபால் தலைமகன்புரியும் தலைபளியும் (போன்றும்,) பாராட்டும் அவன் பிரிவையும் அதனால் நிகழும் அவனது அச்சத்தையும் தலைவிக்கு வெளிப்படுத்தும் (௧௮௪-௨௩௨). இங்ஙனம், தலைமகன் பிரியக்கருதலைத் தோழியுணர்ந்து, தலையிதுபிரிவாற்றாத்தன்மையைத் தலைவற்குக் குறிப்பாலுணர்த்தி வற்புறுத்துவன் (௨௩௧) * இனி, தலைவன்பிரிவுகெட்டுத் தலைவிக்கு வருத்த மிகுமாயின், அவனை ஆற்றுவித்தற்பொருட்டுச் சிவகாலம் அவன் செலவழுங்கியிருத்தலும் (௧௮௫), இதனாலும் அவன் ஆற்றாளாயின், தோழிக்குத் தன்காரியத்தின் இன்றியமையாமை கூறித் தலைவியறியாமற்பிரிதலும் உண்டு (பக். ௪௨௪).

தலைமகன் இவ்வகையாற்பிரிந்து, மேற்குறித்த ஓதல் பகை முதலிய காரியங்களில் மூண்டுநிற்குங்கால், 'ஆண்டு அவன் தலையியை நினைந்து ஆற்றாதுயினன்' என்று கூறுதல் புலனெறிவழக்கிற்கு ஏற்புடைத்தன்று; ஆனால், எடுத்துக்கொண்டவினையில் அவன் வெற்றிபடைத்தபின், தலையியைநினைந்து இரங்கினானாகக் கூறுதல் உளதாம் (௧௮௬). இனித் தலைவன்பிரிவாற் தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைகடத்தலும் (௨௩௬), அக்கலக்கத்தாற் பல்வேறுவகைப்படச் சொல்நிகழ்த்தலும் (௧௯௬), கருநிகழ்ச்சிகளும் (௧௯௭) நிகழ்வனவாகும். வள்ளுவனாரும், இவற்றையே

* குறிப்பாற் கூறலாவது-இறைச்சிவகையாற் கூறுதல். இறைச்சி என்பது-குறித்த கருத்தைக் கருப்பொருள்களுள் ஒன்றன்மேல்வைத்து, வெளிப்படையாலன்றிக் கூறுவது. "இறைச்சி தானே பொருட்டிறத் ததுவே" (௨௨௧) எனக் காண்க. "இலங்கும் அருவித்து இலங்கும் அருவித்து-வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற-ஞன்பேணன் பொய்த்தான் மலை" என்னும் பாட்டில், ஞாப்பொய்த்தான் என்பதே கூறக்கருதிய பொருள்; அதனைப் 'பொய்த்தான் மலையகத்தே இன்னது நிகழ்த்தது' என வேறுபொருள்பற்றிக் குறிப்பித்தல் கண்டுகொள்க.

தனிப்படர்மிசூதி, நினைந்தவர்புலம்பல், கனவுநிலையுரைத்தல்' என்ற மூன்று அதிகாரங்களால் முறையே கூறுவர். இங்ஙனம் நிகழும் தலைநிலை வகுத்தங்களை அறிந்து பரிகரிப்பது, நல்லறிவுடையாளான தோழியின் கடமையாம் (உருக). இனி, மேற்கூறிப்போந்த ஓதல் முதலிய வற்றின்பொருட்டுத் தலைவன் பிரிதற்குரியகாலம் வேனில் பின்பணிப் பருவங்களென்பதும், அவன் விரைந்து பரித்தேருந்து பாசறையி னின்று ஊர்வயின்வருங்காலம், கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதி மாதங்களென்பதும் அறியத்தக்கன (பக். ௧௩). இக்கார்ப்பருவமே, பிரிந்தவர்க்குக் காமச்சிறப்பை மிகுத்துத் தலைவன் தலைநிலையிருவரையும் கூட்டிமகிழ்விக்கும் என்பது—

“அனலில் காரொணு மப்பெரும் பருவம்வந் தனைந்தால்
தளர்வ ளென்பது தவம்புரி வோர்கட்குத் தருமால்
வினவி தேனினு மமுதினுங் குழைத்தவன் வினாதோன்
வினவி யுண்டவன் வருந்துமென் றுலது வருந்தோ.”

(இராமா. காரகா. ௧௦)

“பொருடாப் போயினர்ப் பிரிந்த பொய்யுடற்
குருந்தரு தேர்யிசை யுயிர்கொண் டிய்த்தலால்
மருடரு பிரிவெனு மாச ணங்கெடக்
கருடனைப் பொருவின கால மாரியே.”

(கார்காலப்படலம். ௨௨)

எனக் கசிச்சகாவர்த்தியாகிய கம்பநாடர், கார்காலத்தி னியற்கைத்தன் மைகளை எடுத்துச் சிறப்பித்தலால் விளங்கத்தக்கது. இவ்வாறு பிரிந்த தலைநிலைப் கூடுதற்குரியகாலத்தே, தலைவன் எத்துணைத்துத் திருந்தா னுமென்று, இடைவழியில் தங்குதல்செய்யாது, பறவைபோல வினாதற் குரிய தன் பரிமாக்களின் உதவிபால் தலைநிலைபவன் தகாடி மகிழ்விப்ப தாகவே புலனெறிவழக்கஞ்செய்யப்படும். இவ்வாறன்றி, இடைச்சூரத்தே தங்கித் தாழ்த்துவந்தானாகக்கூறல் தகாது (௧௩௪). இங்ஙனம் தே ருந்து ஊர்நேர்க்கிவருங்கால், தலைநிலைத் தனிநிலைக்குக் கவன்று, அதனைத் தன் பாங்கனாகிய தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறிக்கொண்டு அவனை விரைந்து செலுத்தத் தூண்டிவனென உணர்க. இங்ஙனம் ஓதல் பகை

1 ‘வினாத்வென் வினாதோன்’. 2 ‘அனலி யுண்டவன்’ என்பன பாட

முதலிய பிரிவுகள் நிகழ்தற்குத் தக்க காரணங்கள், இறையனார் களவிய லுரைகாரரால் விரித்துக்கூறப்படுதல் படித்தறிதற் குரியது (உடும் சூத்திரவுரை.)

இங்ஙனம், தலைவனுந் தலையியுந் கூடி இன்புற்று, அறம்பொரு ளின்பமென்னும் உறுதிப்பொருண்மூன்றையும் அடைதற்குரியர் என உணர்க. மேற்கூறிய பிரிவுகள், அறனும் பொருளும் அடைதற்கு ஒரு வகை ஏதுவையாயினும், இன்பப்பகுதியாகிய இக்கற்பியலிற் காமஞ் சிறத்தற்குரியனவாகவே ஆசிரியரார் கருதிக் கூறப்பட்டன என்பதும், அவ்வுறுதிப்பொருளிரண்டையும் அடைதற்கு உபாயமும் பயன்களும் புறப்பொருளில்வைத்து விளக்கப்படுவன என்பதும் அறியற்பாலன.

இங்ஙனம், இல்லறநின்று நல்லறஞ்செய்யாநின்ற தலைவனுந் தலையி யும் நிகழ்த்திப்போர்த அவ் வில்கிலையிபயன், மெய்யுணர்ந்து வீடு பெறுதலேயாம்.

ஆதலால், தாம் ஒழுகிய அவ்வில்லறநிலையில் மக்கட்பேறு முதலிய வாய்க்கப்பெற்று, அனுபவமுதிர்ந்து அதனில் வெறுப்புவுருங்காலத்தே, வீட்டின்பம்பெறதற்கு வழியாகிய வானப்பிரத்தம் சந்தியாசநிலைகளை அடைந்து, அந்நெறிகளில் அவ்விருவரும் அடிப்படவேண்டுமென்பதை,

“காமஞ் சான்ற கடைககோட் காலே
வமஞ் சான்ற மககனோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனே”

என்ற கற்பியற்சூத்திரத்தால் ஆசிரியர் விளங்கக் கூறுகின்றார். இதிற் கண்ட “சிறந்தது” என்பது வீட்டினை; “சிறப்பென்னுஞ் செம்பொருள்” (குறள்-உருஅ) “சிறப்பினும்” (உக) என வள்ளுவனாரும் இவ்வாறு வழங்குதல் காண்க. வீட்டினைச் ‘சிறந்தது’ என்றது, சிரேயஸ் என்று மொகூத்திற்கு வழங்கிய உபசீடதவழக்குப்பற்றியதென்பர் (உடம். அத்-க; வல்வி-உ; மந்-க, உ).

இதுவரை கூறிப்போர்தவற்றால், களவியல் கற்பியல்கள் ஆசிரியர் கூறியமுறைபே லூராயப்பட்டனவாம். ஆசிரியர் அகப்பொருளுணர்த் தற்கு அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல்-என நான்கு

கியுள்ள கருவியினால், அகத்திணையிலும் பொருளியலிலும்கண்ட செய்திகள் இங்கிபாசுத்த மூதலில் விளக்கப்பட்ட பொருளதிகாரிலும், களையல் கற்பியல்களிலும் ஏற்றபெற்றி ஆராய்ந்து சேர்த்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகவே யாம் இவ்வாராய்ச்சிக்குப் பகுத்துக்கொண்டவை-பொருளதிகார கற்பியல், களையல் என முன்றையாயின. இனி, இவ்வகப் பொருட்செய்திகள்-குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்ற ஐந்திணைக்கும் உரியவாமாறு முன்னுல்கள்கொண்டு உணர்த்தக்கன. நச்சினூக்கினியர், இவ்நனம் உரிமைபாருமுறைய கஉ-ம் சூத்திரவுரையிற் சிறிது கூறுவர். ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

IV. புறத்திணையியல்.

பொருளதிகாரமானது அகம் புறம் என்று இருபகுதியாக ஆசிரியரார் கூறப்பட்டமையும், அவற்றுள் அகப்பொருள்கள் இன்னவென்பதும் மேலே விளக்கப்பட்டன. இனிப் புறப்பொருளின் இலக்கணங்களை யும் ஆசிரியர் கூறிய முறையே ஆராய்வோம். புறமாவது-அகம்போல ஒத்த அன்புடையார் இருவரால்கூடும், எல்லாராலும் தாமே துய்த்த உணரப்படுவதும், 'ஐந்து இவ்வாறிருந்தது' எனப் பிரிக்குப் புலப்படக்கூறப்படுவதுமாகும். அவை, பெரும்பான்மை அறமும் பொருளுமாம். இப் புறப்பொருள்பற்றிய செய்யுள்வழக்குக்களும், அகம்போலத் தமிழ்கூறுகல்லுலகத்து வழக்குக்களினின்றும் விரித்தனவே என்க அவ்வாறு செய்யுள்வழக்கம்பெறுங்கால், அவை வரம்புகடவாவண்ணம் அவற்றையும் முன்னோர் இலக்கணத்தால் வரையறைப்படுப்பாராயினர். அவ்நனம் வகுத்த இலக்கணநூல்களில் ஒன்றான இத்தொல்காப்பியத்தாள், இப்புறப்பொருள்கட்கும் திணை துறைகளை ஆசிரியர் வகுத்தோதுகின்றார். அஃதாவது-குறிஞ்சி முதலாயின ஐந்திணையும் கைக்கிளை பெருந்திணைகளுஞ் சேர்த்து எழுதிணையாக்கி அகப்பொருள் விளக்கப்பட்டாற்போல, புறப்பொருளும்-வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி, பாடாண் என எழுதிணையாக வகுத்து விளக்கப்படுகின்றது. இத்திணைமேல்லாம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் வழங்கிய போர் முறைகளையும், அம்முறையிற் காட்டப்படும் வீரச்செயல்களையும் பெரும் புண்மைபாசுவர், ஏனை அரசியல், கொடை, புதம், நிஷியாமை முதலிய

வற்றைச் சிறுபான்மைபாகவும் உணர்த்துவன. இத்திணைகளுள்:—
 வெட்சியாவது—இகல்குறித்தவேந்தர் இருவருள் ஒருவன், போர்த்
 தொடக்கமாகப்பகைவனுடைய ஆனிரைகளைக்கவர்வதும், அவன் கவர்ந்த
 வற்றை உரிய அரசன் மீட்பதுமாகும். வஞ்சித்திணையாவது—பகைவ
 னுடையநாட்டைக் கொள்ளரினைந்து போர்செய்தற்கு ஒருவேந்தன்
 மேற்சேறலும், அவனை நாட்டுக்குரியவேந்தன் எதிர்த்துநின்றலுமாகும்.
 உழிஞைத்திணையாவது—அங்நனம் வந்தவேந்தன் பகைவன்மதிலை
 வளைத்துநிற்க, உள்ளிருந்தவேந்தன் அதனைக் கைக்கொண்டு கரத்தலாம்
 தும்பைத்திணையாவது—வந்தவேந்தனை இருந்தவேந்தன் எதிர்த்து அவன்
 வலியை அழித்தல். வாகைத்திணையாவது—பகைவரை வெல்லுதலும்
 அவரவர் தத்தம் தொழில்களில் மேம்படுதலுமாகும். காஞ்சித்திணை
 யாவது பல்வேறு நிலையமைகளைப்பற்றிய சான்றோர் குறிப்பு. பாடாண்
 டிணையாவது—பாடப்படுந்தலைவனது ஒழுகலாறு.

இந் நிராகோடல் மீட்டல்முதலிய புறத்திணைகள், வெட்சி முத
 லாகப் பெயர்பெறுதற்குக் காரணம்—வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை,
 வாகை என்னும் பூவ்சேடங்களை அவ்வவ்வொழுக்கத்தின் அடையாள
 மாகக்கொண்டு பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வழங்கிவந்தமையேயாகும். நச்சி
 னார்க்கினியர் “இதற்கு (வெட்சிக்கு) அப்பூச்சுநிதல் உரித்தென்று
 கொள்க” (பக். ௧௦௩), “தும்பையென்பது சூடும்பூவினாற் பெற்றபெயர்”
 (பக். ௧௪௬) எனக் கூறுதலாலும், “கண்ணி கண்ணிய வயவர்
 பெருமகன்” என வரும் பதிறுப்பத்தடிக்கு (௫௮) ‘தாங்கள் சூடிய
 போர்க்கண்ணிக்கேற்ப வினைசெய்யக்கருதிய வயவர்பெருமகன்’ எனப்
 பொருள்கூறப்படுதலாலும் இதனுண்மை யுணரக் எனவே, முற்
 காலத்துத் தமிழ்மக்கள், போர்முதலாய புறவொழுக்கங்கட்கும், அன்பு
 பற்றிய அகவொழுக்கங்கட்கும், ஒவ்வொரு பூவை அடையாளமாகக்
 கொண்டிருந்தசெய்தி வெளியாதலான் அவர்க்குப் பூவணிவதிலிருந்த
 பெருவிருப்பம் புலனாவதாம். “வாங்கரும் பாதரங்கும் வகுத்த
 வான்மீதி” முனிவரும் தமிழாது இவ்வழக்கத்தைத் தம் இராமாயணத்
 திற்குறித்திருப்பது இங்கே குறிப்பிடற்பாலது. அப்பாத்தியரகாண்டம்,
 கூடம் கருக்கத்தில் அம்முனிவர் பாதமடிகுற்றில்வைத்துக் கூறும்
 ஈலோகத்தின்மொழியெயர்ப்பாவது “நம் யுத்த விரர் மெகங்காப்
 பொன்ற கறுத்த சேடயங்களுடன், தென்னுட்டாரைப்போலத் தலைக்

கணியாகப் பூக்களைச் சூடுகின்றனர்” என்பதாம்.* இதனால் தென்னாட்டாரெல்லாம் பொதுவாகப் பூவணிபவர் என்பதும், “நம்புத்தவிர” என்றதனால் தென்னாட்டுமக்களின் போர்வீரராயுள்ளார்க்கு அவ்வாறு பூவணிதல் சிறந்தது என்பதும் புலப்படுதல் காணலாம். ஆகவே, அம்முனிவர், தென்னாட்டாருக்குப் பொதுவாகவும் அவருள் வீரர்க்குச் சிறப்பாகவும் பூச்சூடுதல் உரியதென்பதைக் குறிப்பித்தாராவர். தமிழ்த்தலைவர் தமக்கென்று சூடும்பூவொன்றும், தங்குலத்துக்குரிய அடையாளப்பூவொன்றும் (நெடுநல்.கஎசு) ஆக இருவகைப் பூக்களுடையாயிருந்தமையும் நோக்கத்தக்கது. இக்காலத்தும், தென்னாட்டாரைப்போல வேறெந்நாட்டாரும் பூவை மகிழ்ந்தணிதல் இல்லையென்பதை நாம் உசாவித் தெரிந்துகொள்ளலாகும். இவற்றால், வான்மீசியார்குறித்த தமிழாது புராதனவழக்கமொன்று, பண்டைத் தமிழ்நூல்களின் ஆதரவுபெறுதல் காண்க. இவ்வாறே அம்முனிவர்பெருமான் தென்னாட்டுச் செய்திகளில் வேறு சிலவுந் தெரிந்துகூறுவர். இவற்றை வான்மீசருந் தென்னாடும் என்ற தலைப்பின்கீழ் யாமெழுதிய ஆராய்ச்சியுரையிற் கண்டுகொள்க.

இனி, மேற்குறித்த புறத்திணைகளால், பண்டைத் தமிழ்த்தலைவருடைய போர்முறையானது, வெட்சியடிகிய நிரைகோடல் நிரைமீட்சி என்பவற்றைத் தொடக்கமாகக்கொண்டு நிகழ்வதென்பது விளக்கமாகும். இம்முறை, ஆரியமக்கள் வழக்கன்றென்பதற்கு, சாணக்கியங் காமந்தக முதலிய அர்த்தசாஸ்திரங்கள் அவற்றைப்பற்றி ஒன்றுங் கூறுமையே சரணுமாயினும், பாரதகாலத்தே இரவில் நிரைகோடலும் மீட்டலும், புத்தமுறையின் தொடக்கமாக வழங்கியசெய்தி வெளியாகின்றது. பரண்டவர்கள் விராடநகரத்தில் மறைந்துறையுங்காலத்து, அங்ஙனம் உறைதலுறிந்த அவர் பகைவராகிய துரியோதனதுதியர், போர்க்கோலங் கொண்டெழுந்து, அப்போரின் தொடக்கமாக விராடனது பசுக்கூட்டங் களைக் கவர்ந்துசென்றதும், விராடராண்பக்கத்தார் பாண்டவரின் உதவியால் அவரை எதிர்த்துப் பகைவர்கவர்ந்தநிரைகளை மீட்டும்பொது பெரும்போர் விளைந்ததும் பிரசித்தமான சரித்திரங்களாம். ஆகவே,

* “கூவூதி கூவூரி லீவாநு ஸிரவூ ஸுரவீநரீ |

வேவபூகாஸெஃ லஹகெ டுடாகிணாதூ யயாநராஃ ||

1 “செந்தமிழ்” தொகுதி-இ. பகுதி-சுடி.

தமிழ்மக்களது போர்முறை, ஒருகாலத்திற் பாதகண்டமெங்கும் வழங்கியதாகல்வேண்டுமென்று தோற்றுகின்றது. அன்றி, விராடநாடு, விரத்த மலையையடுத்த தக்ஷிணப்பிரிவுகளில் ஒன்றாதலால், அத் தென்றேய முறைப்படி நிரைகவர்த்த மீட்கப்பட்டது என்கொள்ளினும் பொருந்தும். இவை நிற்க.

மேற்கூறிய வெட்சிமுதலிய எழுதிணைகளையும், குறிஞ்சி முதலிய அகத்திணை ஏழிற்கும் முறையே புறமாக ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். அஃகாவது—குறிஞ்சிக்கு வெட்சியும், முல்லைக்கு வஞ்சியும், மருதத்துக்கு உழிஞையும், நெய்தற்குத் தம்பையும், பாலைக்கு வாகையும், பெருந்திணைக்குக் காஞ்சியும், கைக்கிளைக்குப் பாடாணும் புறமாகும் என்பதாம். “அகங்கைபிரண்டிடையார்க்குப் புறங்கை நான்காகாது இரண்டாயவாறுபோல, அகத்திணை ஏழிற்கும் புறத்திணை ஏழென்றலே பொருத்தமுடைத்தாயிற்று” (பக்-ச) என்பர். இவ்வாறு இவை முறையே புறமாதற்கு, நச்சினுக்கினியர் கூறுங் காரணம் அடியில்வருமாறும்:—களவொழுக்கமுங் கத்தற்காலமும், காவலர் கடுகினுந் தான்கருதிய பொருளை இரவின் கண்முடித்து மீடலும் போல்வன ஒத்தனின்—(களவின் கணிகைசொள்ளார்) வெட்சி குறிஞ்சிக்கும்* (பக்-30௩), முதலெனப்பட்ட காடுறையுலகமும், கார்காலமும், அந்நிலத்திற்கேற்ற பொருளும், அரசர் பாசறைக்கண் தலைவிபைப் பிரிந்திருத்தலும், அவன் மலை அலனைப்பிரிந்து மனைவியினிருத்தலுமாகிய உரிப்பொருளும் ஒப்பச் சேறனின்—வஞ்சி முல்லைக்கும் (பக்-3௨௨), இருபெருவேந்தர் தம்முண் மாறகொண்டவழி, முற்றப்பட்டிருந்த வேந்தனதுமதில் பெரும் பான்மை மருதநிலத்தது ஆதலானும், அம்மதிலை முற்றுவோனும் அந்நிலத்திருத்தலானும், மருதப்போல இதற்கும் பெரும்பொழுது வரை வின்மையானும் விடியற்காலமே போர்செய்தற்குரிய சிறுபொழுதாதலானும்—உழிஞை மருதத்திற்கும் (பக்-3௩௪), நெய்தற்குரிய பெருமண லுலகம்போலக் காடும மலையுங் கழறியுமல்லாத களநம் மணலும் பொரு

* நிரைகோடல் குறிஞ்சிக்குரிய மலைசார்ந்தநிலத்தின்கண் நிகழ்தலானும், அந்நிலத்தின் மக்களாயினர் பிறநாட்டு ஆனிகாரையைக் களவிற்கோடல் ஒருபுடை குறிஞ்சிக்குரித்தாகிய களவொடு ஒத்தலானும், குடும் பூவும் அந்நிலத்திற்குரிய பூவாதலானும் வெட்சி குறிஞ்சிக்குப் புறனுயிற்றென்பர் இளம்பூரணர். (௧௧).

களமாகவேண்டுதலானும்,* பெரும்பொழுது வரையின்மையானும், எற்பாடு (பிற்பகல்) போர்த்தொழில்முடியுங் காலமாதலானும், இரக்கமும் தலைமகட்கே (நெய்தற்றிணையில்) உளதாயவாறுபோல (போரிற்) கணவனையிழந்தார்க்கன்றி வீரர்க்கு இரக்கமின்மையானும், பிறவிரங்கல்களானும்—தும்பை நெய்தற்கும் (பக்-கசக), பாலைக்குப் புணர்ச்சியினீங்கி ஒதல் முதலியவற்றாற் புகழெய்தற்குப் பிரிவுநிகழுமாறுபோலச் சுற்றத்தொடர்ச்சியினீங்கி அறப்போர்நிகழ்த்தித் துறக்கம்பெறுங்கருத்தினாற் சேறலானும், வாளினுந் தாளினும் நிறையினும் பொறையினும் வென்றியெய்துவோரும் ஏனையோரை நீங்கச் சேறலானும்—வாகை பாலைக்கும்† (பக்-கருஎ), “ஏறியமடற்றிறம்” (குத்-ருக) முதலிய நான்குந் தீயகாமமாயினாற்போல, உலகியலைநோக்கி சிலையாமையும் நற்பொருளானருகலால்—காஞ்சி பெருந்திணைக்கும் (பக்-களஎ), ஒரு தலைவன் பாவனும் புகழ்ச்சியும் வேண்ட ஒருபுலவன் பொருள் முதலிய பரிசு வேண்டலால், ஒருதலைக்காமமாகிய கைக்கிளையோடொத்தவின்—பாடாண்டிணை கைக்கிளைக்கும் (பக்-கஅசு) முறையே புறமாக ஆசிரியராற் கொள்ளப்பட்டன என்பர். இவற்றுக்கு வேறுசில ஏதுகளும் கூறப்படுமாயினும் ஏற்றபெற்றியே ஈண்டுக் காட்டப்பட்டன.

இனி, அகத்தியனார் மாணாக்கர் பன்னிருவராலும் இயற்றப்பட்ட தென்று சொல்லப்படும் பன்னிருபடலத்தின் வழிநூலும், ஐயுறாதினார் இயற்றியதுமாகிய புறப்பொருள்வெண்பாமாலைபுள் வெட்சி, கார்த்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, பாடாண், பொதுவியல், கைக்கிளை, பெருந்திணை—எனப் பன்னிரண்டுதிணை வகுக்

* ‘அந்நிலம் கடல்சார்ந்தவழியல்லது இன்மையானும்’ என வேறோர் ஏதுவுங் கூறுவர் இளம்பூரணர் (எ0).

† “பாலையாவது தனக்கென ஒருநிலமின்றி எல்லா நிலத்தினும் காலம்பற்றிப் பிறப்பதுபோல, இதுவும் (வாகையும்) எல்லாநிலத்தினும் எல்லாக்குலத்தினும் காலம்பற்றி நிகழ்வதாதலினாலும்” என வேறோரோதுவுங் கூறுவர் இளம்பூரணர்.

‡ “ஏறியமடற்றிறமுதலாகிய நோத்திறக் காமப்பகுதி அகத்திணையைந்தற்கும் புறனாயவாறுபோல, இது புறத்திணையைந்தற்கும் புறனாகலானும்” என வேறும் கூறுவர் இளம்பூரணர். [நோத்திறம் - கழிபேரிசக்கம்; செந்திறம் அல்தல்லாதன; நோத்திறம் என்று வழங்குவது முண்டு].

கப்பரிவரதாடு, அவற்றுள் வெட்சிமுதல் தும்பையிறுக ஏழும் புறமீன்
றும், வாகை, பாடாண், பொதுவியன் என்ற மூன்றும் புறப்புறமென்
றும், கைக்கிளை பெருந்திணையிண்கும் அகப்புறமென்றும் கூறப்படுகின்
றன. வெண்பாமாலைகூறுமாறு, வெட்சியென்பது நிரைகோடல்மட்டுமே
யாம். தொல்காப்பியனார் நிரைமீட்டலையும் வெட்சியி லடக்கிக்கூற,
இந்நூல் அதனைக் 'கார்தை' எனத் தனித்திணையாக்குகின்றது.* "காந்
தையாவது தன்னுறுதொழிலாக நிரைமீட்டோர் பூச்சுருதிவிற்பெற்ற
பெயராதலின் வெட்சித்திணைபேரல ஒழுக்கமன்று.....'நாகுமுலையன்ன
நறும்பூவ் கார்தை, விரகறி யாளர் மாபிற சூட்ட, நிரைபிவட் டந்து'
(புறம்-௨௬௧) என்றவாறு காண்க" என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இனி,
போர்செய்தற்கு ஒருவேந்தன் படைபெடுத்துச்சேறலும் அவனை நாட்
டுக்குரிய வேந்தன் எதிர்சென்று தாக்குதலும் வஞ்சியென்று ஆசிரியர்
கூறினராயினும், வெண்பாமாலை யகைவர்மேற்செலவதுமடில் வஞ்சியா
மென்றுகூறி, அவ்வாறு மேற்சென்றவனை இருந்த வேந்தன் எதிர்
சென்று ஊன்றுதலைக் காஞ்சியென வேறுதிணையாக வகுக்கின்றது.
"வஞ்சியும் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே" என்பது பன்னிருபடலம்.
இக் காஞ்சி பல்வேறுநிலையாமை குறிப்பதென்பதே நம்மாசிரியர்
கொள்கை. ஆயின், வெண்பாமாலை, அந்நிலையாமை முதலிய
வற்றை உணர்த்தப் பொதுவியல் என வேறோர் இயல் கூறும்.
இனி, நொச்சி என்ற ஒரு தனித்திணையை ஆசிரியர் குறித்தன
ரல்லையேனும், அந்நூல், (வந்தவேந்தன் பகைமதிலை வளைத்தலாகிய)
உழினைக்குமாறாக, இருந்தவேந்தன் தன்மதிலைக் காத்தற்கு 'நொச்சி'
எனற பெயர்கொடுத்து வேறு திணையாகக் கூறிச்செல்லும்.†

* இவ்வாறு வேறு கூறுகின்ற வெண்பாமாலைக்கு முதலுலாசிய பன்னிரு
படலத்தின் வெட்சிப்படலத்தைத் தொல்காப்பியனார் இயற்றினார் என்று
கூறுவாரா மறுத்துத் தந்தாலுக்கு முரண்பட ஆசிரியர் இவ்வாறு கூறாத
லால், அவ்வெட்சிப்படலம் தொல்காப்பியர் இயற்றியதன்று என்பர்
இளம்பூரணர் (கூய).

† பன்னிருபடலமுடையார்கொள்கை அடியில்வரும் யாப்பருங்கல
'விருத்தி வாக்கியவண்ணால் அறியத்தக்கது (பக். ௧௩௦):—"வெட்சி ஆகவாத
லானும், கார்தை உட்குவாச்சென்று விடுத்தனானும் 'வெட்சியுந் கார்தையுந்
தம்முண் மாறே'; வஞ்சிமேற்சேறலானும், காஞ்சி அஞ்சா தெதிர்சென்று ஊன்று

இந்நொச்சிபோலக் கைக்கிளை பெருந்தினை என வேறிரண்டு தனித்தினை களையும் அது வகுப்பதாகும். ஆயின், அவ்விரண்டினையும் அகப்புற மென்றோனென்பி தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. அன்றியும், அகத் திணைகளில் 'இன்னவின்னதற்கு இது புறம்' என்ற ஆசிரியர்கூறிய வாறு வெண்பாமாலை கூறிற்றில்கை. இங்ஙனம், இரண்டுநூல்கட்கு முள்ள வேறுபாடுகளை நோக்குமிடத்து, புறப்பொருள் முற்காலத்தே வெவ்வேறுவகையாக இலக்கணம்வகுக்கப்பெற்று வழங்கிவந்தமை புலப்படக்கூடியதாம். வெண்பாமாலையுள், வெட்சிமுதல் வாகையீறிய திணை எட்டனுக்கும் அவ்வப்பகுக்கும்தல் உரித்தென்று தெளிவாகக் கூறப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. மற்ற வேறுபாடுகளை அந்நூல்க்கு உணர்ந்துகொள்க. இனி, வெட்சிமுதலிய திணைவிகற்பங்களைத் தொல்காப்பியனார் கூறியமுறையில் வைத்துவிளக்குவோம்.

1. வெட்சித்திணை.

புறப்பொருளின்முதற்றிணையாகிய வெட்சி என்பது, வேந்தனால் கெடப்பட்டு முனைப்புலங் காத்திருந்த தண்டத்தலைவர், பகைநிலத் தச்சென்று களவினாலே ஆசிரியைக் கைக்கொண்டுபோந்து, அவற் றப் பாதுகாத்தலைச்செய்வதாம் (1௭). இதனை—“வேந்துவிடு முனை

வேற்றப்புலக் களவின்—ஆதந் தோம்பன் மேவற் றாகும்” என றியர் கூறுமாற்றால் அறிக. இதனுள் ‘வேந்துவிடுமுனைஞர்’ என்றதனால் (பொர்செய்யத்தொடங்கிய) இருவேந்தரும் தத்தந் தண்டத் தவகை ஏவிவிடுவொன்றும், ‘ஆதந்து ஓம்பல்’ என்றதனால் களவில் ருவர்கொண்ட நிரையை உரியவர் மீட்டுத்தந்து ஓம்புவொன்றும் பாருள்தருதலின், அவ் விருவேந்தர்தண்டத்தலைவரும் அவரேவலால் னாகோடற்கும் மீட்டற்கும் உரியவொன்றும், இங்ஙனம் இருவர்க்குங்

ரானும் ‘வஞ்சியுங் காஞ்சியுந் தம்முண் மாறே’; உழிஞை ஆரோயின் முற்றலா றும் கொச்சி விழுமிதி னவ்வெயில் காத்தலானும் ‘உழிஞையு கொச்சியுந் தம் முண் மாறே’; ‘பொருதல் தும்பை புணர்வ தென்ப’. இவ் விகற்பமெல்லாம் ண்னிருபுலத்துட் காண்க.” “வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கார்த்தையாம்— ட்கார்மேற் செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா—தெதிருன்றல் காஞ்சி யெயில் ட்த்தல் கொச்சி—அதுவனைத்த லாகு முழிஞை யறித்ப்—பொருவது தும்பையாம் பார்ச்சுத்த மிக்கோர்—செருவென் றதுவாகையாம்” என்னும் வெண்பாவும் 1௭, ௧௪௭௩; வீரசோழியம், பொருட்பட, ௨௨ உரை.) இங்கு ஒப்பிடற்பாலது.

கோடற்றொழில் உளதாயிற்றதலின் அடித்துக்கோடலும் மீட்டுக்கோடலும் வெட்சியாயிற்றென்றும், மீட்டலைக் 'காந்தை' எனத் தனித்திணையாக்கிக் கூறுவாரு முண்டெனினும், அதனை இச்சூத்திரத்தாலும் வருஞ்சூத்திரத்தாலும் தொல்காப்பியனார் 'வெட்சி' என்றே கொண்டனரென்றும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். "இருபெருவேந்தரும் பொருவது கருதியக்கால், ஒருவர் ஒருவர்காட்டுவாமும் அந்தணரும் ஆவும் முதலிய தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகளை ஆண்டுநின்றும் அகற்றவேண்டிப் 'புறம்போக' எனப் புகறலும், அங்ஙனம் போதற்கு அறிவில்லாத ஆனிரையைக் களவாற்றாமெகொண்டுவந்து பாதுகாத்தலும் தீதெனப் படாது அறமேயாம் என்பதை, ஆசிரியர் 'ஆதந்தோம்பல்' என்றதனாற் குறித்தாரென்க. இந் நிராகோடற்கெழும் வீரர் வெட்சிப்பூச்* குறிதல் மரபு; "வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரைஇச் - ஈரியிரும் பித்தை பொலியச் சூடி" (புறம்-க00) எனக் காண்க.

இவ் வெட்சித்திணையானது, படையியங்கரவம் முதற் கொடையீறாகப் பதினான்கு துறைகளாக ஆசிரியரார் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பதினான்கு துறையும் நிராகோடல் நிராமீட்டல் என்னும் இரண்டு துறைகளுக்கும் உரியனவாகப் பொருள்கொண்டு நச்சினார்க்கினியர் இருபத்தெட்டாக விரிப்பார். பழைய போர்முறையின்தொடக்கமாகிய இந் நிராகோடல் மீட்டல்களின் வரலாறுகளை இத்துறைகளாற் சுருக்கமாக உணரலாம். அவை வருமாறு—தம் தலைவனது கட்டளை பெற்றேனும் பெறாமலேனும் வேந்தனொருவனுடைய படைவீரர் பகைவாது ஆனிரையைக் கவர்ந்தற்கு ஆவாரித் தெழும்போது, தாம் புறப்பட்ட இடத்தே அசரீரியாக எழுதின்ற நற்சொல் கேட்டல் மரபு. இது விரிச்சி† எனப்படும். [விரிச்சி-நற்சொல்] அங்ஙனம்

*இது, பிரகாசமும் செந்நிறமுமுடைய பூக்களைக்கொண்ட ஒருவகைச் செடி என்றும், மெல்லாட்டார் இதனை "Flame of the forest" "The country geranium" என்பதென்றும் கூறுவர் டாக்டர் ஜி. யு. போப், (Siddhanta Dipika. Vol. III.)

† நச்சினார்க்கியர் "விருச்சிகன்-கணி: காரணப்பெயர்" எனக் கூறுவர் (சிற். காந்த. ௧௨௨). இதற்கு மஹாமஹோபாத்தியாயமையாவர்கள் "விருச்சிகன்-புருச்சகன்-கணி, கேள்விகேட்ப்படுகிறவன்" என்றெழுதிவிருத்தியில் அறியத்தக்கது (ஷ. இரண்டாம் பதிப்பு, பக். ௪௦௪௧). விரிச்சி என்பது இவ்வுடசொல்லின் திரிபுபோலும்.

நற்சொல்லுண்டுப் புறப்பட்டோர் பகைப்புலத்துள்ள ஒற்றர் உணர்வு
மற் சென்று, தம்மொற்றர்வாயிலாகப் பகைவர்செயலை அறிவர். இம்
கணம் உணர்வது வேய் எனப்படும். அறிந்தபின், பகைவரினர்ப்
புறத்தே ஒடுங்கியுறைந்து, சமயம் நேர்ந்ததும் அந்நிரையை விரைந்து
கொண்டு நிரைகாவலனைக் கொன்று எதிர்ப்பார்த்து அவற்றைக் கவர்த்து
மீள்வர். இங்ஙனம் மீண்டுசெல்லும்போது, அவர்பின்னே தொடர்ந்து
யந்து வேறுசிலர் போர்விளைப்பாராபின் அவரையும் வென்று, தாம்
பற்றிய பகைக்குஞ்சுத் தன்பயில்லாமற்செய்துகொண்டு, பாடிவிட்டி
னுள்ளோர் மகிழ்ந்தெதிர்கொள்ளும்படிவந்து கொணர்ந்த நிரைகளை
ஊர்ப்புறத்தே நிறுத்திப்பின், தங்கள் தலைவனதேவலால் அவற்றைத்
தமக்குட் பகுத்துக்கொள்வர். இது பாதி எனப்படும் [பகுத்து
இடுதல், கூறிடுதல் என்பது பொருள்]; பகுத்துக்கொள்ளுங்கால், தம்
வெற்றிமகிழ்ச்சியாற் சுற்றத்தோடு கள்ளுண்டுகளித்து விளையாடுதலும்,
ஆங்கு வந்த இரவலர்க்கு அந்நிரையிற் சிலவற்றை மனமுவர்தளித்த
லும் போர்வீரரால் நிகழ்த்தப்படுவனவாம் இவையி, நிரைகொண்டோர்
செய்திகளாகப் பதினான்குதுறைகளிலுள் தொல்காப்பியனார் கூறப்
படுவன என உணர்க. இனி, இந் நிரைமீட்டோர்க்கும்* இப்பதினான்கும்
ஏற்றபெற்றி அமைத்துக்கொள்ளப்படும். அவ்வாறு அமைக்குமிடத்து,
மீட்டபகைகளை இழந்தோர்க்குப் பகுத்திடுதலைப் 'பாதி' என்று
பொருள்கொள்க. இங்ஙனம், நிரைகொண்டேனும் கொண்டதனை மீட்
டேனும் வெற்றிபெற்ற வீரர்,† தமக்குவழிவழியாகத் துடி என்ற இயம்
இயக்கிவரும் 'துடியனை' உபசரித்துப் புழங்கும். தம் வீரச்செயற்குக்
காரணமான கொற்றவைக்குப் பரவுக்கடன்செலுத்தியும் மகிழ்வர் (நிகு).

* இம் மீட்டலை 'காந்தை' எனத் தனித்தனியாக வெண்பாமாலை கூறும்
இதன்படி, இவ்வொழுக்கத்துக்குக் காந்தைப்பூச் சூடு உரித்தாம் வயங்களி
லுள்ள கொட்டைக்காந்தை என்னும் பூடு இக்காந்தை என்பர் (பதிற்-சு).
இது குறிஞ்சிவிழப்பூச்சுரிவொன்றும் நூறுகாந்தை எனவும் வழங்கும் (குறிஞ்
சிப். ௪௨ உரை).

† நிரைகொண்ட வீரரை வெட்சிமறவர் எனவும், நிரைமீட்ட வீரரைக்
காந்தைமறவர் எனவும் முன்னால்கள் வழங்கும். இவற்றை, 'ஆலுரெறிந்த
நிரையொடு பெயர்ந்த வெட்சிமறவர்' எனவும் 'காந்தை மறவர்...நிரைமீட்ட
தோன்' (பக். ௧௦௪) எனவும் வருந் தொடர்களால் உணர்வ.

‡ கொற்றவை-வனத்துக்கை (திருமுரு. ௨௫௮ உரை), முலையாளநாட்டார்
புகழ்திணைக் கொற்றி என்பர்.

துடியன் என்பான் தமிழ்ப் பழங்குடிகளுள் ஒருவன் என்பது “துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பனன்-நிர்நான் கல்லது குடியு மில்லை” என்ற புறப்பாடற்பகுதியால் (௩௩௫) விளங்கும். போர்நிகழ்ச்சியில், தனக் குரிய வீரனுக்கு உள்ளக்கிளர்ச்சியுண்டாகத் துடியியக்குதலும் வேற் படை முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்டுசென்று வீரனுக்கு உதவுதலும் (புறம்-௨௮௫) இத்துடியரின் தொழில்களாகத் தெரிகின்றன. இவர் இழிபிறப்பினரென்பது, “இழிபிறப் பாளன் கருக்கை சிவப்ப-வலி தூர்தா சிலைக்கும் வன்கட்கருந்துடி” (புறம். ௧௭0) என்பதனால் அறிக. மேற்குறித்த வெட்சிச்செய்திகளுள், ஒவ்வொன்றுக்கும் வெவ்வேறு பகுதிகள் கூறி, அவற்றுக்கும் மேற்கோள் காட்டிச்செல்வர் உரைகாரர். ஐயனரிதனார், இத்திணைக்கு இருபது துறை கொண்டார்.

2. வஞ்சித்திணை.

இனி, வஞ்சித்திணையாவது, இருபெருவேந்தர்கள், மண்ணிடத் துள்ளவேட்கையாலே நாட்டில்வாழ்வார் அஞ்சம்படி சென்று, ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொற்றங்கோடல் குறித்தது (௬௨).* ஒருவன் மண்ணைவிரும்பி மேற்செல்லின், இருந்தவனும் அம்மண் அழியாமற் காத்தற்கு எதிர்த்து மேற்செல்வானாதலின், அவ்விருவரும் ‘வஞ்சி வேந்தர்’ எனப்படுவர். இவ் வஞ்சிவேந்தருடையசெய்திகளை விரித்துரைக்குஞ் சிறப்புடைத்துறைகள் பதினமூன்றாம். இவ்வஞ்சித்திணையின் வரலாறு அடியில்வருமாறு:—இருவர்படைகளும் ஆர்ப்பரித்துப் பகைப்புலத்துப் பார்த்துசென்று அப்புலத்தை எரியாற்கொளுத்தலும்; ஒருவர் ஒருவரை மேற்செல்லுமிடத்துப் பிறவேந்தர் அவர்க்குத் துணையாகவர அப்போதுண்டாம் பெருமிதமும்; அவ்விருவரும் தத்தம் படை யாளர்க்கும் பரிசிலர்க்கும் படைக்கலமும் பரிசிலும் அளித்தலும்; இருவரும் இரவும் பகலும் பலகாலும் முட்டிச்சென்று அந்நாட்டைக் காவல்

* இதற்கு வஞ்சிப்புச் சூடுதல் உரித்தாம். வஞ்சி என்பது பொதுவாக எல்லாக்கொடியையும் உணர்த்துமேனும், ஈண்டுக்குறித்தது, ஆண்டுமுழுதும் பசுசைநிறமுடையதாக உள்ள ஒருவனுக்கொடியின் மஞ்சணிற் பூவாம், என்பர், டாக்டர் போய்,

புரியும்வீரரைக் கொல்லுங் கொற்றமும்; போரில் வீரசிறப்பைக் காட்டிய தானைத்தலைவர், வேந்தனும் சிறப்பெய்திப் புகழப்பெடும் நெடுமொழியும்,* [சிறப்பாவன-ஏனாகி காவிரி முதலிய பட்டங்களும் நாமும் ஊரும்† பெறுதல்.] பகைவேந்தரை ஒருபொருளாக மதியாது படையைச் செலுத்தும் பேராண்மையும்; தன் படை நிலையற்றாது பெயர்ந்தவிடத்து விசையோடுவரும்வெள்ளத்தைக் கல்லணை தாங்கினும்போலத் தன்மேல் வரும்படையைத்தானே தடுத்திறிக்கும் பெருமையும்; வேந்தன் பெரும் போர்புரிந்த பிறறைநாள், அப்போர்வீரசெயலைப் புகழ்ந்து ஊக்க முறுத்தற்குத் தானே அவருடன் உண்பவன்போலவந்து, அவர்க்கு வேண்டிய உண்டியை அளிக்கும் பெருஞ்சோற்றநிலையும்; இவ்வாறு பொருதுநின்ற இருபெருவேந்தருள், ஒருவர் ஒருவாது வலிநிருதி பைக்கண்டஞ்சித் திறைகொடுத்தற்குடம்பட அது பெற்றோர்க்கு உளதாகிய விளக்கமும்; அங்ஙனம் திறைகொடுத்தோனது குறைபாடும்; வென்றவேந்தன் பகைநாட்டித்தமைக்கு இரங்கித் தோற்றோனைச் சிறப்பிக்கும் கொற்றவள்ளையும்† [வள்ளை-உரற்பாட்டு]; அங்ஙனம் வென்றுந் தோற்றும் மீண்ட வேந்தர் தம் படைவீரரில்-கணை வேல் முதலிய பாய்ந்து தன்புற்றவரிடந் தாமேசென்று உசாவியும் பொருள் கொடுத்தும் தழுவி யுபசரித்தலாகிய தமிழ்ச்சியும் பிறவுமாம். [தழுச்சு தலால் தமிழ்ச்சியாயிற்று; தழுச்சுதல்-தழுவுதல்: “பொருகணை

* “மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி-வேந்தனும் சிறப்பெய்தியதனும் பெற்ற மீக்கூற்று” என்பர் ஈச்சினார்க்கினியர் [மா+ராயம்-போரசனும் பெறுஞ் சிறப்பு], இனி, ‘மாராயமாகிய உவகைபெற்ற நெடுமொழியும்’ என்பர் இளம்பூரணவுடிகள், மாராயம்-உவகை (திவா.).

† தஞ்சைஜில்லா, அறந்தாங்கித்தாலுகாவில் மாராயக்கீழடி என்றும், ரூம்பகோணந்தாலுகாவில் மாராயம் என்றும், சாஸனங்களில் மாராயப்பாடி என்றும் காணப்படும் ஊர்களின்பெயர்கள் இவ்வழக்கைக் குறிக்கவல்லன. “தானுதி யாகிய தார்வேந்தன் மோதிரஞ்சே-ரோனாதிப் பட்டத் திவன்” (பக். ௧௨௮) என்பதனாலும், காலிதிப்பூ, காலிதிப்புரவு என்னும் வழக்குக்களாலும் (நண். ௧௫௮, மயிலாநாநகரை), அரசனும் மோதிரம் பொற்பூ முதலிய அடையாளங்களும் ஊர்களும் பட்டங்களுடன் பெறுவது பண்டைவழக்கென்பது விளங்கும்.

* “கொற்றவள்ளை-தோற்ற கொற்றவன் அளிக்குத் திறை” என்பர் இளம்பூரணவுடிகள்.

தழுஞ்சிய புண்மர் மார்பின்" எனக் காண்க] ஆசிரியர் கூறிய உட்பிரிவுகளாகிய துறைகளும் இவற்றுள் அடங்கியுள்ளமை உரைநோக்கியுணர்க.

இத்துறைகளால், பழையவேந்தர், தம்படையாளரைத் தம்மைப் போலவே மதித்துப் போற்றிவந்தசெய்தி புலப்படும். இவ்வாறு வஞ்சிப்புச்சூடி வெற்றிகருதி மேற்செல்லும்வழக்கம் கடைச்சங்ககாலத்தும் நன்கு வழங்கியதேயாம்; இதனைச் சோன்-செங்குட்டுவன், கண்ணகியின்படிமஞ்செய்யக் கற்கொணர்தற்கும், தன்னையிகழ்ந்த ஆரியவரசாகிய கனக விசயரை வெற்றிகொள்ளுதற்கும் 'யாத்திரை' (போர்குறித்தசெலவு) தொடங்குங்காலத்துத் தன்படையாளர்க்கு- "சொடைநிலை வஞ்சியுந் கொற்ற வஞ்சியும், நெடுமா ராய நிலைய வஞ்சியும், வென்றோர் விளங்கிய வியன்பெரு வஞ்சியும், குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்ற வள்ளையும், வட்கார்போகிய வான்பனர் தோட்டுடன், புட்கைச் சேனை பொலியச் சூட்டி." யதைக் குறிப்பிட்டிக் கூறுதலால் அறியலாம் (சிலப். உரு, ௧௪௧-௧௪௭).

3. உழிஞைத்திணை.

உழிஞைபாவது-மேற்சென்றவேந்தன் வேற்றுவேந்தனது பேராணை வளைத்துகின்றனும், அதனுள் இருந்தவேந்தன் அவ்வாணைக் கைக்கொண்டு காத்தலுமாம். இத்திணையுள், சென்றுவளைத்த வேந்தன் செய்திகளுக்கு நான்கும், இருந்துகாத்த வேந்தன்செய்திகட்கு நான்கும் ஆக எட்டுத்துறைகள் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், சென்றவேந்தன் செய்திகள் நான்காவன- (1) கொள்ளார்தேளங் குறித்த கொற்றம்; அஃதாவது பகைவாநாட்டைத் தான்கொள்வதற்குமுன்பே, அதனைக் கொண்டவன்போல வேண்டியோர்க்கு அந்நாடு அளித்தலைக் குறித்து விரும்பு வெற்றி; "கழிந்தது பொழிந்தென" (உரு. ௭) என்ற புறப்பாட்டினுள் "ஒன்றர் ஆரையில் அவர்கட் டாகவும்-நீம்தெனப் பாண்கட னிறுக்கும் வள்ளியோய்" என ஊன்பொதிபுகுதலாயர், சோழனொருவனது கொள்ளார்தேளங் குறித்தகொற்றத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இராமன் இலங்கை கொள்வதன்முன்பு (அதனை) வீடணற்குக் கொடுத்த துறையும் அது" என்பர் நச்சினுக்கினியர். (2) இங்ஙனம்

குறித்தகொள்கையை முடிக்கவல்ல வேந்தனது பெருமையைப் படைத் தலைவர் னாதர் முதலியோர் சென்று பகைவேந்தற்கு எடுத்துப் புகழ்வது; இவருள் னாதன், புறத்துள்ள உழிஞைவேந்தன்பால் தன்னாசன் சிறப்புக் கூறுவனென்க. (3) ஒருகாலத்தும் அழிவில்லாதமதிலை, இற்றைப்பகலில் அழிப்பேம் என்று கூறி அங்ஙனமே அழிக்கவிரும்பு தல்; (4) அங்ஙனம் அழித்தலை விரும்பியவன், பகைமதின்மேற் சென்ற விடத்து, அம்மதிலகத்துள்ளோர் பொழியாநின்ற அப்புமாரியை விலக்குதற்குக்-கிடுகு கேடகம் பரிசை பலகை முதலிய தோற்கருவிகளை மிகுதியாகக்கொண்டு செல்லுதல் எனக் காண்க.

இனி, உள்ளிருந்து தன்மதிலைக் காக்கும் உழிஞைவேந்தன்செய்தி கள் நான்காவன—(1) அவ்வுழிஞையோனது படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு நீர்நிலை ஏமப்பொருள் ஏமப்பண்டங்கள்முதலாகிய பெருஞ்செல் வங்களைக்கூறுதலும், (2) புறத்தோனை அவ்வகத்தோன் செல்வத்தா லன்றிப் போர்த்தொழிலால் வருத்தியது கூறுதலும், (3) அகத்திருந் தோன் தன் அரணுக்கு அழிவுதோன்றியவழி அவன் புறத்துப் போந்து போர்செய்தலைக் கூறுதலும், (4) புறத்தோன் அகத்தோன்மல் வந்துழி, அவன்பகையைப் பொருட்படுத்தாது அகத்தோன் இகழ்ந் திருத்தற்கேற்ற மதிவின்பெருமைகூறுதலும் ஆகும்.

இனி, இவ்வுழிஞைத்திணையில், இருபெருவேந்தர்க்கும் ஒன்றாய் வரும் வேறு பன்னிரண்டுதுறைகளும் ஆசிரியர் கூறுவர். அவையா வன:—(1,2) அவ்விருவரும் தம் ஆக்கங்கருதியும் குடிகளைக் காததற்கும் உயர்த்திய குடைகளையும் வாள்களையும் நாட்கொள்ளுதல்; “நாட் கொள்ளுதலாவது—நகரத்திரமும் இராசியும் தத்தமக்கு ஏற்பக்கொண்டு காரியம் தொடங்கும்போது, அக்காலத்துக்கு இடையூறுதோன்ற, அது பற்றித் தமக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளை அத்திசைநோக்கிக் குறித்த காலத்திலே முன்செல்லும்படி விடுதல்.” இதனைப் “பாஸ்தானம்” என் பர் வடநூலார். (3) புறத்தோரும் அகத்தோரும் எயில்மதிலில் ஏணி மிசைசின்று போர்செய்தல்; இஃது “ஏணிமயக்கம்” எனப்படும்;

“பொருவரு மூதாரிற் போர்வேட் டொருவர்

கொருவ னுடன்மெழுந்த கால—யிருவரும்

மண்ணெடு சார்த்தி மதில்சார்த் தியவேணி

விண்ணெடு சார்த்தி விடும்”

எனக் காண்க. (4) அவ் விருபகைவரும், புறத்தும் அகத்தும் தம் படைகொண்டு போர்தொலைத்து, அம்மதிலைக் கைப்பற்றிய வினை முதிர்ச்சி; (5) உண்மதிலில் வளைத்து நின்றவன், போர்செய்யும் உள்ளத்தை விடாமலும், வளைக்கப்பட்டவன் மதிலைவிடாமலும் காத்தலை விரும்பிய நொச்சி; நொச்சியாவது மதில்காவல்; “இதற்கு நொச்சி ஆண்டுச் சூடுதலும் உரித்து”* என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இந் நொச்சியை ஒரு தனித்திணையாகக் கொண்டு ஐயனாரிதனார் கூறுதல் மேலே குறிக்கப்பட்டது. (6) இடைமதிலில், அகத்தோனிடத்தைப் புறத்தோனும், புறத்தோனிடத்தை அகத்தோனும் விரும்பிக் கைப்பற்றிய புதுமை; (7) அவ்விருவரும் எயிற்புறத்துள்ள அகழியின் இரு கரையும்பற்றிக்கொண்டு, அங்குநின்று போர்புரியும் பாசி; நீர்ப்பாசி போல அவ்விருவரும் நீங்காமல் நின்றலால், “பாசி” எனப்பட்டதென்பர். (8) அம்மதிற் புறத்தன்றி, ஊரகத்தே போர்குறித்து நின்ற பாசிமாறன்; நீர்ப்பாசிபோல, இருவரும் ஒதுங்கியுந் தூர்ந்தும் பொருதலின் இதனையும் “பாசி” என்றார். (9) புறஞ்சேரிமதிலும் ஊர்மதிலுமல்லாத கோயிற் புரிசை (அரண்மனைமதில்) மீது ஏறிநின்று அவ்விருவரும் போர்செய்தல்; (10) அங்ஙனம் போர்செய்த மதிர்கண்ணே, ஒருவர் ஒருவரைக்கொன்று, பட்டவேந்தன்பெயரானே வென்றவேந்தன் முடிபுனைந்து நீராடும் மங்கலம்; இதனை “மண்ணுமங்கலம்” என்பர்.† (11) அங்ஙனம் வெற்றிக் கேதுவாய்நின்ற தன் வாளைக் கொற்றவை (மாகாளி) மேல் நிறுத்தி அதற்கு நீராட்டும் வாண்மங்கலம்; (12) அவ்வாண்மங்கலம் நிகழ்ந்த பின்னர், வென்றவேந்தன் தன்படைக்கெல்லாம் சிறப்புச்செய்தற்காக அவற்றை ஒருங்குகூட்டி மகிழ்ச்சித்தல்; ஆகப் பன்னிரண்டு துறைகளுங்காண்க. இனித் தேவர்க்குரிய உழிஞைத்துறைகள் சிலவும், வேறுபல துறைகளும் இப்பன்னிரண்டுடன்சேர்த்து உழிஞைத்திணைக்குக் கூறுவர், ஐயன் ஆரிதனார். நச்சினூர்க்கினியர் “இனித் தேவர்க்குரிய

* “நீர வறியா நிலமுதற் கலந்த-கருங்குர ளெச்சிக் கண்ணார் குவவுத் தழை” (புறம். உஎச) என்பதனால் இப்பூவினியல்பு காண்க. இஃதோர் காட்டு மாமென்றும், பல வினமுடையதாகவும், ஐந்திலைகள்கொண்டதாகவும் உள்ள தென்றும், இதன்பூ மங்கின நீலவாண்மும் சுத்தமும் இனியமணமுமுடைய தென்றும் கூறுவர் டாக்டர்-போப்.

† “விராபிடேகம்” எனவும் கூறுவர் (சிவகசின். மண். உஉஇ.).

உழிஞைத்துறைகள் பலவுங் கன்றுவால் எனின்-அவை, உலகியலாய் எஞ்ஞான்றும் நிகழ்தவின்றி, ஒருகால் ஒருவர் வேண்டியவாறு செய்வன வாகலின், தமிழ்கூறுநல்லுலகத்தன அல்லவென மறுக்க" என்பர். இத்திணையில், உழிஞைக்கொடியும்* சூடுதலுண்டென்பது, "நெடுங் கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து-செறியத் தொடுத்த தேம்பாய் கண்ணி" (புறம்-எசு) என்பதனால் அறியலாகும்.

4. தும்பைத்திணை.

தும்பையாவது, தன்வலியை உலகம்புகுத்தலே பொருளாகக் கருதிப் பகைமேற்சென்ற வேந்தனைப் பகைவேந்தனும் அப்புகழே கருதி ஒருகளத்தெதிர்த்து அவன்வலியினை அழித்தலாம். இத்தும்பைத்திணை, படையாளரது அரிய பெரிய வீரச்செயல்களை விளக்குவதாகும். அஃதாவது-பலரும் ஒருவனை அணுகிப் பொருதற்கஞ்சி விலகிநின்று, அம்பாலெய்தும் வேல்கொண்டெறிந்தும் போர்புரிய, அவ்வாயுதங்கள் அவனுடம்பிற் பாய்தலாற் குற்றயிரானதிலையிலும் வீரச்செயலில் அவன் துளங்காமையும், வாள்முதலியவற்றால் அவனுடம்பேணுந் தலையேனும் அறுபட்ட நிலையினும் நிலத்தச்சாயாது அவனுடம்பு வீரச்செயல்காட்டி ஆடுவதும் போல்வன. இந்நிலையினை "அட்டையாடுதல்" என்பர். அட்டை, உடலிரண்டானபொழுதும் ஊர்ந்துசெல்லுமாறு போலப் படையோடு தான் பட்டவிடத்தும் அவனுடம்பு ஆடுதலின் இப் பெயர் வழங்கியதென்பர்.† "கிழித்தகண் வேல்கொண் டெறிய அழித்திமைப்பின்-ஒட்டன்றோ வன்க ணவர்க்கு" என வள்ளுவனாரும் இத்தும்பைச்செயலையே குறித்தல் காண்க. இத்தும்பை, ஏனைத்திணைகட்கும் பொதுவாம் எனப்படுகின்றது. அஃதாவது-நிராகொள்ளப் பட்டோன் அவற்றை மீட்கும்போது முற்குறித்த வீரச்செயல்காட்டுத

* பொலங்குடை யுழிஞையொடு பொலிவச் சூட்டி" என்ற புறநானூற்றடியின் (௫0) விசேடவுரையில் "உழிஞை-கொற்றான்; அது குடநாட்டார்வழக்கு" என்பர் உரைகாரர். இது, பருத்தியில் ஓரின மென்பர், டாக்டர்-போப்.

† தன்னடத்தில் 'அட்டை' என்பதும், தெலுங்கில் 'அட்ட' என்பதும் உடற்குறைக்குப் பெயராதலின், அவ்வழக்குப்பற்றிக் 'குறைபட்ட உடற்றுண்டம் ஆடுதல்' எனினும் அமையும்.

னும், நிராகொண்டோனும் அவ்வாறுகாட்டுதலும் வெட்சிப்புறத்துத் தும்பையெனப்பபிம்; இவ்வாறே மற்றைத்திணைகளின்புறத்தும் இத் தும்பை நிகழ்தல் அறிந்துகொள்ளற்பாலது.

இனி, இத்தும்பைத்திணைக்கு ஆசிரியர் பன்னிரண்டுதிறைகள் கூறுவர். அவை மேற்காட்டிய வீரச்செய்திகளைப்பற்றாது, மேற்சென்றவ னும் அவனை எதிர்த்துநின்றவனுமாகிய வேந்தர்செய்திகளையே குறிப் பன; அவை வருமாறு:-(1) பகைவர் அஞ்சத்தக்க தானை (= காலாள்) நிலை; (2) யானைநிலை; (3) குதிரைநிலை; இம் மூன்றுநிலைகளும்பற்றிய செய்திகள், தனிச்செய்யுள்களிற் சிறுபான்மையாகவும், தகடீர்பாத்திரை பெருந்தேவனாப்பாரதம் போன்ற தொடர்நிலைச்செய்யுட்கண்ணே பெரும் பான்மையாகவும் வரும் என்பர். (4) தன் படைவீரர்போலத் தானும் நேர்நின்று பொருகின்றவேந்தனைப் பகைவர் சூழ்ந்து மொய்த்தவிடத்து அவனுடைய படைத்தலைவன் ஒருவன், தான் வேறிடத்துச்செய்து நின்ற போரைக் கைவிட்டுத் தன்வேந்தனோடு பொருகின்றாரை வென்ற தாரநிலை; தார் என்பது முந்துற்றுப்பொருகின்ற படையாதலின், இது தாரநிலையாயிற்று. “தார் தாங்கிச் செல்வது தானை” (குறள்-எகௌ) எனக் காண்க. (5) அத் தானைத்தலைவரே தம்மிற் பொருது வீழ்தல்; (6) தனது உடைந்த படையிடத்தே ஒருதலைவன் சென்று அதன் பின் னணியை மதர்த்த எருமைபோலத் தாங்கிநிற்கும் எருமை; இதனை “எருமைமறம்” என்பர்* ஐயனாரிதனார் (ஊம்பை, க௭). (7) கையி லுள்ள ஆயுதத்தை எறிந்துவிட்டு மெய்யாற் பொருதல்; (8) பகை வேந்தன் ஊர்ந்துவந்த களிற்றை எறிந்து வீழ்த்தல்; (9) அங்ஙனம் களிற்றொடுவீழ்ந்த அரசனை, மற்றவேந்தன்படையாளர் கொன்று, அக் கொல்லப்பட்டவனைச் சூழ்ந்துநின்று ஆடும் அமலை; இதனால், வீழ்ந்த அரசனைச் சூழ்ந்துநின்றாடி, வென்றவர் மரியாதைசெய்தல் பண்டைமா பாதல் விளங்கும்.

“ஆளுந் குரிசி லுவகைக் களவென்னும்
கோன்றிக் கொன்றுகோ கோளகி—வாளவீசி
சூடனார் சூர்த்தார் அடிதோய்ந்த மண்வாங்கிச்
குடினார் வீழ்ந்தானைச் சூழ்ந்து.”

*மற்போரும் இங் வெருமைமறமாம் என்பர் (சேவகசுந், மண், கடுஅ),

என்னும் வெண்பாவாலும் இச்செய்தி உணர்க. (10) இருபெருவேந்தரும் அவர்க்குத் துணையாகவந்த அரசரும், தாணத்தலைவரும் வாளாப் பெரும்போர் புரிந்து, ஒருவரும் ஒழியாமற் களத்துவிழ்ந்த தோகைநிலை; (11) போரிடத்தே, தன்வேந்தன் மாற்றரசனது வஞ்சத்தாற்பட்டானாக, அதுகண்டு சினங்கொண்ட மனத்தனாகிய பெரும்படைத் தலைவனொருவன், தலைமயங்கிப் போர்புரிந்த நல்லிசைநிலை; “அது குருகுலவேந்தனை (துரியோதனனை)க் குறங்கு (துடை) அறுத்த ஞான்று, இரவு ஊரெறிந்து, பாஞ்சாலரையும் பஞ்சவர்மக்களையும் கொன்று வென்றி கொண்ட அச்சவத்தாமாவின் போர்த்தொழில் போல்வன்” என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (12) அவ்வஞ்சத்தாற் கொல்லப் பட்ட வேந்தனுடைய பல்படையும் புறங்கொடுத்தலால், அப்புறங்காட்டியவரைக் கொல்லுதல் அறனன்று என்று கருதாது, அவரையும் கொன்றுகூவிக்கும் நூழிலாட்டு (நூழில்-கொன்றுகூவித்தல்); ஆகத் துறை பன்னிரண்டுங் கண்டுகொள்க. இத்திணையிற் குறிதற்குரிய தும்பைப்பூ, பொன்னாலும் அரசர் அணிந்துகொள்வதுண்டென்பது, “பொலம்பூந்தும்பை” (புறம்-உ) என்னும் மேற்கோளால் அறியப்படும்.

5. வாகைத்திணை.

வாகையாவது வலியும் வருத்தமுமின்றி, இயல்பாகிய ஒழுக்கத்தானே, நான்குவருணத்தோரும் அறிவரும் தாபதர்முதலியோரும் தம்முடைய தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தலாம்; “தாவில் கொள்கைத் தத்தங் கூற்றைப்-பாகுபட மிகுதிப் படுத்த லென்ப” என்பர் தோல்காப்பியனார். ஐயனாரிதனார்—“வாகைப்பூவைப்* புனைந்து மாறு

* இதனில் “கொத்தான்வாகை” என்ற இனத்தின் பூவைக்குதிலே பழையவழக்கென்று தெரிசிறுது (புறப், வெண், அ-உரை). இது வெண்மை நிறமுடைய பூக்கள்கொண்ட ஒருவகைமரமென்றும், இதனை “*Mimosa fleatuvosa*” என்ப ரென்றும் கூறுவர் டாக்டர் போப். கிரோப்பாவிலும்—“ஆலிவ்” (*Olive*) என்ற சிதவிரகூத்தின் இலைகளால், கிரீடம்போலச் செய்யப் பட்டமாலையைப் பண்டைக்காலத்து ரோமர் யவனர்கள், போரில் வெற்றி கொண்ட வீரர்க்குப் பரிசாக அளித்துவந்தசெய்தி—“ஹோமர்” (*Homer*) என்ற பூர்வகவி இயற்றிய “ஒடஸ்ஸி” “இலியட்” என்ற காவியங்களால் அறியப்படுவன என்றும், தற்காலத்தே, எல்லா மேல்நாடுகளிலும், இவ்விரகூத்தின் பூமாலையைச் சாந்தத்துக்கு அடையாளமாக வழங்கிவருகின்றனரென்றும் கூறுவர்,

பாட்டோடு பகைவேந்தைக் கொன்று ஆரவாரித்தல்" என்பர்; "இலைபுனை வாகை குடி யிகன்மலைந்து—அலைகடற் றுனை யாசட் டார்த்தன்று" எனக் காண்க. இவ்வாசிரியர்கூறுப்படி தத்தம் தொழிற்கூறுகளை மிகுதிப்படுத்தல் என்பது, தம்மைத் தாழ்ம மிகுதிப்படுத்தலும், தம்மைப் பிறர் மிகுதிப்படுத்தலும் என இருவகையாம். இரணியனைப் போல வலியாலும் வருத்தத்தாலும் பிறரைக்கொண்டு கூறுவித்துக் கொள்ளுதல் வாகையன்றென்றும், ஒருதொழிற்கண்ணே வெற்றிபாணது உழைச்சியால் (மாறுபாட்டால்) வருமாயின் அது வாகை எனவும், இயல்பான் வருமாயின் அது முல்லையெனவும் நச்சினார்க்கினியர் எழுதுவர். அகத்திணையுட் பாலை பெருவாசிறறாய் னூல்களுள் வருமாறுபோல, அதன்புறமாகிய இவ்வாகையும் பெருவாசிறறாய்வரும் எனப்படுதலால் (பக். ௧௫௭), புறப்பொருள்பற்றியசெய்யுள்வழக்கில், இத்திணை மிகுதி யாகப் பயில்கின்றமை உணரப்படும்.

இனி, இவ்வாகைத்திணைப்பகுதிகள் பார்த்தபட்டனவாயினும் அவற்றை ஏழாக ஒருவாறு தொகுத்துரைப்பர் ஆசிரியர். அவையாவன:- (1) அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப்பக்கம்; பார்ப்பார்க்குரிய ஆறுவன—ஒதல், ஒதுவிறத்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், கொடுத்தல், கோடல் என்பன. (2) ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கம்; ஐவகையாவன—ஒதல், வேட்டல், ஈதல், காத்தல், தண்டஞ்செய்தல் என்பன (புறப்-வெண். அ-௩ உரை). (3) இருமூன்றுமரபி னேற்றோர்பக்கம்; ஏற்றோர்-வணிகரும் வேளாளரும், வணிகர்க்குரிய ஆறு:-ஒதல், வேட்டல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம் என்பன. வேளாளர்க்குரிய ஆறு:-வேதமொழிந்தன ஒதல், ஈதல், உழவு, நிரையோம்பல், வாணிகம், வழிபாடு என்பன. "இனி வேளாளர்க்கு வழிபாடுகொள்ளாது, அரசர் இவரிடம் பெண்கோடல் பற்றி வேட்டலுளதென்று வேட்டலைக்கூட்டி ஆறு என்றும், அரசரால் அச்சிறப்பெய்தாத வேளாளர்க்கே வழிபாடு உரித்தென்றுங் கூறுவாரு முண்டு" என்பர். (4) மூவகைக்காலமும் நெறிபிறற்றிய அறிவன் தேயம்-குற்றமற்ற ஒழுக்கங்களை மூவகைக்காலத்தும் வழங்கு நெறிப் படியமைத்த முழுதுணர்வுடைய அறிவர்பகுதி; இவ்வறிவர், கலச யோனியாகிய அகத்தியன்முதலியோர் என்பர். (5) "நாவிருவழக்கிற் றுபதபக்கம்"—எண்வகைமார்க்கத்திற் றவம்புரியும் முனிவர்பகுதி; இப் பகுதி-தவஞ்செய்வார்க்குரிய எட்டும், தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்வார்க்கு

சூரிய எட்டும் என இருவகையாமென்பர்; இவற்றுள், தவம்புரிவார்க்
 சூரியவையாவன உணவினும் நீரினும் சென்ற மனத்தைத் தடுத்தலும்,
 ஐந்தீநடுவிலும் நீர்நிலையிலும் நின்றலும், கடலுங் காடும் மலையுமுதலிய
 வற்றில் நின்றலும், தாமரையும் ஆம்பலும் யாமையுமுதலிய ஆசனத்
 திருத்தலும், உண்டற்காலே உரையாடாமையும், துறந்தகாலந்தொட்டு
 வாய்வாளாமையும் (மௌனம்) ஆகுமென்றும்; தவம்புரிந்து யோகஞ்செய்
 வர்க்குரியவாவன:-இயமம், நியமம், ஆசனம், வளிநிலை (பிராண
 யாமம்), தொகைநிலை (பிரத்தியாகாரம்), பொறைநிலை (தாரணை), நினைதல்
 (த்யானம்), சமாதி என்பன என்றுங் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர் (பக்-
 கசுநு). (6) “அறிமபிற் பொருநர்கட்பால்”-தத்தம் தொழில்முறை
 யானே போர்புரிவார்பகுதி; அவை, “சொல்லானும் பாட்டானும் கூத்தா
 னும் மல்லானுஞ் சூதானும் பிறவற்றானும் வேறலாம்.” (7) அனைநிலை
 வகை-மேற்கூறிய மூன்றுவருணத்தானும் பிறரும் அடியாக-அவரிடத்
 துத் தோன்றி வேறுபட்டோர் பகுதி; இவர்கள், வருணசாங்கரியத்தால்
 வந்த கலப்புச்சாதியராவர். இச்சாதியாரின் வேறுபாட்டுவிசை மனு
 முதலிய நூல்களின் கண்டுகொள்க. “யோகிகளாய் உபாயங்களால் முக்
 காலமுமுணர்ந்த மாமூலர் முதலியோர் அறிவன்றேயத்து அனைநிலை
 வகையோராவர்; அவர்க்கு மாணக்கராகித்தவஞ்செய்வோர் தாபதபக்கத்த
 ராவர்; தகர் (ஆடு) வென்றி, பூழ் (சிவல்) வென்றி, கோழிவென்றி முத
 லிய பகுதிகள் பொருநர்கண் அனைநிலைவகையாம்” என்பர் உரைகாரர்.
 இனிப் பார்ப்பனப்பகுதி முதலியவற்றின் விரிவு சுண்டு விரிப்பிற் பெருகு
 மாதலால் உரைநோக்கி உணரற்பாலன. மேலே பார்ப்பனப்பக்கமுதலிய
 வற்றக்கு ஆசிரியர்கூறிய எண்கள், “அவைகூறிய வடநூல்களில் வேறே
 எண்ணுதற்குரியன சில இல்லாமல் எண்ணப்பட்டன” என்பர் நச்சினர்க்
 கினியர் (பக்-௨௭௯). இங்ஙனம் அவ்வுரைகாரர் கருதிய வடநூல்களிலே
 கௌடில்யரது அர்த்தசாஸ்திரம் தலைமையானதாகும்.*

* சுண்டுக் கூறப்பட்டவாறே, கௌடில்யரது அர்த்தசாஸ்திரத்தம் (பிர
 கரணம்-௧, அந்-௩.) அந்நணர்முதலியோர்க்குரிய தொழில்கள் கூறப்படுவன
 வாயினும், அரசரைந்தொழில்களுள் தண்டஞ்செய்தல் என்பதற்குப் பிரதி
 யாகப் படைக்கலம்வழங்கல் என்பதும், குத்திராறுதொழில்களுள் ஓதல் நதல்
 களுக்குப் பிரதியாகத் காரகத்தொழில் குயிலுவத்தொழில் என்பனவும் அந்
 நூலின் வேறுபடுவனவாம், திவாகாரும் (௧௨, ௧௧), வீரசோழியவுரைகாரரும்

6. காஞ்சித்திணை.

காஞ்சித்திணையாவது, பெரும்பான்மை வீட்டின்பம் ஏதுவாக, அறம்பொருளின்பமென்றவற்றானும் அவற்றின்பகுதியாகிய உயிர் யாக்கை செல்வம் இளமை முதலியவற்றானும் நிலைபேறில்லாத உலகியற் கையைக் கூறுவதாகும். இக்காஞ்சி வீடு ஏதுவாகவன்றிச் சிறுபான்மை நிலையாமைக்குறிப்பே ஏதுவாகக் கூறவுமபடும் என்பர். பிற்கூறிய நிலையாமைக்குறிப்பேபற்றி நிகழுங் காஞ்சியை, ஆண்பாற்காஞ்சி பெண்பாற்காஞ்சி என இரண்டு துறைகளாக வகுத்து ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பகுதிப்பட ஆசிரியர் விரிக்கின்றார். அவற்றுள், ஆண்பாற்காஞ்சி பத்தாவன:—(1) பிறரால் தடுத்தற்கரிய கூற்றம் வருமென்று சான்றோர் கூறும் பெருங்காஞ்சி. (2) இளமைத்தன்மை நீங்கிய அறிவுமிக் கோர், அவ்விளமை கழியாத அறிவின்மாக்கட்குக் காட்டிய முதுகாஞ்சி. “வழிநின்று பயவா மாண்பில் வாழ்க்கைக்-கழிந்தோ ரொழிந்தோர்க்குக் காட்டிய காஞ்சியும்” என்றார் இளங்கோவடிகளும் (சிலப்-காதை-உருகடக-உ). (3) பேரில் விழுப்புண்பட்ட பெருவீரனொருவன், அதனை ஆற்றிக்கொண்டு வாழும் வாழ்க்கையை வேண்டாது, அப்புண்ணைக் கிழித்து இறக்கும் மறக்காஞ்சி. “தன்னோடு—முன்மலைநூ மடிந்த ஓடா விடலை-நடுகல் நெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன்-புண்வாய் கிழித் தனன் புகழோன்” என இலக்கியமும் காண்க. (4) பேரிகழ்ந்த இரவீர் புண்பட்டுக் கிடந்தவீரனைக் காத்தற்குரிய சுற்றமில்லாமையால், (பொருட். கக, உரை) அர்த்தநூனமுறையையே பெரும்பான்மை தழுவிக் கூறுவர். ஆயின், ஈண்டுப் படைக்கலம் வழங்கல் என்றுள்ளது, படைக்கலம் பயிற் றல் எனத் திவாகரத்தும், புறப்பொருள்வெண்பாமாலையுரையினும் (அ, ஈ) வேறுபடக் காணப்படுகின்றது. காருகமும் குயிலுவமும் இன்னவென்பதனை முறையே—“பருத்திநூல் பட்டுநூலமைத்தாடை யாக்கலும், சுமத்தலும் பிறவுங் காருகவினைத்தொழில்” “குயிலுவம் வாத்தியங் கொட்டுத லாகும்” என வரும் திவாகர சூத்திரங்களால் உணர்க. இனித் தாபநர்க்குரிய எணவகைத்தொழிலை— ‘நீர்பலகான் மூழ்கி நிலத்தகைஇத் தோலுடஇச், சேரூர்சடை தாழச் சுட ரோம்பி—பூரடையார், காணகத்த கொண்டு கடவுள் விருந்தோம்பல், வானகத் தய்க்கும் வழி” என, ஐயனாரிதனார் கூறியது கெளடில்யரது அர்த்தசாஸ்திர முறைபற்றியதே (பிரக-க, அத்-அ) என்பதும் அறியத்தக்கது.

†விழுப்புண்-பேர்முகத்து “முகத்தினும் மார்பினும், பட்ட புண்” என்பர் பரிமேலழகர் (குறள்-எஎசு).

அவனைப் பேரேய காத்ததாகக் கூறும் பேய்க்காஞ்சி; அஃதாவது—அவனுயிர்போந்துணையும், ஓரியும் பேயும் நாயும் நரியும் கடிந்து அவன் தசையைக் கொள்ளாவண்ணம் பாதுகாத்தல் என்பர். (5) ஒரு வீரன் இறந்தவிடத்து அவன் இத்தன்மைபன் என்று கழிவுபொருள்படும்படி, ஏனையோர் இரங்க்கூறும் மன்னைக்காஞ்சி; இது பெரும்பான்மை, மன்னென்ற இடைச்சொற்பற்றியே வருதலால், உடம்பொடுபுணர்ந்து ‘மன்னைக்காஞ்சி’ எனப்பட்டதென்பர். அதியமான் இறந்தபோது ஓளவையார் இரங்கிப்பாடிய “சிறியகட் பெரினே எமக்கீடு மன்னே” என்ற புறப்பாட்டு இக் காஞ்சிக்கு ஏற்ற உதாரணமாம். (6) ‘இத்தன்மையதொன்றைச் செய்ய ஆற்றேனாயின் இன்னவாறுகக் கடவேன்’ என்று கூறும் வஞ்சினக்காஞ்சி; இது தான் செய்யக்கூடுதியது பொய்த்துப் போக, அதனால் வந்த குற்றம் பொறுக்காது உயிர்விடுதலாம். (7) போரிலே புண்ணுற்றுக்கிடந்த தன்கணவனை அவன்மனைவி பேய்தீண்டாதவண்ணம் காத்துத் தானும் அவனைத் தீண்டாது நிற்கும் தோடாக்காஞ்சி. (8) உயிரீர்த்த கணவன்மேல் வேல்பாய்ந்த வடுவைக் கண்டு அவன்மனைவி அஞ்சிய’ ஆஞ்சிக்காஞ்சி; எஞ்ஞான்றும் தனக்கு இன்பஞ்செய்துவந்த வீரனுடம்பு அடையாளந்தெரியாமற் புண்பட்டதனால் அச்சம் நிகழ்ந்ததென்க (ஆஞ்சி—அச்சம்). இக்காஞ்சியை—உருத்தெரியாமற்செய்து தன் கணவன்மேற் பாய்ந்துகிடந்த வேலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அவன்மனைவி தன்னுயிரைப் போக்கிக்கொள்ளாதலாகவுங் கொள்வர்;

“கவ்வைநீர் வேலிக் கடிதேகாண் கற்புடைமை

வெவ்வேல்வாய் வீழ்ந்தான் விறல்வெய்யோன்—அவ்வேலே

அம்பிற் பிறமுந் தடங்க ணவன்காதற்

கொம்பிற்கு மாயிற்றே கூற்ற”

என இச்செயல் காண்க. (9) தம் பெண்ணை மணம்புரிந்துகொடுக்காது மறுத்தல்பற்றிப் பகைவனாய் அப்பெண்ணை வலிந்துகொள்ளுதற்குப் படையெடுத்துவந்த அராசனோடு, முதுகுடியிற்பிறந்த மக்கள் தம் மகளினைக்கொடுத்தற்கு அஞ்சிய மகட்பாழ்காஞ்சி; இச்செய்தி பண்டைக் காலத்தில் இராக்கதமணம் வழக்கிலிருந்துவந்தசெய்தியைக் குறிக்கும். இம் மகட்பாற்றாஞ்சிபற்றி இவ்வாராய்ச்சித்தொடக்கத்தே (பக். 9-11) விளக்கப்பட்டுள்ளது. (10) போரில் வீழ்ந்துகிடந்த தன் கணவன்

தலைபைத் தன் முலையினும் முகத்தினுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு, அவன் மனைவி மனமுடைந்து இறந்தநிலை-என ஆண்பாற்காஞ்சிபத்துங் கண்டு கொள்க. இவற்றுள்ளே ஈற்றில் நின்ற சிலபகுதிகள் பெண்பாற்குரியன வாகத்தோற்றினும் ஆண்பாலா துவிரத்தையே சிறப்பிக்கும் நோக்க முடையன என்க.

இவற்றுள், பேரரிடையே, மனைவியர் களத்திற்சென்று தம் கண வரை உபசரித்தலும், அவரிற்ந்தால் ஆண்டே தாமும் உடனிறத்தலும் முதலாய விரச்செயல்களைப் பெண்பாலார்க்கும் ஆசிரியர் கூறுதலால், அக்காலத்து விளங்கிய வீரபத்தினிகளின்பெருமை வெளியாம். பெண் டிர்க்குள் மிக்க வீரம் முற்காலத்திருந்தசெய்தியை “விரத்தாய்மார்” என்ற வியாசத்து விளக்கியுள்ளோம் (செந்தமிழ். தொகுதி-௫. பகுதி-௧௦, பக். ௪௫௯-௪௬௯).

இனிப் பெண்பாற்காஞ்சி பத் தும் முறையே வருமாறு:-(1) பெரும் புகழுடையனாக மாய்ந்தானொருவனை, அவனைச் சேர்ந்த பெண்கிளைச்சுற் றம் சூழ்ந்துகொண்டு அழுங் கூப்பீடு; இது சுற்றத்தாாது அழுகைக் குரல் விரவியெழுந்த ஓசையாம். இது முதலிய துறைகள், பேரரிடத் தன்றி வேறிடத்து நிகழ்வனவென்க. (2) சுற்றத்தாரில்லாமல் மனை வியர் தாமே தத்தம் கொழுநரைத் தழுவிக்கொண்டு அழுவதனாற் கண் டோர்க்கு உண்டாகிய துக்கம். (3) தண்கணவன் முடிந்தபொழுதே உடனுயிரீத்த மனைவியின் உழுவலன்பை அறிந்தவர் டிறர்க்குக்கூறிய முதானந்தம். [முதமை-உழுவலன்புபற்றிய; ஆனந்தம்-சாக்காடு]. ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ்செழியன், கண்ணகிகணவன் கோவலனைக் கொன்று தான் அவட்கு அரீதிபுரிந்தமை தெரிந்து உயிரீத்தகாலத்து, அவன்மனைவி பெருங்கோப்பெண்டும் ஒருங்குடன்மாய்ந்ததும் (சிலப். காதை உரு, எஅ-அசு), குரபதமன் முருகக்கடவுளால் அழிவுண் டமைகேட்டதும், அவன் “தேவியாகிய பதுமகோமளையெனுந் திரு மங்கை ஆவிரீத்ததும்”* இம் முதானந்தத்தின்பாற்படுமென உணர்க. கணவனிறந்தசெய்தி காதில்விழுந்ததும், மனைவியினுயிர் இயல்பாகவே ரீங்கிவிடுந்தன்மையே ஒப்புயர்வற்ற அன்பாகும்; இ த ன் சிறப்பினை இறைபனார்களவியலுரைத்தோடக்கத்தே, அதனுரைகாரர் தடைவிடைக

* கந்தபுராணம் - இரணியன்புலம், உ.

ளால் நன்கு விளக்குதல் காணலாம். (4) கொடியவழியிலே தன்கணவனையிழந்து அவன்மனைவி தனித்துப்புலம்பிய முதுபாலை; பாலை என்பது பிரிவாதலால், இது பெரும்பிரிவாதல் (மரணம்) பற்றி 'முதுபாலை' எனப்பட்டது. (5) கணவனோடு மனைவியிரிந்தவிடத்து, அவர்பால் முன்புநிகழ்ந்த செய்திகளைப்பெல்லாம் பிறர்க்கறிவுறுத்தி, அவர்சுற்றத்தார் பரிசிலாளர்—முதலியோர் துக்கப்படுகின்ற கையறுநிலை. (6) தன் மனைவியைக் கணவனியிழந்துநிற்கும் துபுதாரநிலை; (துபு-தாரம்=இழந்த தாரம்). (7) காதலனையிழந்த மனைவி தவம்புரிந்தொழுகிய தாபநிலை. (8) கற்புடைமனைவி தன் கணவனியிரிந்தவிடத்து அவனோடு எரிபுகுதலை வேண்டி, அச்செயலை விலக்குவாரோடு அவள் மாறுபட்டுக் கூறும் பாலை நிலை [பாலை-புறங்காடு]. கணவனோடு மனைவி உடன்கட்டை ஏறுது தவம்புரியும் தாபநிலையும், உடன்கட்டையேறும் இப்பாலையும், கணவன் இறந்ததும் உடனுயிர்மாயும் மூதானந்தமும், முறையே கடையன்பு, இடையன்பு, தலையன்புபற்றி நிகழ்வன என்க. மணிமேகலையில், இம் மூன்றுசெயலையும் சீத்தலைச்சாத்தனர்—

“காதல நிறப்பிற கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின்
நன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புகுவர்
நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்று உடம்புஅடுவர்
பத்தினிப் பெண்டிர்”

என்று கூறுதல் ஈண்டறியத்தக்கது. (9) தன் சிறுவன் போரில் வீரச்செயல்காட்டி இறந்தசெய்தி கேட்டேனும், அச்செயல்காட்டாமற் புறங்காட்டி ஒடியசெய்தி கேட்டேனும் தாய் இறந்துபடுநிலை. இவ்வாறு பண்டைத்தாயர் வீரத்தாற் பெரிதும் விளக்கமுற்றிருந்தசெய்திக்குப் பழைய மேற்கோள்கள் பல வுண்டு. அவற்றை யீண்டுவிரிப்பிற் பெருகும். (10) இவ்வாறு, தன்கண்ணே பலரும் இறந்தொழியவும் தானொழியாது உலகத்தினிலையாமையை அறிவித்துநிற்கும் புறங்

* 'வீரத்தாய்மார்' என்ற தலைப்பின்கீழ் யாம் எழுதிய வியாசத்தால் பண்டை மகளிரது வீரச்செயல்கள் நன்கு விளங்கத்தக்கன (செந்தமிழ், தொகுதி. ௩. பகுதி ௧௦.).

சாட்டைப் புகழும் காவோழ்த்து-ஆகப் பெண்பாற்காஞ்சி பத்துக் கண்டுகொள்க. இனி, ஐயனாரிதனார், காஞ்சி என்பது-வேற்றுமன்னன் வந்துவிடக் காஞ்சி* என்ற பூவைச் சூடித் தன் காவலிடத்தைக் காப்பதென்பர்.

7. பாடாண்டிணை.

பாடாணாவது, புகழ்முதலியவற்றை விரும்பிய ஆண்மகனொருவனிடம் பரிசில்வேண்டி, ஒருபுலவன் அவன் குணஞ் செயல் முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து பாடுவதாகும். பாடாண்-பாடப்படும் ஆண்மகனது ஒழுகலாறு. வெட்சி முதலாய் திணைகளும் புலவனால் இவ்வாறு பாடப் படுவனவேனும், அவை பெரும்பாலும் தலைவனொருவனிடம் ஒன்றை விரும்பிக் கூறப்பெறுமையாலும், அத்தலைவன்பெறும் புகழ் பிறரை வேண்டிப் பெறுவதன்றித் தாமே தலைவராய்ப் பெறப்படுகலாலும் அவற்றின்வேறாக இத்திணை கூறப்பட்டதென்பர். ஆயினும், சிறுபான்மை அவ்வெட்சிமுதலிய திணைகள், புலவன் ஒன்றைப் பெறவிரும்பினும், தலைவன் ஒன்று கொடுக்கவிரும்பினும் வெட்சிப்பாடாண் என்பது முதலிய பெயர்பெறுமெனவும், அத்திணைகள் இரண்டும் பலவுங்கூடப் பாடாண்டிணையோடு கலந்துவருமெனவும், பதிறுப்பத்து நூறுபாட்டும் இவ்வகைப் பாடாண்டிணையேயாம் எனவும் கூறுவர் நச்சினூர்க்கினியர். இத்திணை தேவரும் மக்களுமாகிய இருதிறத்தார்க்கும் உரியன.

இவற்றுள், தேவர்க்குரிய பாடாண் இருவகைப்படும். முதலாவது-பிறப்பினாலன்றிச் சிறப்பினால் தேவசாதியைச் சார்ந்தனவாகச் சொல்லப்படும்-முனிவர், பார்ப்பார், ஆனிரை, மழை, முடியுடைவேந்தர், உலகு

* இது குறிஞ்சிநிலப்பூக்களில் ஒன்றாகச் குறிஞ்சிப்பாட்டுக் கூறும். இதனை, இலையுள் தளிரும் கருநிறமுமுடைய ஒருவகைமரத்தின் பூ எனவும், “Ulmus Integrifolia” அல்லது “Elm-tree” என இம்மரத்தினை வழங்குவனொருவரும் கூறுவர், டாக்டர் போப். சிலையாமை அல்லது துக்கமிருதியை உணர்த்தற்குக் காஞ்சி என்னும் பெயர்வழங்குவது இப்பூவை அவற்றுக்கு அடையாளமாக முன்னோர்கொண்டதனாலாகும். “Weeping willow” என்ற பூவிசேடத்தை, ஐரோப்பியர் துக்கமிருதியைக் குறிக்கும் அடையாளமாகக் கொண்டிருத்தலும் நண்டு ஒப்பிடப்பாடுதல்.

என்னும் அறுமறையும் வாழ்த்துதல். இஃது “அறுமுறைவாழ்த்து” எனப்படும். இதனும் பிறப்புமுறையார் சிறந்த கடவுளரை வாழ்த்துதல் சொல்லாமையே அமையும். தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கிலும் உள்ள கடவுள்வாழ்த்தெல்லாம் இவ் வறுமுறைவாழ்த்தின்பாற்படு மெனக் கூறுவர். இரண்டாவது-அத்தேவரிடத்தே சிறப்பில்லாத இம்மைப்பயன்களைவேண்டி அவர்பால் அக்குறிப்பைக் கூறுதல். இம்மைப்பயனைவேண்டிதலாவது, தன்பொருட்டேனும் பிறர்பொருட்டேனும் இம்மைச்செல்வங்களைக் காமுறுதல். இக்காமவகையில், புணர்ச்சி வேட்கையைக் கடவுளரிடத்துக் கூறும் பகுதியு முண்டு; “அது கடவுண்மார்ட்டிக் கடவுட்பெண்டிர்நயப்பனவும், அவர்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர்நயப்பனவும், கடவுள் மானிடப்பெண்டினாநயப்பனவும் பிறவுமாம்” (அந.).

இனி, மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தோடு-கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி என்ற மூன்றும் கடவுள்வாழ்த்துடன்வருமென்பர் ஆசிரியர்;

“கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி யென்ற
விரீங்கு சிறப்பின் முதலன மூன்றங்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே”

எனக் கண்க.

இவற்றுட் கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசையில் நிலைபெற்றுத் தோன்றும் சூரியன் என்றும் (கொடி-கீழ்த்திசை), கந்தழி என்பதற்கு ஒரு பற்றுக்கோடுமின்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவங்கடந்த பொருள் என்றும் (கந்து அழி-பற்றுக்கோடு அழிந்தது), வள்ளி என்பதற்குச் சந்திரன் என்றும் பொருள் கூறுவர் நச்சினுர்க்கினியர். ஐயனூரீதனார் இம்மூன்றுபகுதியையும் கூறுமிடத்து, கொடிநிலையாவது-அரி அயன் அரன் என்ற மூவர்கொடிகளுள் ஒன்றானே டி உவமித்துத் தன் அரசன்கொடியைப் புகழ்தல் என்றும், கந்தழியாவது--திருமால் வாணாசானது *சோகரத்தாரை அழித்த வெற்றியினைச் சிறப்பித்தலென்றும், வள்ளியாவது-முருகக்கடவுள்பொருட்டுப் பெண்டிர் வெறியெடுத் தாடுவது என்றும் கூறுவர். இளம்பூரணர்க்கும் இதுவே கருத்தாதல் மேற்குறித்த சூத்திரத்துக்கு அவர் எழுதிய

* சோணிதபூம்,

உரைநோக்கி யறிக. “கொடிநிலையாவது கொடியதுதன்மை கூறுவது. கந்தழியாவது செருவிற் றெட்பமுடைமை. வள்ளியாவது முருக வேளைக்குறித்தது” என்பர், வீரசோழியவுரைகாரர் (பொருட். உக, உரை). இவற்றால், பழைய ஆசிரியர்கள் இவற்றுக்குக் கூறும் பொருள்கள் தம்பூட் பெரிதும் மாறுபட்டு நின்றலாற் கொடிநிலைமுதலியவற்றின் உண்மைப்பொருள்கள் துணியக்கூடாததாகின்றன. இனி, இச் சூத்திரத்துக்கு எங்கருத்திற்றோன்றியபொருளென்னும் அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்கு உரியதாகும். அஃதாவது—தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ னார், தம் பெருநூற்றொடக்கத்தே கடவுள்வாழ்த்து, வாணசிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல் என்ற நான்குதிகாரங்களைப் பாயிரமாகத் தனியே நிறுத்திக் கூறினான்றோ? “ஆரிராது முந்தாற்று முப்ப தநங்குறஞர்-பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்ததற்பின்” என்று சங்கப் புலவர் ஒருவர் இவற்றை வேறுபிரித்துச் சிறப்பித்தலுங் காண்க. இங்ஙனம் இந் நான்குதிகாரங்களைமட்டும் பாயிரமாக வள்ளுவனார் தனியே கொண்டது எக்காரணம்பற்றி என்ற கேள்வி நெடுந் நிகழ்ந்துவருவ துண்டு. இதற்குத் தக்கவிடை இதுகாறும் பெறப்பட்டதில்லை. ஆயினும், தொல்காப்பியனார்குறிய “கொடிநிலை கந்தழி” என்ற இச் சூத்திரம் அக்கேள்விக்கு ஏற்ற விடைதரவல்லதென்பதே எங்கொள்ளை. அஃதாவது—இச்சூத்திரத்திற் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற புறந் தும் கடவுள்வாழ்த்தொடு வரும் என, உயர்பில்வ நிலமும் ஒரு வினை யொடுச்சொல்லாக் கடவுள்வாழ்த்துக் கக்க மதலால் ஆவ்வாழ்த்து முதற்கட்கூறஞ் சிறப்புடைய தென்பதும், மற்றவை அதன்பின்னர் வைத்து வாழ்த்தப்படுதற்கு உரியவென்பதும் அறியத்தக்கன. இவற்றுட் ‘கொடிநிலை’ என்பது மேகத்தை உணர்த்தும்; நீழ்த்திசைக் கண்ணே நிலபெறுதலுடையது, நீடனிலையுடையது என்பன இதன் பொருளாம். [கொடி—கீழ்த்திசை*] நச்சினர்க்கினியரும் இவ்விரு பொருள்களேபற்றிச் சூரியனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குதல் காண்க. மேகவாகனஞ்சிய இந்திரனது திசை கிழக்காதலின் அத்திசையே

*கொடி—கீழ்த்திசையாதல், ‘குறிவிவந்து கொடிக்கொண்ட கோடையால்’ (கடு0), ‘கொடிமிசை மையறு மண்டிலம்’ (கச்ச) எனவரும் கவித்தொனையடிகளானும், ‘கொடிமுதலா வீங்கிவற்றைக் கொண்டெண்ணுங் கால’ என்னுஞ் சிணந்திரமாலத்தொடரானும் (ந. ஏ) அறிக,

மேகத்துக்கும் உரியதென்பதும், அங்குநின்றெழுந்த கோண்டல்களே உலகதாபந்தீர்ப் பெய்வன என்பதும் அறியத்தக்கன. குணக்கினின்று எழுவதுபற்றியே மேகம் கொண்டலெனப் பெயர்பெற்றதென்க* “ஞாலம் வறந்தீர்ப் பெய்யக் குணக்கேர்பு-காலத்திற்கேன்றியகொண்மூப் போல்” என்பதனால் (கலித். அ. 1) கிழக்கிலெழும் கொண்டல்களே பெயலிற் சிறந்ததாதல் அறியப்படும். இவ்வாறன்றி மின்னற்கொடிக்கு நிலைக்களமாதல்பற்றி மேகம் ‘கொடிநிலை’ எனப்பட்டதெனினும் அமையும். இவற்றால், கொடிநிலை என்பது மேகத்தைக் குறிக்கவல்ல தாதல் தெளியலாம். இரண்டாவது கந்தழி என்பது - கந்து - பற்று, அழி-அழிவு; அஃதாவது பற்றழிந்தார் ஆகிய நீத்தாரதுதன்மை என்றபடியாம். மூன்றாவதான வள்ளி என்பது அறத்தைக் குறிக்கும். என்னை? அவ்வறம் சிறப்பாக வண்மைபற்றியே நிகழ்வதாகலின்; ‘ஈதலறம்’ என்றார் ஔவையாரும். நச்சினர்க்கினியர் தங்கொள்கைக் கியையச் சந்திரனுக்கு இப்பதத்தை இணக்குமிடத்து, “வெண்கதிர் தேவர்க்கு அமிர்தம்வழங்கலான் வள்ளியென்பதூஉமாம்” என்று கூறுதலினின்று, வண்மையடியாகவே வள்ளி என்ற சொல் வழங்கிய தென்பது அவர்களுத்தாதல் தெளியப்படும். படவே, வண்மையாகிய அறத்துக்குரியகடவுள் வள்ளி யெனப்பட்ட தென்க. இங்ஙனம் மேகம் நீத்தார் அறக்கடவுள் என்ற மூன்றும், முதற்கடவுளை முதலாகக் கொண்டு வாழ்த்தப்படுதலும் இப்பாடாண்பகுதியாம் என்பது, சூத்திரப்பொருளாதல் கண்டுகொள்க. எனவே வள்ளுவனுக்கறிய பாயிரமும் இவ்வினக்கணம்பற்றியே அமைந்த தென்பது விளக்கமாம். ஆயின், மேற்கூறிய அறுமுறைவாழ்த்தில் வாணையும் முனிவரையும் வாழ்த்துதல் கூறப்பட்டுள்ளதே எனின்:-“அமரர்கண் முடியும் அறு வகையானும்” என்றே தொல்காப்பியனார்கூற நச்சினர்க்கினியர் அவ்வறு வகை இன்னினின்ன என்று எழுதியதன்றி, மூலத்தால் அப்பகுப் பென்றும் அறியப்பட்டதில்லை; அதனாலும், ‘அமரர்கண்முடியும்’ எனப் பிறப்புவகைப்பட்ட தேவசாதியையே ஆசிரியர் கருதுவதனாலும், அவ்வறுவகையின்கண்ணே செங்கதிர்க்கடவுள், தன்கதிர்க்கடவுள்

*வடக்குக் குடக்குக்களினின்று எழும் காற்று வாடை கோடை எனவும், தெற்குக் குணக்குக்களினின்று எழும் காற்றுத் தென்றல் கொண்டல் எனவும் திரிந்து பெயர்பெறுதல் காண்க.

முதலிய தேவர் அறுவர் அடங்கியவரென்றும், அறுமுறையுடங்கியவராக நச்சினார்க்கினியர்கருதிய வரீனையும் முனிவரையும் 'கொடிநிலை கந்தழி' என்பதனால் ஆசிரியர் தனிப்படக் கூறினரென்றும் நாம் கருதுவது இழுக்காதென்க*. மேற்குறிப்பேரந்த எம் அபிப்பிராயங்கள் அறிஞர்க்கு ஏற்புடையவாயின், தெய்வப்புலவர், தம் பொதுமறைத் தொடக்கத்தே பாயிரமாக நான்குகிராங் கூறிப்பேரந்தது, தோல்காப்பிய முறைபற்றியதே என்பது வெள்ளிடைமலையாகும். இவை நிற்க. தேவர்க்குக் கூறும் பாடாண்பகுதியில், நிரைகோடல் நிரைமீட்சி (வெட்சி), மேற்சேறல் (வஞ்சி) என்ற செய்திகளை அத்தேவரும் நிகழ்த்தினராகப் புலனெறிவழக்கஞ்செய்தல் கூடாதென்றும், உழிஞை முதலிய திணைகள் அவர்க்கும் உரியவாமெனவும் கூறுவர் (அக).

இனி, மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண்டிணைக்குத் தோல்காப்பியனார் இருபதுதுறை கூறுவர்; இவையும் பழையவழக்குகளேகுறித்தலால் முறையே அவை வருமாறு:— (1) கொடுப்போரை ஏத்திக் கொடாபாப் பழிப்பது. (2) தலைவன் எதிர்சென்று அவன்செய்தியேயன்றி, அவன் குலத்தோர்க் கியல்பானசெய்தியையும் அவன்மேல் ஏற்றிப் புகழ்தல் (இஃது இயன்மொழிவாழ்த்தெனப்படும்). (3) சான்றோர் வாயில்காக் கின்ருவனுக்குத் தம்வரவைத் தலைவனிடமுணர்த்தும்படி கூறும் கடைநிலை; (இழிந்தோர் தம்வரவை அரசனுக்கறிவிக்குமிடத்துத் தத்தம்வாத் தியங்களை இயக்குதலால் உணர்த்தி, வாயிற்கண் நிறற்றஞ்சியர் என்ப). (4) அரசரும் மற்றைத் தலைவரும் அவையில் நெய்ம்பொழுது இருந்த விடத்து, மருத்துவருர் அமைச்சரும் அவர் கண்படுத்தலைக்கருதிக் கூறும் கண்படைநிலை. (5) இன்னல்வந்துற்றகாலத்து, உயர்ந்தோர் மொழிப்படி, சேதாவைப் பார்ப்பார்க்குத் தானமாகக்கொடுத்தலைக் கரு

*இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துக்காதையுள் இவ் வறு முறையே கூறதலும், சந்திரசூரியர் இவற்றுள் அடங்குதலுங் காண்க. அவ் வடிகள்—திங்கள், செங்கதிர், மழை, புகார் (உலகு), உயர்ந்தோர் (முனிவர்), சோழன் (அரசு) என அறுவகைகொண்டு வாழ்த்துதல் அக்காதையால் உய்த் தறியற்பாலது. தம் பொதுக்கொண்கைக்கேற்ப, ஆவையும் பார்ப்பாரையும் விலக்கி அவ்விடங்கட்கு மழையைமும் முனிவரையும் கொண்டு இளங்கோவடிகள் அறுமுறை கூறினர் என்றே தோற்றுவின்றது. இவ்வண் தெனியக் கிடப்பவும், அடியார்க்குநல்லார் இம்மங்கலவாழ்த்துக்களை அறுமுறைப்பாற் பட்டனவாகக் கொள்ளாது சென்றமைக்குக் காரணம் தெரிந்திலது.

கூடும் வேள்விரிவே. (6) தம் செங்கோலோடு திருவிளக்கும் ஒன்று பட்டு ஒங்குமபடி செய்த விளக்குநிலை. இது கார்த்திகைத் திங்களிற் கார்த்திகைநாளில் ஏற்றியதினாக்கு, கீழமேலும் வலமுமிடமும் திரிபாந்து கூடரோங்கிக் கொழுந்துவிட்டது என்றற்போல அறிந்தோர் ஆக்கக் கூறுவ தெனபா. 7) ஒருதலைவன் விரும்பாதவிடத்தும், அவனுக்கு உறுதிப்பததலைச் சான்றோர்வேண்டி, வாய்மொழிபட அவனை வாழ்த்திக் கூறும் வாயுறைவாழ்த்து. (8) ஆடம்பரமி - நிப் பெரிபோர்நடுவில் தங்கிவாழ்வதை கடப்பாடு எனக் கூறும் செவியறிவுறாஉ (9) 'இன்ன கடவுள்காப்ப லீ வாழ்க' எனக் கூறும் புறநிலைவாழ்த்து (10, முப்பு ஒத்த அனபினராயிருந்து, பிற்காலத்தே தலைவன் வேறுமகளிர்வயப்பட்டு நீத்ததனால் வருந்திய பெண்பாலைப்பற்றி, இடைநின்ற சான்றோரும் பிறருஞ் சென்று கூறும் கைக்கிளைவகை; இதற்குப் பேகன் என்ற வளளல், தன்மனை கண்ணகிபைத் துறந்ததுகாரணமாகப் பாணர் முதலிய நல்லிகைப்புலவர் அவன்பாற்சென்று இரக்கநதோன்றப்பாடிய பாட்டுக்கள் உதாரணமாம் (புறநானூறு பார்க்க). (11) தம் வலி மிகுதியால், பாசுறையில் ஒரு மனக்கவற்சியுமின்றித் துயின்ற அரசரை, அவரது நற்புகழ்கூறிச் சூதர்கள் துயிலெழுப்புந் துயிலெடைநிலை. இவ்வாறு, அரசாக்கு அவர்புகழ்கூறித் துயிலுணர்த்துமுறை தொன்று தொட்ட வழக்கென்பது வடநூல்களாலும் அறிந்தது. சூதர், மாகதர், யேதாளிகர், வந்திகர் என்ற அரசர்புகழ் கூறுதற்கு உரியவரும், சூதரே வீரத்தாற் றுயின்ற அரசரைத் துயிலுணர்த்தற்குரியாவர். இவரைப் பிராமணர்க்கு ஈத்தரியப்பெண்ணிடம் பிறந்தவர் என்பர். “துயிலெடைமங்கலம்” பாடல் பாணரதுதொழிலு மாகும். இதனால், இப் பாணரைச் சூதர்போன்றவராகத் தமிழ்மக்கள் கருதினர்போலும். (12) கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் என்ற நால்வரும், தாம் அரசனொருவரிடம் பெருஞ்செல்வம் பெற்றவகையை வழியெதிர்வந்த வறிய வர்க்கு அறிவுறுத்தி, அவரும் அவ்வாசன்பாற்சென்று தாம்பெற்ற பெரு நலம்பெறுமாறுகூறும் பகுதிகள். இக் கூத்தர் பாணர் விறலிபரைப்பற்றி முன்பு* விளக்கப்பட்டன. பொருநரென்பவர்-வர்க்களம் பாடுவோரும்†

* இந்நூல், 77—79-ம் பக்கம் பார்க்க.

† இவா “கிணைநிலைப்பொருநர்” எனப்பெவர்; கிணைப்பறைகொட்டி வேளாளரைப் புகழ்பவா.

போர்க்களம் பாடுவோரும் பாணிபாடுவோரும் எனப் பலவகையராவர். இந்நால்வரும் தாம்பெற்ற பரிசிலை எதிர்வந்தவர்க்குக் கூறி அவரையும் அதுபெறச் செலுத்துவது “ஆற்றுப்படை” எனப்படும் (ஆறு-வழியில்; படை-படுத்தல், செலுத்தல்). இவ்வாறு ஆற்றுப்படுக்கும் முறைகளைப் பத்துப்பாட்டில் வரும் பாணூற்றுப்படைகள், பொருநராற்றுப்படை கூத்தாற்றுப்படை (மலைபடுகடாங்)களால் உணர்க. (13) அரசன் தான் தினமும் மேற்கொண்டுநடத்தும் சிறைசெய்தல் செருச்செய்தல் முதலாய் செற்றங்களை நீக்கி, சிறையிடுதல் செருவொழிதல் முதலிய சீரியகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கும் பெருமங்கலம்; இது “வெள்ளணி” எனவுமபடும்; “மங்கலவண்ணமாகிய வெள்ளணியணிந்து எவ்வுயிர்க்கண்ணும் அருளே நிகழ்த்தலின், அதனை வெள்ளணி* எனப்” என்றார் நச்சினுர்க்கினியர் (சேவக. காந்தருவ. ௧௩௧). இதனால், சமாதானசித்தத்துடனிநுந்து அருள்புரிய நிலைக்கு வெண்மைநிறம் முற்காலத்தே அறிகுறியாக வழங்கியமை பெறப்படும்.† (14) அரசன் முடிபுனைந்தகாலந்தொடங்கி ஆண்டுதோறும் அவன் முடிபுனைந்துகொண்டு ஆறும் நீராட்டு மங்கலம். (15) உலகுடனிழற்றும் அரசனது கொற்றக்குடைநிழலின் சீரிய இயல்பு கூறுதல். (16) அவ்வரசனது வாளை, அதனால் பசிதீர்த்த பேயும் பிறரும் வாழ்த்துவதாகக் கூறும் வாண்மங்கலம். (17) மாற்றரசன்வாழ்ந்த மதிலையழித்துக் கழுதையோல் உழுது, வெள்ளைவாகுங் கொள்ளும் வித்தி மங்கலமல்லாதவற்றைச் செய்து அரசன் மங்கலவீராடுதல். “இருங்காந்தோறும்-வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி-வெள்ளை வாகுங் கொள்ளும் வித்தும்-வைகலுழை” (புறம்-௩௬௨) என ஒருதலைவன் புகழப் படுத்தல் காண்க. (18) பரிசில்விநும்பிவந்தவன், தன் குடும்பத்தின் இமேம்பைகூறித் தான்கிறும்பியபொருளை வேண்டிக்கேட்டல். (19) வேண்டிய பரிசிலைப் பெற்றவன், தான் பெற்றதை உயர்த்துக்கூறித் தலைவன்

* வெள்ளணிநான் - பிறந்தநானென்பர் புறப்பொருள்வெண்பாமாலை உரைகாரர் (க. உச.).

† இக்காலத்து மேனாட்டார் போர்நிகழ்ச்சியிலும், வெள்ளைக்கொடிபிடித்துப் போரிடையே பகைவர் வருவாராயின் அது சமாதானத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதப்படுதல் ஈண்டு ஒப்பிடற்பாலது. போர்நிறுத்துதற்குறியாகத் “தூத்துகில் வீசும்” பண்டைவழக்கும் அறியத்தரும் (சேவகசின்-௧௮௬௩).

பால் விடைபெற்றபின்பேனும் தானே அவன்பால் விடைகொண்டேனும் செல்லுதல். (20) பலவகைத் தீயசகுனங்களாற் பாடாண்டலைவர்க்குத் தோன்றிய திங்கு கண்டு, அவரால் உதவிபெற்றவர் 'அவர்க்குத் திங்கின் றாக்' என்று ஒம்படைகூறுதல்; இவை மக்கட்பகுதியாகிய பாடாண் துறைகள் என உணர்க.

இனி, மக்கட்பாடாணிலன்றித் தெவ்வப்பாடாணிலும் புணர்ச்சி வேட்கைபற்றி நிகழும் காமப்பகுதிகளும் சேர்க்கப்படுமெனவும் (அங்), குழவிப்பருவமுள்ள மக்களிடத்தும் அச்சுபற்றிக்கூறும் காமப்பகுதிக ளுண்டென்றும் (அச) [அவை—பிள்ளைப்பருவத்துக்குக் கூறும் செங் கீரை தால் சப்பாணி முத்தம் முதலியபற்றிய கூற்றுக்கள்], ஊரிற் பொதுமகளிரோடு கூடியொழுகும் தலைவனொருவனது பவனிமுதலிய விளக்கமும் புணர்ச்சிவேட்கைபற்றிய காமப்பகுதியாகுமென்றும் (அரு) [இது, பின்னுள்ளோர், ஏழ்பருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண்பாட்டாற் செய்கின்ற உலாச்செய்யுளாம். இது பாத்நையர்க்கன்றிக் குலமகளிர்க் குறித்தன்று என்பர்]—இவையெல்லாம் சான்றோர் புலனெறிவழக்கத் தோடுபொருந்தக் கூறுதற்குரியன என்றுங் கூறுவர் (பக். ௧௯௭, ௧௯௮).

மேற்கூறியவாற்றால், வெட்சி முதற் பாடாண்டிணையிறுதியாகவுள்ள புறத்திணை ஏழனிலக்கணங்களும் அவற்றின் பகுதிகளும் குறிக்கப்பட் டன. அவ் வெழுதிணைக்கும் பொதுவாகவழங்கும் வேறுசில துறைக ளும் உள. அவற்றை ஆசிரியர் “வெறிபறிசிறப்பின்” (௧௦) “கூதிர் வேனில்” (௭௬) என்ற சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். அவற்றாலும் பழைய தமிழ்வழக்கங்கள் பல அறியக்கிடத்தலின், அவற்றுட் சிறப் புடையனவற்றை ஈண்டுக் கூறுவேம். (1) வேலன்வெறியாடல்—இது முன்பே நன்குவிளக்கப்பட்டது.* (2) மூவேந்தருடைய படையாள ரும் போரில் ‘இன்னவேந்தரைச் சார்த்தவர்’ என்பது தெரியும்படி அவ் வாசர்க்குரிய போந்தை (பனம்பூ), வேம்பு, ஆர் (ஆத்தி) என்ற அடை யாளப்பூக்களைச் சூடிக்கொள்ளுதல்†. (3) வள்ளிக்கூத்து—இஃது இழிந்

* இந்நூல் 65-ம் பக்கம் பார்க்க.

† சேனைத்தலைவர் அரசர்மாலையே குடிதல், பதிறுப்பத்து ௩௧-ம் பாட்டா லும் ‘அறியலாகும், ‘லங்காஸ்டிரியன்ஸ்’ (Lancastrians) யார்க்கிஸ்ட்ஸ் (Yorkists) என்ற இருபகுதியாரும் இங்கிலாந்தின் முடிசுருதிப் போர்புரிந்த

தோர் ஆடும் ஒருவகையாடல். (4) கழனினைக்கூத்து-இளம்பிராயத்தா னொருவன் போரில் ஓடாது வீரச்செயல்காட்டிநின்றதற்கு விபந்த அவற்கு வீரக்கழல்கட்டி ஏனைவீரர் ஆடுகின்ற கூத்து; இங்ஙனம் கழல் கட்டுதலேயன்றிக் கொடி முதலியவும் அவற்குக் கொடுப்பதுண்டு என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (5) உன்னநிலை-போரிலே வைத்தகால் வாங்காது முன்னின்றுபொருத வேந்தனை உன்னமரத்தோடுசேர்த்திப் புகழ்வது. இம்மரம்† தெய்வத்தன்மைபுடையதாய்ப் பின்னிகழும் நிமித்தங்களைக் காட்டுவதாகும் (பதிற்று. ௪0). (6) பூவைநிலை-மாயோன்புகழை மன்னர் புகழுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுவது; பிறகடவுளர் புகழை உவமையாக்கி னும் இத்துறையாம். (7) பிள்ளையாட்டு-வாளாற் போர்செய்துயர்ந்த அரசிளங்குமரனுக்கு, அந்நாட்டார் பறையொலி முழங்க அரசுகொடுப் பது. இதனால் குடிகளே அரசிளங்குமரரைத் தம் வேந்தனாக நியமித் துக்கொள்ளுதல் பண்டைமரபென்பது அறியப்படும்.

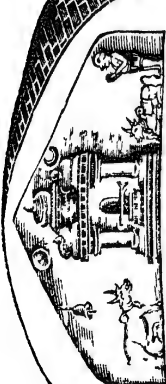
(8) நடுகல்:-போரிற் சிறந்த வீரனொருவன் பட்டுவிழ்ந்தபோது, அவன் வீழ்ந்தவிடத்தே கல் நடுகல். இங்ஙனம் கல்நடுதற்கு ஆறு செய்திகள் கூறுவர் ஆசிரியர். அவை-கல்லிருக்கும் இடங்கண்டு உரியகல்லை ஆராய்ந்துகொள்ளுதல்; அங்ஙனம் ஆராய்ந்துகொண்ட கல்லை அவ்வீரனது உருவாக்கி அவன்பெயரும் பிடுமெழுதற்கு நல்ல நாள்கோடல்; நாட்கொண்டபின்னர்க் கல்லை நன்னீராட்டித் தூய்மை செய்தல்; அவ்வாறு தூய்மைசெய்தபின் அக்கல்லைக் குறித்தநிடத்தே நடுகல்; நட்டபின்பு அக்கல்லைத் தெய்வமாகக்கருதி அதற்குப் பெருஞ் சிறப்புப் படைத்தல்; படைத்து எல்லாருங்கூடி வாழ்த்துதல்-என்பன. இவற்றை முறையே ஆசிரியர்-“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்- சீர்த்த மாபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்” என்பர். உரைகாரர் வேறுசில செய்திகளையும் இவற்றுடன் கூட்டியுரைப்பர். ஐயனாரிதனாகும் இந் நடு கற்செய்திகளை விரித்துக்கூறினார். இஃது, “என்னைமுன் னில்லன்மின் காலத்த, தங்கட்கு அடையாளங்களாக வென்னையும் சிவப்புமான ரோஜா மலர்களே அணிந்துகொண்டு போர்விளைத்தமையும், அவ் ரோஜாக்கள்-“Wars of the Roses” என ஆங்கிலசரித்தர வழங்குதலும் ஈண்டு அறிதற்பாலன.

† “உன்னம் என்பது மரம்; அது தன்னாட்டத்துக் கேடுவருங்கால் உலரியும் வாராதகாலம் குழைந்தும் நிற்கும்” என்பர் இளம்பூரணவடிசன், இவற்றை ஐயு உன்னமென்பது ஸ்ரீயாளநாட்டுவழக்கு,

தெவ்வீர் பலரென்னை-முன்னின்று கன்னின்றவர்" எனத் திருக்குறளிலும், "ஆடவர் பீடம் பெயரு மெழுதி யதற்கொறும்-பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்" என அகப்பாட்டிலும் (ககுக) புறநானூறுமுதலிய நூல்களிலும் பெரிதும் சிறப்பிக்கப்படுதல் காணலாம். இவற்றைப் போரில் இறந்த வீரரைத் தமிழ்மக்கள் எத்தனையாகச் சிறப்பித்து வந்தவரென்பது விளங்கும். இத்தகைய கற்களுள் பழமையான தொன்று, திருவனந்தபுரம் காட்சிச்சாலையில் உள்ளது.* இந் நடுகற்கள் சேலம் வட ஆர்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் கன்னடநாட்டிலும் மிகுதியுங் காணப்படுவனவாம். "வீரக்கல்" என்று கன்னடநாட்டார் இதனை வழங்குவர். இக்கற்களுள், முற்பட்டதையும் பிற்பட்டதையும் குறிக்கும் இரண்டு மாதிரிகைப்படங்களை ஸ்ரீமான் T. A. கோபிநாதராயர் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையில் முன்பு வெளியிட்டுள்ளார். (தொகுதி-௩, பகுதி-உ, பக்-௫௫), அடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ள மாதிரிகைப்படங்களால், ஆடவர்பெயரும் பீடு மெழுதிய நடுகற்கள், ஆசிரியர்கூறியமுறைபிற்பிற்காலத்தும் அமைக்கப்பட்டிருந்தசெய்தி வெளிபாம். சாஸனங்களிலும் இந்நடுகற்செய்திகள் கூறப்படுகின்றன என்பர்.

இனி, போர்த்தொழில்கருதிய வேந்தன் தங்கியுறையும் பாசறை, வேனிற்பாசறை கூதிர்ப்பாசறை என இரண்டாம் (எக). "கூதிர் வேனி லென்றிரு பாசறை-தூதலி னென்றிக் கண்ணிய மரபினும்" என ஆசிரியர் கூறுதல் காண்க. இதனால், வேனிற்பருவமும் கூதிர்ப்பருவமும் புத்தபாத்திரைக்குச் சிறந்தனவாகக் கொள்ளப்பட்டமை விளங்கும். 'பலமுள்ளகாலத்தேயே பறையர்நாட்டை எதிர்க்கவிரும்பின் (வேனிற் பருவமாகிய) பங்குனி சித்திரை மாதங்களிலும் புறப்படலாம்' என்று

* இந் நடுகல்லில் ஒருபுறம் வீரனுருவமும் மறுபுறம் அவன்செய்யும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இது கி. பி. 770-ல் விளங்கிய மாறஞ்சையன்காலத்தது என்பர். இதனுள் வரையப்பட்டசெய்தி வருமாறு:—"ஸ்ரீ கோமாதஞ்சையன் [கு இ] இருபத்தேழாமாண்டு சோமானாபடை வீழுஞ் சிறந்த விடமெழக்கக் கரைச்சோட்டை அழிப்பான்வர பெருமானடிசு ளுள [ன் பு] மிக் கூன இரண்கீர்த்தியும் அமார்க்கழியும் உள்வீட்டி னெற்றைச்சேவகர் கோட்டை அழியாமை காத்தெறிந்து பலரும் பட்ட இடத்த இரண்கீர்த்தி உள்வீட்டுச் சேவகன் கொழுநூர்க்கூற்றத்துத் தாதமபெருந்தினை அத்திரத்தாற் பலரொடுங் குத்திப் பட்டான் இருபது-சுமாளி" எனக் காண்க.

தெருவோடும் மூலத்திலும்
கூடும் பூசும் தூதர் வரமே

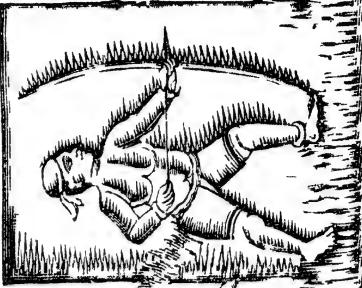

சுருட்டி மூலத்திலும்
கூடும் பூசும் தூதர் வரமே

கன்னா - நாட்டு வீரகலை.

பூசும் பூசும் பூசும்
கூடும் பூசும் தூதர் வரமே

தமிழ்நாட்டு நரசிம்.

மனுவும் (அத்-எ.சு.கஅஉ), “ஒருவரோடொருவர் வயிரங்கொண்டு வெல்ல வெண்ணும் அரசர் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தஞ்செய்தற்கேற்ற காலம் (கூதிர்ப் பருவம்) வந்து விட்டது; இதுவே அரசர் படைபெடுத்துச் செல்லுதற்குச் சிறந்தகாலம்” என வான்மீகமுனிவரும் (இரா. கிஷ்கிற் சர். ௩௦.) வேனில் கூதிர்ப் பருவங்களை யுத்தத்துக்குரியகாலங்களாக முறையே கூறுதல் கண்டுகொள்க. இனி, வேளாண்மாரந்தர் விளைபுட்காலத்துக் களத்துச்செய்யுஞ்செய்கைகளைத் தேரேறிவந்த கிணைப்பொருநர் முதலி யோர் ஆந் நெற்போர்க்களத்தே விளங்கப் பாடுவதேயன்றி, பொரும் பேர்க்களத்திற் புலவர் தேர் ஏறிவந்து ‘களவழிச்செய்யுள்’ பாடுவது முண்டென்பதும் (பொய்கையார்பாடிய களவழிநாற்பது இத்தகைய தாய்), போரில் வென்றவேந்தன் அவ்வெற்றிக்களிப்பாலே, தன் னட் பினராய அபசரோடும் தானைத்தலைவரோடும் சேர்ந்து கைபிணைந்து தேர்த்தட்டில்லின்று குரவைக்கூத்தாடுவது முண்டென்பதும், வீரர்க்குரிய ஆயுதங்களுள் வேற்படையே மிகுதியாக முற்காலத்து வழங்கியதென்ப தும், தாய் குறித்த காரியத்தை சிறைவேற்றமுடியாவிடத்துத் தமிழ்வீரர் தம்முயிரை அங்கியங்கடவுட்கு அளிப்பலிகொடுப்பவரென்ப தும், அரசன் வெறுப்புவந்தபோது தன் சிங்காதனத்தைத் துறப்ப துண்டென்பதும் (இச்சிங்காதனம் ‘கட்டில்’ எனப்படும்), தர்மசபை களில் (நீதிஸ்தலங்கள்) குடிப்பிறப்பு கல்வி ஒழுக்கம் வாய்மை தூய்மை நிரிநிலைமை அழுக்காறினமை அவாவினமை என்ற எண்ணுணங்களைற் சிறந்த பெரிடோரே விளங்கிவந்தனரென்பதும், ஒழுக்கமும் கொடையும் சிறைத்தலை பொறுத்தலும் பிற உயர்குணங்களு முடையாசை, முடி வில் துறவுள்ளம் பிறந்து பற்றற்றவராசுப் பண்டைவேந்தர் விளங்கின ரென்பதும், பிறவும் “கூதிர் வேனில்” என்ற பொதுவியல்கூறுந் துறைப் பகுதிகளினின்று நாம் தெரிந்துகொள்ளலாகும்.

ஆகவே, புறத்திணையியலானது, பண்டையாசருடையவும் போர் வீரருடையவும் வீணைக்கருடையவும் அரும் பெருங் குணங்களையும் செயல்களையும் பழங்காலத்து வழங்கிய முறைதவறாதுகூறுவ தென்ப தும், ஆதலால் அப்பகுதிமுழுவதும் பழைய சரித்திரக்கூறுகளே என்பதும் ஆராய்ந்தகொள்ளத்தக்கன. இப் புறத்திணைத்துறைகளைப் புனைந்துபாடிய சிறப்புப்பற்றியே புறத்திணை நன்னுகளுர், ரொச்சி நிமலங்கிழார், வெறிபாடிய காமக்கணியார் முதலாகப் பண்டைப்புலவர் பெயர்பெற்று விளங்கியதும் இங்கு அறியத்தக்கது.

V. மெய்ப்பாட்டியல்

இனிப் பொருளதிகாரத்துள், தொல்காப்பியனார் அகம் புற மென்ற இருபகுதிப்பட்ட பொருள்களையே கூறப்புகாராயினும், அவ்விருபகுதியும் பற்றிய சான்றோர்வழக்குக்களுக்குப் பெரிதும் உபகாரப்படுதலுடைய மெய்ப்பாடு, உவமம், செய்யுள், மாபு என்பவற்றின் இலக்கணங்களையும் அப் பொருட்கூறுகளோடு அமைத்து விளக்குவாராயினர். அவற்றுள், மெய்ப்பாடாவது, உலகத்தாரது உள்ளத்தேநிகழும் நிகழ்ச்சிகள், ஆங்கு நிகழ்ந்தவாறு புறத்தார்க்குப் புலப்படுவதோர்வழியால் வெளிப்படுதலாம். வீரசோழிய உரைகாரர் “மெய்க்கட் பட்டு விளங்கியதோற்றம்” என்பர். இதனைச் சத்துவம் என்பது வடநூல்வழக்காகும். இம் மெய்ப்பாடுகளின்வகையும் இலக்கணங்களும் அகம் புற மென்னும் பொருட்பகுதிக்கு ஏற்பவைத்து இவ்விவரீற் கூறப்படுவன என உணர்க. இம் மெய்ப்பாடுகள்:—நகை (சிரிப்பு), அழுகை (அவலம்), இளிவரல் (இழிவு), மருட்கை (வியப்பு), அச்சம், பெருமிதம் (வீரம்), வெகுளி (உருத்திரம்), உவகை—என எட்டாக ஆசிரியர் வகுக்கின்றார். நாடகநூலார்—இவ்வெட்டோடு சமநிலை (சாந்தம்) ஒன்றுகூட்டி ஒன்பதென்று கூறுவரென்பதும்,* இவற்றுள், உருத்திரமொழிந்த எட்டையும் 16-ஆகவும், 32-ஆகவும் விரிப்பொன்பதும், “பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும், கண்ணிய புறனை நானுன் கென்ப” என்ற ரூத்திரத்தாலும் அதனுரையாலும் தெரியவருகின்றன. வடமொழியலங்காரநூலார், இவ்வெண்வகை மெய்ப்பாடுகளாலும் நடப்பதே சுவையென்னும் அணியாம் என்பர். சுவையாவது—“வடிவம் இளமைமுதலிய விபாவங்களாலும் (விபாவம்—விசேடித்துத் தோன்றியது), கட்பார்வை, மயிரிசிரித்தல் முதலிய அநுபாவங்களாலும் (பின்னர்த் தோன்றியது), வெறுப்பு பலக்குறைமுதலிய சஞ்சாரிபாவங்களாலும் (துணைசெய்வதாகத்தோன்றியது) உண்டாகும் விருப்புமுதலிய மனச்செய்கை” யாம்.

இனி, மெய்ப்பாடு எட்டனுள், நகை—எள்ளல் இளமை பேதைமை மடன் என நான்குபகுதியும்; அழுகை—இளிவு (இகழப்படுதல்), இழிவு,

*சிலப்பதிகாரத்தில் இச்சுவையொன்பதும் சுருங்க விளக்கப்படுதல் காணலாம் (ந, கஉ, அடியார்க். பக். அஉ, அச). இவ்வொன்பதுடன் “வற்சலம்” ஒன்றுகூட்டிச் சுவை பத்தென்பாரு முளர். வற்சலம்—புத்திரர் முதலியோரிடத்துக் காணப்படும், வீரம் கல்விமுதலியவற்றால் உண்டாய் அன்பு,

அசைவு (பண்டைநிலைமைகெட்டு வருத்தல்), வறுமை என நான்குபகுதியும்; இளிவால்—மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என நான்குபகுதியும்; மருத்தை—புதுமை, பெருமை, சிறுமை, அச்சம் என நான்குபகுதியும் உடையவாம். ஆக இவை நான்குபகுதியுறும் தன்கட்டோன்றாதல் பிறர்கட்டோன்றாதல் என்ற இருபகுதிப்பட்டு முப்பத்திரண்டாக நடக்கும் என்றும்; இனிவரும் அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை என்ற நான்குமெய்ப்பாடுகளும் நான்கு பதினாறுபகுதிப்படுமேனும், முன்னவைபோல ஒன்றிரண்டாக முப்பத்திரண்டாகாது, பதினாறையாமெனவும் உரைகாரர் கூறுவர். பிற்பட்ட அந்நான்குள் அச்சத்தின்வகையாவன:—அணங்கு (பேய் பூத முதலியவை), விலங்கு, கள்வர், இறை (அரசன்) என்பன. குவலமானந்தமுடையார்—“குரு முடையவற்றைப் பார்த்தல் முதலியவைகளால் உண்டாம் மனக்குலைவு” அச்சமென்பர். பெருமிதத்தின்வகையாவன:—கல்வி, தறுகண் (அஞ்சாதக்கவற்றுக்கு அஞ்சாமை), இசைமை, கொடை எனபன. வெகுளியின்வகை:—உறுப்பறை (அங்கவீணம்), குடிசோர் (தாரம் சுற்றமுதலியவற்றிற்கேடுகுழ்தல்), அலை (கோல்கொண்டு அலைத்தல் முதலியன), கொலை என்பன. உவகையின்வகை:—செல்வம், புலன் (அறிவுடைமை), புணர்ச்சி, வினையாட்டு எனபன. இவ் வெட்டுமெய்ப்பாடுகளையன்றி, உடைமை முதல் நிக்கமீறாக வேறு நட பொருளுங் கூறி, அவையும், மெய்ப்பாட்டின்வகையே என்பர் ஆசிரியர். அவற்றின் விரிவு உரையோடு உணரற்பாலன. இவ்வாறு கூறப்பட்ட மெய்ப்பாடுகள், அகத்திணைக்கும் புறத்திணைக்கும் பொதுவானவை என உணர்ந்துகொள்க.

இனி, அகத்திணைக்கே பெரும்பாணமையுரிய மெய்ப்பாடுகளை ஆசிரியர் கூறு—சூத்திரங்களாற் கூறி இவ்வியலை முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் கூறும் முறையிலே, ஒருவனும் ஒருத்தியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்து, அவ் வெதிர்ப்பாடுதொடங்கிப் புணர்ச்சிதொடங்கவும் மூன்றுபகுதியாகவும், புணர்ச்சிப்பின் களவுவெளிப்படுந்துணையும் மூன்றுபகுதியாகவும், இவ்வாறும் தனித்தனி நந்நான்கு பிரிவுடையவாகவும் மெய்ப்பாடுகள் விரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள், எதிர்ப்படுதல்தொடங்கிப் புணர்ச்சிவரையுள்ள மூன்றுபகுதியிலே முதற்பகுதிக்குரிய நான்குவகையும் தலைமையாட்டே நிகழ்வன; அவை வருமாறு:—

(1) தலைவனுந் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டவிடத்துத் தன்னை அவன் நோக்குதலைத் தலைவி விரும்பும் உள்ளநெகிழ்ச்சி; இது 'புதுமுகம் புரிதல்' எனப்படும். "யானோக்குங் காலே நிலனோக்கு நோக்காக்காற்-றானோக்கி மெல்ல நகும்" (குறள்-க0கூச) எனக் காண்க. (2) தலைமகன் தன்னை நோக்கியவழி, உட்கும் நானும் ஒருங்குவந்தடைதலால், வியர் உண்டாகிய நெற்றியினளாதல். (3) அதன்பின்னர்த் தலைவனிடந் தோன்றிய குறிப்புக்களால் தலைவி உள்ளமுவந்தவழியும், நகரது நிற்பதல்; "முகை மொக்கு னுள்ளது நார்தம்போற் பேதை - நகை மொக்கு னுள்ளதொன் றுண்டு" (குறள்-கஉஎச) என உதாரணங் காண்க. (4) அங்ஙனம் நகையை மறைத்தவழியும், உள்ளஞ் சிதைந்து நிறையழித லியல்பாதலால் அச்சிதைவு பிறர்க்குத் தெரியாவகை அவள் தன் நெஞ்சினை நிறுத்தல்.

“யான்தற் காண்டொறுந் தான்பெரிது மகிழான்
வானுதல் வியர்ப்ப நாணினை ளிறைஞ்சி
மிகைவெளிப் படாது நகைமுகங் காந்த
நன்னுத லரிவை தன்மனஞ் சிதைந்ததை
நீயறிந் திலையால் நெஞ்சே
யானறிந் தேனது வாயா குதலே”

என, இயற்கைப்புணர்ச்சிபெற்றுநீங்கிய தலைவன் தன்னெஞ்சிற் குச் சொல்லிய செய்யுளில், இந் நான்குமெய்ப்பாடுகளும் முறையே நிகழ்ந்தன வாகக் கூறப்படுதல் காண்க.

இனி, இரண்டாம்பகுதிக்குரிய நான்கு மெய்ப்பாடுகளாவன:—
(1) மெய்யும் மெய்யுந் தீண்டியவழி மெல்லியன்மகளிர்க்குத் தலைமயிரின் முடி உள்ளநெகிழ்ச்சியாலே தன்வயமன்றியும் நெகிழ்தல். புணர்ச்சிக் தூலத்து மகளிர்க்கு இஃ தியல்பாமென்க. (2) உறுப்புக்களிற் பூட்டப் படாது பெய்துவைக்கப்பட்ட தோடு முதலாயின எளிதின் விழ்தல். (3) நெகிழ்தற்குரிய வளைமுதலியவற்றை முன்கையில் இறுகச் செறித் தல் மோதிரந்திருத்தல் முதலியன. (4) உடுத்த உடையைப் பலகாலும் அழித்துடுத்தல் என இவை.

“விண்ணுயர் விறல்வரைக் கவாஅ னெருவன்
கண்ணி னோக்கிய தல்லது தண்ணென
உரைத்தலு மில்லை மாதோ அவனே

வரைப்பாற் கடவுளு மல்ல னதற்கே
ஒதி ழநீதுறகீ கடொன்று நெகிழ
நிழலவிர் மணிப்பூ ணெஞ்சொடு கழலத்
துகிலும் பன்முறை நெழுது நிரிர்ந்தனவே
நீயறி குவையதன் முதலே
யாதோ தோழியது கூறுமா நெமக்கே"

எனத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடுநின்றசெய்யுளில், இந்நான்கு மெய்ப்பாடுகளும் முறையே கூறப்படுதல் காண்க.

மூன்றாவது பகுதிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:- (1) மேற் கூறியவாறு, அவிழ்ந்த உடையினைப் பெயர்த்து உடுத்துங்கால், அது பெரிதும் நெகிழ்ந்துகாட்ட, அவ்வற்றம் மறைத்தற்குத் தன் மறைந்த தானத்தைக் கையாற் பொத்துதல். (2) இடையில் அணிந்த அணிகளைத் தீருத்திக்கோடல். (3) புணர்ச்சியை வேண்டாதாள்போல் ஒரு வன் செய்கையைப் படைத்துக்கொண்டு புரிதல். (4) அங்ஙனம் படைத்துக் கொண்டதிலும் நிற்காது தன்னிறையழிதலாற் கைகள் தாமே முயங்கல்விருப்பத்தால் எழுதல் என்பன. இங்ஙனம் கூறப்பட்ட (நால்வகையான) மூன்றுபகுதிகளும், முதலிற் குறித்தவாறு, எதிர்ப்படுதல் முதற் புணர்ச்சிவரை நிகழ்வனவாதல் நோக்கிக்கொள்க. இனி வருவன, புணர்ச்சிப்பின்னர்க் களவுவெளிப்படுத்துணையுள்ள பின் மூன்று பகுதிகளாகும்.

நான்காம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன-(1) புணர்ச்சி நிகழ்ந்த பின்பு, தலைமகளைத் தன்னவனாகப்பாராட்டுங் குறிப்பு நிகழ்தல். (2) வினாயாடும்பருவத்து நிகழ்ந்த மடம் நீங்கக் காமப்பொருட்கண்ணே சிறி தறிவுதோன்றுதல். (3) சுற்றத்தாற் கூறப்படுங் கடுஞ்சொற்களை வெறுக்காது ஏற்றுக்கொண்டு, புறத்தார்க்கு இவ்வொழுக்கம் புலனாகுங் கொல் என்று நாணுதல். (4) தலைமகனாற் கொடுக்கப்பட்ட தழையுங் கண்ணியுந் தாரு முதலியனகொண்டு கையுறைபாராட்டுதல்—என்பன வாம்.

ஐந்தாம்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:-(1) இங்ஙனம் தலைவன் தலைவி யிருவார்க்குங் கூட்டமுண்மை சிலர் பலர்க்குப் புலனாக, அதனாற் எழுகின்ற அலருக்குத் தலைவி நாணமுற்று, அச்செய்தியைத் தோழிக் குந் தமார்க்கும் அறிவுறுத்தற்குறிப்பைத் தெரிந்துடும்படுதல். (2) அங்

கனம் உடம்பட்டின்பு, பண்டுபொய் பறங்குறித்தும் இரவுக் குறியினும் தலைவனாகிடுதல் அவன் மறத்தல், (பக்-௨௬௯) தலைவி இந்நெறிக்கப் பரிதவால் தலைவன்முன் வெளிப்பட்டாள் ஒழுகுதல். (4) அங்ஙனம் காந்த ஒழுகுங்காலத்துத் தலைவனை ஒருநான்று கண்ட தலைவி கழியுவகைகொள்ளுதல். இங்ஙனம் தலைவனைக்கண்டு மகிழ்தல், “புகாஅக் காலைப் புக்கெதிர்ப் பட்டுழிப்-பகாஅ விருந்தின் பகுதிக்க் கண்ணும”* (பக்-௨௬௯) “வேளா ணேதிரும் விருந்தின் கண்ணும” நிகழுமென அறிக.

ஆறும்பகுதி மெய்ப்பாடுகள் நான்காவன:- (1) தலைவனைக்கூடப் பெறாமையால், புறத்தே கோலஞ்செய்தவழியும் அகத்தே சிதைவுண்டாதல். (2) அக்கவற்சியானே சுற்றத்தாரிடையிருந்தும் தமிழாள் போன்ற குறிப்பை வெளிப்படுத்தல். (3) கையொடுபிடிபட்ட கள்வரைப்போலச் சொல்லுவனவற்றைத் தீர்மாறிச்சொல்லுதல். (4) கலங்காதுசொல்லிய வழியும் தனபாலுள்ள கவறசிதோன்றக் கூறுதல்-என்பன. இங்ஙனம் கூறிய ஆறும்பகுதி மெய்ப்பாடுகளும் முறையே காமக்கூட்டத்துக்கு நிமித்தமாய்த் (௨௬௭) தலைவிபால் நிகழ்வனவாதல் காணலாம். இவை (அறுநான்கு) இருபத்துநான்குமெய்ப்பாடுகளிற் சில குறைந்தும் (௨௬௮) சில கூடியும் (பக்-௩௦௦) வருவன வுளவென்றும், கைக்கிளை பெருந்திணைகட்கு மெய்ப்பாடுகள் வரையறைபிலையெனவுங் கூறுவர் (பக்-௪௯௯). களவு கற்புக் காலங்களில், மேற்குறித்த இருபத்துநான்கன்றி வேறபலவும் நிகழ்தலை “இன்பத்தைவெறுத்தல்” (௨௭௦) “முட்டுவயிறகழறல்” (௨௭௧) “தெய்வமஞ்சல்” (௨௭௨) என்ற சூத்திர உரைநோக்கி உணர்க. இனித் தலைமகன்கண் நிகழும் மெய்ப்பாடுகளில், நிம்பிரி (= அழுக்காறு: இச்சொல் இப்பொருளில் ஆசிரியரால் அருமை யாக வழங்கப்படுவதாம்.), கொடுமை, தன்னையியத்தல், புறங்கூறுதல், வனசொல், உறுதியின்மை, சோமபல், தன்குடியை மேலாக மதித்தல், இருவருள் ஒருவர்தானே இன்பம் பெரிதும் அடைவதாக நினைத்தல், அறிவின்மை, மறநீ, இன்னாையொப்பன் இவளென்று அன்பு செய்தல் என்பவை உயர்ந்தகாமக்குறிப்பிற்கு ஆகாதன என்பர் ஆசிரியர் (௨௭௪).

* “உண்டுகாலத்துத் தலைவியல்லத்துத் தலைவன் புக்கெதிர்ப்பட்டவழி அவனை விருந்தேற்றாக்கொள்ளும் பகுதிக்கண்ணும; எ-று. இவ்வாறு விருந்தேற்றல், கவித்தொகை இகம் பாட்டுள் அழகாகக் கூறப்படுதல் காணலாம்.

தொண்டியப் பொருளதிகார ஆராய்ச்சி.

முடிவாக, கண்ணாலும் செவியாலும் நன்மைபாக அறியும் உணர்வுடைமார்த்தர்க்கல்லது, மற்றவர்க்கு, மெய்ப்பாடுகளை ஆராய்ந்து கொள்ளுதல் அரிதாம் என்று கூறுவர் ஆசிரியர்; அஃதாவது—“எள்ள விளமை பேதைமை மடனென்—றுள்ளப் பட்ட நகை நான்கென்ப” என்று, நகைக் கேதுவாகிய பொருள் கூறப்பட்டதாயினும், அப்பொருள்பற்றிப் பிறக்கும் நகையுணர்வு இவ்வாறு புலப்படுமென்று அவர் கூறினரில்கை; இவ்வாறே ஏனையவும். இவற்றைக் கண்ணும் செவியும் கருவிகளாக அறிவுடையோர் நுனித்துணர்ந்துகொள்ளக்கடவர் என்பதாம்.

VI. உவமவியல்

மேற்கூறிய மெய்ப்பாடுகள்போல, அகப்பொருள் புறப்பொருள்களை அறிவதற்கு உபகாரப்படுமவற்றுள் இவ்வுவமவியலும் ஒன்றாகும். உவமமாவது—ஒருபொருளோடு ஒரு பொருளினினை ஒப்புமை கூறுதலாம். இவ்வுவமையைத் தொல்காப்பியனார் உள்ளுறையுவமம், ஏனையுவமம் என இரண்டாகப் பகுத்தோதுவர். இவற்றுள், பின்னதான ஏனையுவமமாவது—வெளிப்படையுவமமாம்; இஃது உள்ளத்தான் உணரவேண்டாத, சொல்லிய சொற்றொடரே பற்றுக்கோடாகத் தானே உணரப்படுவது. “ஏனையுவமந் தானுணர் வின்றே” (சக) எனக் காண்க. வடநூலார் வழங்கும் பலவகையணிகளிலே உவமையணியொன்றே இவ்வியலிற் கூறப்படுவதென உணரற்பாலது. இவ்வுவமத்தின் விகற்பங்கள் நான்காகும்:—வினை, பயன், மெய் (வடிவு), உரு (வண்ணம்) என. ‘புலியன்னமறவன்’ என்பது வினையுவமம்; புலி பாயுமாறுபோலப் பாய்வன் எனத் தொழில்பற்றிவந்தமையின். “மாரியன்ன வண்கைத்—தேர்வேள் ஆய்” என்பது பயனுவமம்; மாரியால் விளைக்கப்படும் பொருளும், வண்கையாற் பெறும் பொருளும் ஒக்கும் என்றவாறு. ‘துடியிடை’ என்பது மெய்யுவமம்; கீழும் மேலும் அகன்றுகாட்ட இடை சுருங்கித் தோன்றுதலால், உருவொத்தபடி. ‘பொன்மேனி’ என்பது உருவுவமம்; பொன்னிடத்தும் மேனியிடத்துமுள்ள நிறமே ஒத்தவின். இந்நான்கு விகற்பங்களில் ஒன்றும் பலவும் ஒருவகையில் விரவியும் வரும்; உதாரணமாக—‘பிறைபன்ன வைபெயிற’ என்றவிடத்து, பிறைக்கும் எயிற்றுக்கும் வண்ணமும் ஐடிவும் ஒத்தல் கண்டுகொள்க (உஎஎ). இவ்வுவமை

பாண்டும் உயர்ந்து நிற்பதாகல்வேண்டுமென்றும், உவமிக்கப்படும் பொருள் [=உவமேயம்: இதனைப் 'பொருள்' (௨௭௮) என்று வழங்கலு முண்டு.] இழிந்துவால்வேண்டுமென்றும், இங்ஙனம் கூறுமிடத்து 'அவ் விரண்டும் ஒத்தன' என்று உலகம் மகிழும்படி அமையவேண்டுமென்றும் (௨௮௩) கூறுவர். இவ்வுவமவகை நான்கும்—சிறப்பு நலம் காதல் வலி என்ற நான்கனிமரகவே பெரும்பான்மை பிறக்கும் (௨௭௯-௨௮0); உவமங்களின் பொதுத்தன்மைகள் நன்குவிளங்காதவிடத்து அவை உய்த்துணர்ந்து அறியப்படுமென்பதும், உவமேயமே உவமையாகக் கூறுதலுமுண்டென்பதும், மிகவுயர்ந்ததையும் மிகவிழிந்ததையும் ஒப்புக் கூறும்போது, கேட்டோர் மனங்கொள்ளும்படி இனிமைபயப்பக் கூற வேண்டுமென்பதும், பிற உவமப்பகுதிகளும் இவ்வியலுட் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்ஙனம் கூறப்படும் உவமங்களை விளக்குதற்கு உரிய உருபுகள் பலவாகும். அவற்றை ஆசிரியர் எட்டுச்சூத்திரங்களாற் கூறுகின்றார். இங்ஙனம் கூறுவதிலுள்ள விசேடம் என்னெனில், வினை பயன மெய் உரு என்ற நான்குபகுதிகளிலும்—இவ்வுருபுகள் வழங்குமிடத்து, இன்ன வினன் உருபுகள் இன்னவினன் உவமைகட்கே உரியன என்று வரையறைப்படுத்துவதாகும். இதனை “அன்ன ஆங்க மான இறப்ப-என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு-கண்ணிய எட்டும் வினைப்பா லுவமம்” என்பது முதலிய சூத்திரங்களால் உணர்க. இவ்வாறு, ஒவ்வோர் உவமப்பகுதிக்கு உரிமைப்படுத்து உருபுகளை நியமித்தவின பிற்காலத்துப் பேரல் எல்லா உருபுகளும் எல்லா உவமைகட்கும் ஆசிரியர்நாளில் வழங்கினவல்ல என்பதும், அங்ஙனம் வழங்காது உரிமைப்பட்டன ஒவ்வொருகாரணப்பற்றியே என்பதும் நன்கு அறியப்படும். இதனானன்றே, “தத்த மரபிற் றேன்றமன் பொருளே” என்று, அவ்வுருபுகளின் மரபுவழுவாநிலையையும், ஆசிரியர் வற்புறுத்துவாராயினரென்க. ஈண்டு உரைகாரர் எழுதுவன வருமாறு. “மறுப்ப ஒப்ப என்பன முதலாயின ஒருகாரணமுடையன என்பது, ஆசிரியர் பெருமாயினவாக உரிமைப்படுத்துக்கூறினமையின் அறிந்தாம்; அல்லதூஉம், ‘மரபிற்றேன்றும்’ என்றதனான், இவையெல்லாம், மரபுப்பற்றியே அறியல்வேண்டும்; எனவே, தலைச்சங்கத்தார் முதலாயினார் செய்யுட்களுள் அவ்வாறு பயின்றுவருமென்பது அறிந்தாமன்றே, இவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்த

லன் என்பது” எனக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனமாக மாபுபற்றிவரும் உருபுகளாக ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் “நனிய, நந்த” என்ற விரண்டும் பண்டே வழக்கு வீழ்ந்தன என்பது—“அவ்விரண்டும் இக்காலத்து அரியபோலும்; அவை வந்தவழிக் கண்டுகொள்க” என உரைகாரர் குறித்தலால் அறியலாகும்.

இனி, உவமம் பலவகையாக விருத்தலாலும், வேறு பல அலங்காரங் கட்டு அடிப்படையாதலாலும், பிற்காலத்து அணியிலக்கணங்கூறும் வடநூல்களுந் தென்னூல்களும் இதனைப் பலவகையாக விரிப்பன வாயின. மகாகவியாகிய தண்டியாசிரியர் வடமொழியிலிபற்றிய காவியா தரிசத்தின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பாகிய தண்டியலங்காரநூல், சொல்லணி பொருளணியென இருபகுதிகொண்டும், அவற்றுட் பொருளணியை முப்பத்தைந்துவகையாக்கியும் விளக்குகின்றது. இம் முப்பத்தைந்த னுள்ளே, தொல்காப்பியனார்கூறிய உவமும் ஒன்றும். இவ்வணிதன்னை யும் பலபகுதிகளாக வடநூலார் விரித்துக்கூறுவதேயன்றி, அப்பகுதி களை வெவ்வேறணியாக்கியும் பேதப்படுத்தினவர். தொகையுவமம் என்று தண்டியாசிரியர்கூறுவது ‘சுட்டிக்கூறுவமம்’ என்றகுத்திரத்தும் (உஅஉ) விபரீத உவமை என்பது “பொருளே உவமஞ் செய்தனர்” (உஅச) என்றதினும், ஐயம் இதரவிதரம் என்பவை “தடுமாறுவமம்” என்பதி னும் (௩௦௭) அடங்குதலும், இவ்வாறே ஈவையணி என்று தனியாகக் தண்டியலங்காரங் கூறுவது “பெருமையுஞ் சிறுமையும்” (உஅரு) என்ற குத்திரத்தடங்குதலும் உய்த்துணரக்கூடியன.* சாஷித்தியதருப்பணம், சாஸ்வதீகண்டாபரணம் முதலிய வடநூல்களில், இவ்வுவமவகைகளிற் சில வேறுவேறலங்காரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன என்பர். ஆனால், வட நூலார்கூறிய அணிவிகற்பங்கள் தொல்காப்பியனார்காலத்து வேறுபட வழங்கின அல்ல என்பதை, உரைகாரர்—“இனி, இவ்வோத்தினுட்கூறு கிற உவமங்களுட்சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்துள்ளும் செய்யுளிய லுள்ளும் சொல்லுகின்ற சிலபொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாமென இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல்செய்தாரு முளர்; அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்கு அணிபென்று கூறப்பட்டா;

* இன்னும் இவ்வேனையுவமத்தின்பகுதிகளை—“வேறுபட வந்த வுவமத் தோற்றங், கூறிய மருங்கிற் கொள்வழிக் கொளாஅல்” என்ற செய்யுளியற்றுகுத் திரத்துள்வரும் ‘உரைகாரர்கூற்றான் உணர்ச்சு’

* * * பொருளதிகாரத்துள் (வரும்) பொருட்பகுதியெல்லாம் செய்யுட் கணியாகலான், அவை பாடலுட் பயின்றன என்றதனான், அவற்றையுந் தொகுத்து அணியெனக்கூறுத, வேறுசிலவற்றை வரைந்து அணியெனக்கூறுதல் பயமில்லுற்றும் என உணர்க.” (உவமவியல், சூத். ௩௭) எனவும் மற்றும் பல ஏதுக்கூறியும் பிற்காலத் தணிவகைகளை விரிவாக மறுத்துரைகறுதல் காணலாம் (பக்-௫௫௨). மேலேகூறிய உவமவுருபுகளிலே, “என்ற” எனவும் ஓர் உருபு ஆகியிருக்கறுதலால், “வாயென்ற பவளம்” என்பதைப் பிற்காலத்து அணிநூலார் உருவகமாகக்கொண்ட முறையில் தொல்காப்பியன்கொள்ளாது, உவமைப்பாற்படுத்தே கூறினமையும் உய்த்துணரப்படும் (பக். ௫௨௨).

இனி உள்ளுறையுவமம் ஆராயற்பாலது. அஃதாவது—ஒரு புலவன் ‘தான் புலப்படக்கூறுகின்ற உவமத்துடன், புலப்படக்கூறுத உவமிக்கப்படும் பொருள் ஒத்துமுடிவதாக’ என்று தன்னுள்ளத்தே கருதி, அதனைப் பிறருமறிய உணர்த்துதற்குரிய சொல்லெல்லாம் நிறையக்கொண்டு முடிப்பதாம் (சஅ). இது தெய்வமொழிந்த உணவு முதலிய கருப்பொருளடியாகப் புலப்படுமென்பர். இவ்வுவமம், ஏனையுவமம் போல உவமையும் உவமிக்கப்படும்பொருளுமாக நிறுத்திக்கூறப்படாது; நல்லுணர்வுடையார் உவமம்போலப் பொருள்கொள்ளும்படி செய்யப்படுவதாய் நேரான உவமம் ஆகாமையால் ‘உவமப்போலி’ எனவும்படும். இவ்வுவமமும்—வினை, பயன், உறுப்பு (மெய்), உரு, பிறப்பு—என்பவைபற்றி நிகழ்வதாம். உதாரணமாக—“கரும்புநடு பாத்திக் கவித்த தாமரை—கரும்புபுகி களையும் பெரும்புன லூர்.” (ஐங்குறு. ௬௫) என்பது, வினைபற்றிவந்த உள்ளுறையுவமமாம். இதனுள், பாத்நையிற்பிரிந்து வந்த தலைமகனை விளக்குமிடத்துத் தலைமகள்—“தாமரையை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்புநடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள், தானே முளைத்த தாமரை கரும்பின்புகியைத் தீர்க்கும் லூரே!” என்று தலைவனை விசேடித்து அழைத்தல் கூறப்படுகின்றது. இக்கூற்றால், ‘பாத்நையர்க்கென்று அழைக்கப்பட்ட தலைவனது இல்லத்தில் யான் இடைவந்து விருந்தோம்புகின்றேன்’ என உவமைக்குப் பிறிதொருபொருள் எதிர்பின்று உவமஞ்செய்யாது, ஆண்டுள்ள கருப்பொருளொடுநோக்கிக் கருத்தினை கொள்ளவைத்தலின் உள்ளுறையுவமம் ஆதலும், அவ்வுவமத்தாளும்—தாமரை யானது, கரும்பின்புகியையும் தொழிலோடு, தலைவியின் விருந்தோம்பு

தற்றொழில் உவமங்கொள்ளின்றமையால் இது வினையுவமம் ஆதலுக் கண்டுகொள்க. திருக்கோவை உசு0-ல் பேராசிரியரும் இவ்வுள்ளுறையை விளக்குதல் அறியத்தகும். இவ்வாறே பயன் உறுப்பு முதலியனபற்றி நிகழும் உவமங்களும் கொள்ளற்பாலன.

இவ்வுள்ளுறையுவமம்பற்றித் தலைவி கூற்றுநிகழ்த்துமிடத்து, மருதம் நெய்த லென்ற இரண்டுநிலங்களில் (நு0உ) அவளறியும் கருப் பொருள்கொண்டே உவமஞ்செய்தற்குரியள் எனவும் (நு0க), தோழியும் செவிலியும் இருந்தநிலத்துள்ள எல்லாக்கருப்பொருளாலும், பிறநிலப் பொருள் மயங்காது பொருந்தும்வகையால் உவமஞ்செய்தற்குரியர் என வும் (நு0க, நு0சு), தலைவனாயின் தன் னுடைமைதோன்ற எல்லா நிலத்துப்பொருள்களாலும் உவமஞ்செய்தற்குரியன் என்றும் (நு0உ, நு0டு), ஏனையோர், தாந்தாம் அறிந்தவகையால், நிலம் வேறுபடாது கூறுவரெனவும் (நு0உ), விதிப்பர் ஆசிரியர். இவையெல்லாம் முறை தவறாது பண்டு வழங்கிவந்தன வென்பது, பிற்காலத்தார்க்குப் புதிய வாகவுள்ள இவ்விதிகளை ஆசிரியர் நியமித்தலால் அறியலாம். அன்றி யும், பொருளிலக்கணத்துக்கு ஏனையுவமமும் உரியதாயினும், இவ் வுள்ளுறையே சிறந்தது எனப்படுகின்றது (பக்-நு0சு). உரைகாரரும் 'மற்றிவையெல்லாம் அகப்பொருட்கே உரியவாக விதந்தோதியது என்னை, புறப்பொருட்கு வாராதனபோல: எனின், ஆண்டுவருதல் அரிதாதலின் இவ்வாறு அகத்திற்கே கூறினான் என்பது' (பக்-நு0சு) என்று எழுதினார். இதுபற்றியே, இவ்வுள்ளுறையுவமத்தை அகத் திணையியலில்வைத்து ஆசிரியர் ஒதுவாராயினர் என உணர்க (சுசு-சஅ).

VII. செய்யுளியல்.

மேற்கூறிய அகப்பொருள் புறப்பொருள்களின் புலனெறிவழக்கற் குரிய மெய்ப்பாட்டின் இலக்கணங்களையும் உவமவிலக்கணங்களையும் கூறிப்போந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், அப்புலனெறிவழக்கை, அமைத்து நல்லிசைப்புலவர் பாடிப்போந்த செய்யுள்களின் இலக்கணங் களையும் எட்டாவதியவற்றிற் கூறுவாராயினர். இப்போது அச்சிடப்பட் டுள்ள பொருளதிகாரச் செய்யுளியலுக்குள்ள உரைப்பகுதி நச்சினர்க் கினியாதன்றிப் பேராசிரியாதே என்பது, ஸேதுஸம்ஸ்தானம் மகாவித்

வான் ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள் “செந்தமிழில்” எழுதிய ஆராய்ச்சியுரையானும், பின் வேறுக வெளியிட்ட செய்யுளியல்-நச்சி னுர்க்கினியருரையானும் அறிஞர் அறிந்தவை. இனி, இச்செய்யுளியலை “யாப்பதிகாரம்” எனத் தனியதிகாரமாக்கி வழங்கியதுண்டென்பதும், ஆனால், அது பலர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததன்றென்பதும், “மற்றிதனை யாப் பதிகாரம் என வேறோர் அதிகாரமாக்கி உரைப்பாருமுளர்; அங்ஙனங் கூறின் (மாயியலை) வழக்கதிகாரம் எனவும் வேறுவேண்டுமென மறுக்க. அல்லதூஉம், எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றும் மூன்றதிகாரமாக்கி, அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம்” எனப் பேராசிரியர்கூறுதலால் தெரிகின்றன. களவியலுரைகாரர் “எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எவருந் தலைப்பட்டிலேம் என்றார்” எனப் பாயிரத்துக் கூறுவதும், யாப் பதிகாரம் எனத் தனியே வழங்கிய பண்டைவழக்கைக்குறிப்பிக்கின்றது.

இனி, இவ்வியலில், செய்யுள் என்பது முப்பத்துநான்கு உறுப் புடையதாகக்கூறப்படும், அவை வருமாறு:—

(1) மாத்திரை - எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் விரவிக்கிடக்கும் அளவை.

(2) எழுத்தியல்வகை - எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறு பாடு. இவ்விரண்டுறுப்புக்களும் எழுத்ததிகாரத்தில் ஆசிரியாரற் கூறப் பட்டன.

(3) அசைவகை-அசைக்கூறுபாடு; இஃது இயலிசை உரியசை என இரண்டாகப் பகுத்து ஒதப்படும். குற்றுகா முற்றுகாங்களில் வரும் நோபு நிரைபு என்ற அசைக்கூறுகளும், குற்றிபலிகா குற்றிய லுகாங்கள் அசைக்குறுப்பாகுநிலையில், ஒற்றேபோலப் புள்ளிபெறுத லும் ஆசிரியாரற் கூறப்படுதல் ஆராயற்பாலன.¹

* தொல்காப்பியனார் “மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்” “குற்றிய லுகாமு மற்றென மொழிப” என்ற சூத்திரங்களால் (எழுத்ததிகாரம்-க0௪-௮) மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகாம் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். இச்சூத்திரங்கட்கு உரையாசிரியரும் நச்சினுர்க்கினியரும் கூறியவேறுரையை, நன்னூல்விருத்தி காரர்—“அற்று, என்னும் மாட்டேற்றிற்கு, மெய்யீறுபோலக் குற்றியலுகா

(4) சீர்-அவ்வசைகள் இரண்டானும் மூன்றானுஞ் சேர்ந்து ஒரோர் சொல் இலயம்படமுடிவது சீர் எனப்படும். பேராசிரியர் “உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானுமன்றி வாரா” என்று கூறி நாட்டுவர். இனித் தனையென்பதோர் உறுப்பு ஆசிரியர் கூறுமை நோக்கற் பாலது. தனோத்தலிற் தனையாகி அது சீரதுதொழிலேயாதலின், தொல்காப்பியனார் அதனைத் தனிபுறப்பாகக்கொண்டிலரென்பதும் இத் தனையே வேண்டினார் பிற்காலத்து ஆசிரியரே யென்பதும் பேராசிரியர்கொள்கை.

வீறும் புள்ளியொடுநிற்குமெனக்கொள்ளாது, இம்மூன்றஞ் சூத்திரத்தைப் ‘புள்ளியீற்றுமுன்’ என்னும் ஊ-ம் சூத்திரத்தோடு மாட்டெறிந்ததாக-கொண்டார்.....அவ்வாறு கூறுதல் மாட்டேற்றிலக்கணம் அன்றாம்” எனக்கூறி மறுத்தனர். இவ்வாறே சிவஞானமுனிவரும்—“‘குற்றிய லுகாரம் மற்றென மொழிப்’ என்னுஞ் சூத்திரத்தார் குற்றியலுகாரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்கும் என முற்றுகரத்தோடு இதனிடையரிவடிவினும வேற்றுமைதோன்றக் கூறி, உம்மையார் குற்றியலுகாரமும் புள்ளிபெற்று நிற்கும் என்றோதினமையானும்” என எழுதல் காண்க (தொல். முதற்குத். விருத்தி). இவற்றால் குற்றியலுகாரம் மெய்ப்போலப் புள்ளிபெறுதலைக் கூறுவதே பின்னோர்கருத்தென்பது விளங்கும். இக்கொள்கையே யாப்பருங்கலவிருத்தியுடையாருங் கொண்டதென்பது, அவர், “குற்றியலுகாரமும் குற்றியலிகாரமும் புள்ளிபெற்றுநிற்கும்; என்னை? ‘குற்றிய லுகாரம் குற்றிய லிகாரம்—மற்றவை தாமே புள்ளி பெறுமே’ என்பது சங்கயாப்பு” என்றெழுதலான் உணர்க. இவர்கூற்றில், குற்றியலுகாரத்தோடு, குற்றியலிகாரமும் புள்ளிபெறுமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்காலத்தும், அக்குற்றிகாரம் புள்ளிபெற்றே வழங்கியதென்பது, பேராசிரியர் “ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகாரம்” என்னுஞ் செய்யுளியற் சூத்திரவுரையில்—“எனவே எழுத்தோத்தினுள், ‘மெய்யி னியற்கை புள்ளி யொடு நிலையல்’ எனக் கூறிக் ‘குற்றிய லுகாரம் மற்றென மொழிப்’ எனக் குற்றியலுகாரத்துக்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினார். அதுபோல, குற்றியலிகாரமும் புள்ளிபெற்றுநின்றல் உடைத்தென்றவாறுயிற்று.....இவற்றையெல்லாம் ‘ஒற்றெழுத்தியற்றே’ என்றதனால் புள்ளியீட்டெழுதுக” என்று கூறுதலால், தெள்ளிதின் உணரப்படும். இவற்றால் நாக்மிகுது, நாக்யாது என்னுங் குற்றுகர குற்றிகாங்கட்கு, மெய்யெழுத்துப்போல-ககர கிகாங்கட்கு மேலே-புள்ளியிட்டெழுதல் தொல்காப்பியர்காலத்துவழக்காதல் தேறப்படும். மற்றும் இப்புள்ளியெழுத்துக்களின் வரலாறுகளை, செந்தமிழியில் “தொல்காப்பியனாரும் புள்ளியெழுத்துக்களும்” என்ற கட்டுரைநோக்கியுணர்க (தொகுதி-உடு. பகுதி-டு. பக். ௧௫௩-௧௬௮).

(5) அடி-அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு; இது, குறளடி சிந்தடி முதலிய ஐந்துவகையும் கூட்டு விரியு முடையது. நாத்சீர்கொண்டதே அடியென்று சிறப்பிக்கப்படுமென்பதும் (நசச.), அந்நாத்சீரடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்துவருதலே பாட்டாமென்பதும் ஆசிரியர் கொள்கை. இதனால் பண்டைச்செய்யுள்கள் இம்முறைப்படியே அமைந்திருந்தன என்பது உணரப்படும். பேராசிரியரும், “தலையிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும், நாத்சீரடியான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும்பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பா சிறுவா விற்றாமெனக் கொள்க” எனக் கூறிச்செல்லுதல் நோக்கத்தக்கது.

(6) யாப்பாவது—அவ் வடிதோறும் பொருள்பெறச்செய்வதோர் செய்கையாம். இது பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுமொழி என்ற ஏழனடியாகச் சேர சோழ பாண்டியர் என்ற மூலவர் தர் ஆட்சிகுட்பட்ட தமிழ்நாடுவழங்கும் செய்யுள்மரபா மென்பர் ஆசிரியர் (நசுஎ). இதனை உணர்த்துஞ்ஞாந்திரத்தே “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின” என ‘மூவா ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழ்நாடு’ என்று குறிக்கப்படுதலால், ஆசிரியர்காலத்தில் மூன்றுபிரிவாகவே தமிழகம் பகுக்கப்பட்டிருந்ததென்று விளங்கும். இனி, மேற்குறித்த பாட்டு உரை நூல் முதலிய ஏழனியல்புகளையும் சஎஅ-முதலிய சூத்திரங்கள் நோக்கி உணர்க.

(7) மரபு என்பது, காலமும் இடமும்பற்றி வழக்குத்திரிந்த விடத்தும், திரிந்தவற்றுக்கிற்ப வழப்படாமற் செய்வதோர் முறைமை என்பர் (நசுஅஅ). இம்மரபுகள் செய்யுட்கே உரியவென்பதும், மாபியலிற் கூறப்படுவன பொதுவென்பதும் வேறுபாடு உணரத்தக்கன.

(8) தூக்கு என்பது, பாவினை வரையறுத்துப்பாடித் துணித்து நிறுப்பதென்பர். அஃதாவது—அகவி (அழைத்து,க் கூறும் ஓசையது அகவல், செப்பலோசையது வெண்பா, தள்ளலோசையது கலி, தூங்க லோசையது வஞ்சி பெணத் துணிவது.

(9) தொடையென்பது சீரும் அடியுந் தொடுத்துநிற்பது; இது மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என ஐந்துவகையும், பதினமூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு விரியும் உடையது (சகக).

(10) நோக்கென்பது—மேற்கூறிய மாத்திரைமுதலிய உறுப்புக் களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச்செய்வது.

(11) பா-என்பது, சேட்புலத்து இருந்தகாலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லு கின்ற செய்யுளின்பகுதியறிந்து 'இன்னசெய்யுள்' என்றணர்தற்கு ஏதுவாகிப் பார்த்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை என்பர். இப்பா-ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலிப்பா, பரிபாடல், மருட்பா என அறுவகையாம். இவை, அறம் பொரு ளின்ப மென்ற மும்முதற்பொருட்டும் பிற வாழ்த்துவகைகட்கும் உரியவாகும். இவ் வாறுவகைகளுள், பரிபாட லும் மருட்பாவும் ஏனை நான்கனிடமாகப் பிறப்பனவென்றும், அந் நான்கனுள்ளும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஆதிப் பாக்களென்றும் (சகக), வஞ்சியுந் கலியும் அவ் விரண்டனிடமாக முறையே கிளைத்தமையால் அவற்றுள் அவை அடங்குமென்றும் கூறப்படுகின்றன. பிற விலக்கணங்களெல்லாம்-சண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.

(12) அளவியல்—அப்பாவின் வரையறை; இதனுட் பாக்களது பல் வகைப்பட்ட விகற்பங்களும் கூறப்படும்.

(13) திணை—அகத்திணை புறத்திணை என்பவற்றை அறியச்செய்தல். (14) கைகோள்—அகத்திணை விகற்பங்களை அறியச்செய்தல்; அவ் விகற்பம் களவு கற்பு என்பன. (15) கூற்றுவகை—அச்செய்யுள் கேட்டார்க்கு, இது சொல்லுகின்றார் இன்னார் என்பது உணர்த்தல் (16) கேட்போர்—இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இது எனத் தெரித் தல் (17) களன் என்பது முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும், பகற்குறி இரவுக்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல் இவ்விடங்களன்றித் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையிடங்களாகக்கூறுதலு முண்டு. (18) கால வகை—பெரும்பொழுது சிறுபொழுது முதலாயின. (19) பயன்—சொல்லியவகையார் பிறிதொன்றுபயப்பச் செய்தல். (20) மெய்ப்பா டாவது சொற் கேட்டார்க்குப் பொருள் கண்கூடாவது. (21) எச்ச வகை—சொல்லப்படாதமொழிகளைக் கூற்றனுந் குறிப்பா னும் குறித்துக்கொள்ளச்செய்தல். (22) முன்னம்—உயர்ந்தோர் இழிந்தோர் முதலியோர் தத்தம்வகையான் ஒப்பச்சொல்வதிற் கருத்தப்படச் செய்தல். (23) பொருளுண்பது, 'புலவன்', தான், 'தோற்றிக்கொண்டு

செய்வதோர் பொருண்மை, (24) துறைவகை என்பது முதலுங் கருவும் பிறழுவந்தாலும் இஃது இதன்பாற்படும் என்று ஒரு துறைப் பறித்தற்குரிய கருவி செய்யுட்கு உளதாகச்செய்தல். களவும் கற்பும் பற்றிய பாட்டுக்களை மேற்கூறிய இலக்கணமுறையால் உரைக்கவேண்டுமென்பது,

“திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போர்
இடனே காலம் எச்சம் மெய்ப்பாடு
பயனே கோனென் றுங்கப் பத்தே
அகனைத் திணையு முரைத்த லாமே”

என்று இறையனார்களாவியலும், ஆசிரியர் கூறியவற்றுள் 13 முதல் 21 வரையுள்ள பகுதிகளைக் கூறுதல் காண்க. இச்சூத்திரத்து ஈற்றில் எஞ்சிநின்ற கோள் என்பது, பாட்டினகத்துப் பொருள்கொண்டிருக்கும் நிலை. அஃதாவது விற்ப்புட்டு, விதலையாப்பு, கொண்டுசுட்டு, பாசிரீக்கு, ஒருசிறைநிலை என்னும் ஐந்து நிலைகளில் இன்னதோர்பொருள்கொண்டு நின்றது இப்பாட்டு என்பதாம். இங்ஙனம் திணைமுதற் கோளீராக வைத்து அகத்திணைப் பாடல்களை உரைத்தல் பண்டைவழக்காகும். உதாரணமாக—

“முனிதரு மேனற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணங்கள்
தனிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தாணிதன்மேல்
அளிதரு செங்கோ லரிகே சரியந்தண் கூடலன்ன
ஒளிதரு வாணுத லாள்ளைய விவ்வா ரெழுசுவதே”

இப்பாட்டிற்குத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்று - தோழி கூற்று; கேட்டான் - தலைமகன்; இடம் - முன்னிலை; காலம் - எதிர்காலம் எச்சம் - நீ என்பது எஞ்சிற்று; மெய்ப்பாடு - அச்சம்; இவ்வொழுக்கம் பிறர் அறியின் இறந்துபடும் நிலைமையள் ஆயினமையின்; பயன் - வரைவு கட்டாதல்; பொருள்கோள் - ‘சிலம்பா! இவள் இவ்வாறு நையக் களவொழுக்கம் ஒழுகுவது தக்கதன்று’ என முதலு மிடையுங் கடையுங் கூட்டிப் பொருள்கொண்டமையால் விதலையாப்பாம். - இவ்வாறே அகப்பாட்டுக் களை அமைத்துக்கொள்க.* (25) மாட்டு என்பது - அகன்றுபொருள்

* “அணியு மமிழ்தமென் னவியு மாயவன்” என்னுந் திருக்கோவையாரி லும் இத் திணைமுதலிய உறுப்புகளைப் பேராசிரியர் கூறுதல் காண்க (இ).

கிடப்பச்செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச்செய்யினும் இருவகையானும், சென்று பொருள்முடியுமாற்றற் செய்வது. இது மேற்கூறிய 'கோள்' என்பதன்பாற்படுவதேயாம். (26) வண்ணமென்பது ஒருபாவின்கண் நிகழும் ஒசைவிசைப்பம்.

இவ்விருபத்தாறு உறுப்பும் யாப்புக்கு இன்றியமையாத பகுதிகள் எனவும், இனிவரும் எட்டுறுப்பும் அங்ஙனமன்றி ஏற்றபெற்றி வருமெனவுங் கூறுவர். அவையாவன:—அம்மை, அமுது, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன. இவற்றுள்—(1) அம்மை என்பது, சிலவாய மெல்லியசொற்களால் அறம்பொருளின்பம் என்பவற்றின் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவாச்செய்வது; பதினெண்கீழ்க்கணக்குதூல்களும்—இங்ஙனம் இலக்கணமும் இலக்கியமும் கலந்துவாச் செய்யப்பட்டனமயின்—இவ் வம்மைப்பாற்படும் என்பர். அந்நூல்களில், இவ்விலக்கணமும் இலக்கியமும் தாவித்தாவி (இடையிட்டு) வருதலின், அவை 'தாயபனுவல்' எனவும்கூடும். “உற்ற நோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை—யற்றே தவத்திற் குரு” (குறள்)—இஃது இலக்கணங்கூறியது; “யானோக்குங் காலை நிலனோக்கும் நோக்காக்காற்—றானோக்கி மெல்ல நரும்” இஃது இலக்கியங்கூறியது. இங்ஙனமே ஏனே நூல்களினுங் காண்க. (2) அழகென்பது, திரிசொற்பாபி லாது சீர்புனைந்து யாக்கப்படுவது; அகநானூறு முதலிய பண்டைநூல்கள் இப்பகுதியன என்பர். (3) தொன்மை என்பது, உரைவிரிப்பழையகதை* பொருளாகச் செய்யப்படுவது; பெருந்தேவனாரற் செய்யப்பட்ட பாரதமும், தகடீர்யாத்திரையும் இப்பகுதியினவாம். (4) தோல் என்பது, மெல்லென்றசொற்களால் விழுமியபொருளைக் கூறுவதும் ஆசிரியப்பாட்டாற் பழையகதையொன்றன்மேல் தொடுக்கப்படுவது மாகும். இது சிந்தாமணி முதலியன என்பர். (5) விருந்தென்பது புதிதாகச் செய்யப்படுவது; அந்தாதி கலம்பகமுதலியனவெல்லாம் இவ்விருந்தின் பகுதியாகும். (6) இயைபென்பது, ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ழ ள என்ற பதினொரு புள்ளியீற்றினுள் ஒன்றையிறுதியாகவைத்துப் பொருட் டொடராகவும் சொற்றொடராகவும் செய்வது; மணிமேகலை பெருங்கதை முதலியவற்றுள் அமைந்த பாடல்கள் எனாவொற்றிற்குள் முடிந்து இப்

* உரைதழுவினரும் இலக்கியம் வடமொழியில் “சம்பு” எனப்படும்,

பகுதியவாதல் காண்க; “மற்றவீற்றான் வருவனவற்றுக்கும் ஈண்டிலக் கணமுண்மையின் இலக்கியம்பெற்றவழிக்கொள்க; இப்பொழுது அவை வீழ்ந்தனபோலும்” என்பர் பேராசிரியர். (7) புலன் என்பது ஒருவகை நாடகச்செய்யுள். (8) இழைப்பு-இஃது ஒருவகை யிசைப்பாட்டாம். ஆக எட்டு வண்பும் முறையே கண்டுகொள்க.

இனி, சிறப்புடைய இருபத்தாறும் சிறப்பில்லாத எட்டும் ஆகிய முப்பத்துநான்கு உறுப்புக்களின் இலக்கணங்களும் அவற்றின் வகை விரிகளும் இச்செய்யுளியலின்கண்ணே விரித்துக்கூறப்படுகின்றன. இவ்வியற்கு எழுதப்பட்டுள்ள பேராசிரியருரை அருமை பெருமை வாய்ந்ததாகும். இவ்வுறுப்புக்களையெல்லாம் அவற்றின் உரையங்களுடன் முறையே இங்குக் கூறுமிடத்து மிகப்பெருகும். ஆதலின், யாம் மேலே கூறிப்போந்தவைகொண்டு, இவ்வியலிற் கூறப்படுவன இன்ன என்பது சுருக்கமாக ஒருவாறு கண்டுகொள்க.

VIII. மரபியல்.

உலகவழக்குக்கும் செய்யுள்வழக்குக்கும் பொதுவாகிய மரபுகளைத் தொல்காப்பியனார் ஒன்பதாமியலிற் கூறுகின்றார். மரபாவது—“எப்பொரு ளெச்சொலின் எவ்வாறுயர்ந்தோர்—செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல்” ஆகும். தொல்காப்பியத்தே, சொல்லதிகாரக் கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவும் செய்யுளியலுள் மரபென்று ஒதப்பட்டனவுமன்றி, இருதிணைப்பொருள்களின் குணங்களாகிய இளமையும் ஆண்மையும் பொருண்மையும்பற்றிய வரலாற்றுமுறையும், உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லும் மரனும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றிவழங்கும் உலகியன்மரபும் நூன்மரபும் ஆகிய இவையெல்லாம் இம்மரபியலிற் கூறப்படுவனவாம். அவற்றுள், இளமை ஆண்மை பொருண்மைகள்பற்றி ஆசிரியர்கூறிய மரபுகளை ஆராய்மிடத்து, அவற்றிற் சில இலக்கியம்பெற்று வழங்குவனவேனும், பல, கடைச்சங்கநாளிலே வீழ்ந்தன என்பது தெரியலாம். உதாரணமாக—குழவி என்ற பெயர் (மக்கட்கு இக்காலத்த வழங்கினும்), குஞ்சரம் ஆகருமை கடமை மரை குாங்கு முசு ஊகம் முதலிய விலங்குகட்கும் ஆசிரியர்காலத்துப் பெருவழக்காயிருந்ததென்பது 39-உஉ குத்திரங்க

ளால் அறியலாம். இவ்வழக்குப்படி, குஞ்சாக்குழனி, ஆக்குழனி, எருமைக்குழனி, குாங்குக்குழனி, முசுக்குழனி என்றிவ்வாறு வழங்கின வாதல்வேண்டும். இதுபோலவே, அப்பர் மூடு கடமை என்பவை யாட்டுக்கும், பாட்டி என்பது பன்றி நாய் நரிகட்கும் ஆசிரியர் காலத்து வழக்குக்களாகத் தெரிகின்றன (சௌ, சுசு, சுசு). உரை காரர், ‘இவற்றுக்கெல்லாம் இலக்கியம் முற்காலத்தே விழ்ந்தன’ என்று எழுதிச்செல்லுதலால், கடைச்சங்கத்தார்காலத்துக்கு முன்பே இவ் வழக்குக்கள் அருகினவாதல்வேண்டுமென்க. இக்காலத்தோ எனின், ஆசிரியர்கூறிய மரபுகளிற் பெரும்பாலவும் பழையனவாகவே கழிந்தன; இதற்கு இரண்டிதாரணம் வருமாறு:—‘பறப்பனவற்றின் ஆண்பாற்கெல் லாம் சேவற்பெய ருரித்து, ஆயின், மயிலுக்குமட்டும் அப்பெயர் ஆகாது’ என்னுங் கருத்துப்பட ஆசிரியர் “சேவற் பெயர்க்கொடைசிறுகொடு சிவ னும்—மாயிருந் தூவி மயிலலங் கடையே” (சு௦௪) என்றார். கடைச்சங்க காலத்தே வழங்கிய இம்மரபு “எழுந்து முன்னுறு மஞ்ஞையஞ் சேவன் மே லேறி” என்ற கந்தபுராணக்கூற்றில் (தேவகாண். தெய்வயானை திரு மணப்—கசு௨) “மஞ்ஞையஞ் சேவல்” எனப் பின்னாளில் மாறிவழங்கி யமை காணலாம். இதுபற்றிப்போலும் உரைகாரர், “செவ்வெழுந்த மயிற்காயின் அதுவும் (சேவலும்) நேரவும் படும்” என்று அமைத்த தூஉம் என்க. இங்ஙனமே, அளகென்ற பெண்பாற்சொல், கோழி கூகை மயில் என்ற மூன்றற்குமன்றி வழங்காதென்பது “கோழி கூகையாயிரண் டல்லவை—சூழங்காலை அளகென லமைமா” “அப்பெயர்க் கிழமை மயிற்கு முரித்தே” என்ற சூத்திரங்களால் (சு௧௧—சு௧௨) அறிய லாம். இவ்வழக்கு “அளகைப் பொறித்தகொடி யினையோன்” எனப் பாஞ்சோதியார்திருவிளையாடற்புராணத்தே (அருச்சுணப். ௩௪) ஆண் கோழிக்கும் வந்து மாறியமை காண்க. இவ்வாறே பின்னூல்களிற் காலத்துக்கேற்ப மாறிய தொல்காப்பியமரபுகள் பலவாமென்க.

இனி, ஆசிரியர் தங்காலத்து அருகிவழங்கிய மரபுகள் சிலவற்றை யும் அடியில்வரும் சூத்திரத்தாற் குறிப்பிடுவர்.

“குாங்கி னேற்றினைக் கடுவன் என்றலும்
மரம்பயில் கூகையைக் கோட்டானென்றலும்
செவ்வாய்க் கிளியைத் தத்தை என்றலும்
வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும்

குதிரையு ளாணினைச் சேவ லென்றலும்
 இருணிற் பன்றியை யேன மென்றலும்
 எருமையு ளாணினைக் கண்டி யென்றலும்
 முடிய வந்த அவ்வழிக் குண்மையிற்
 கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே”

இதனால், தொல்காப்பியர்நாளில் ஆண்தூங்கு-கடுவனெனவும், கூகை-கோட்டான் எனவும், கிளி-தத்தையெனவும், வெருகு-பூசையெனவும், ஆண்குதிரை-சேவலெனவும், பன்றி-ஏனம் எனவும், ஆணெருமை-கண்டி எனவும் மருவிவழங்கியன என்பது விளங்கும். “முடிய வந்த அவ்வழிக் குண்மையிற்-கடிய லாகா கடனறிந் தோர்க்கே” எனக் கூறப்படுவதினின்று, இம்மரபுகள் ஆசிரியர்காலத்தே அமைக்கப்பட்டு ஆன்றோர் வழக்காயின என்பது புலப்படுகின்றது. இம்மரபுப்பெயர்களுள்ளே, ஆண்குதிரையைச் சேவலென்பதும், ஆணெருமையைக் கண்டி என்பதும் ஒழிய, ஒழிந்தவை இக்காலத்தும் வழங்குவனவே. உரைகாரர் இச்சூத்திரவுரையில் எழுதுவன குறிப்பிடற்பால:-“கடுவனு மறியு மக்கொடி யோனையே”—ஆண்தூங்கு (கடுவன் எனப்பட்டது). இதனைக் கடியலாகாதெனப்பட்ட இழுக்கென்னை எனின், மக்கட்கும் வெருகிற்கும் அக்காலத்துப் பயின்றனபோலும். * * * குதிரையைச் சேவலென்றல் இக்காலத் தரிதாயிற்று... எருமையேற்றினையும் கண்டி என்ப போலும்: அது காணலாயிற்றில்லை” எனக் காண்க (பக் ௭௬௪). இவற்றால், தொல்காப்பியனார்காலத்தே குதிரைச்சேவல், எருமைக்கண்டி என ஆண்பெயர்கள் வழங்கியதோடு, நம்காலத்துப் பெருகவழங்கும் பெயர்களிற சில அவர்நாளில் அருகிவழங்கியமையும் அறியப்படும்.

உயர்திணை நான்குசாதியும்பற்றிய மரபுகள் சிலவும் ஆசிரியர் கூறுவர். அந்தணர்க்குரிய கருவிகள்—முந்தூல், குண்டிகை (கோகம்), முக்கோல், மணை (ஆதனம்) என்பன; அரசர்க்குரிய கருவிகள்:—படை கொடி குடை முரசு புவி களிறு தேர் தார் முடி முதலியன. இவற்றுள் அந்தணர்க்குரிய வேள்விக்கருவிகள் அரசர்க்குரியவாகவும் வரும். இனிப் பாடாண்டிணையுள், பரிசில்வேண்டுவதும் விடுப்பதுமாகிய துறைகளிலே, கொடுக்குந்தலைவனுக்கு வழங்கும் காளை இனையோன் நெடுந்தகை செழும்மல் ண்ற சொற்கள் அரசர்க்குச் சாதிவகையாற் சொல்லத்தக்கன. அந்தணர்க்காயின், புனைந்துவைகையானே அவை கூறப்படும். எல்லா

வருணத்தாரும் அவாவர் ஊர்ப்பெயர் கருவிப்பெயர் என்பனவற்றைச் சார்த்தி இப்பெயர்வழங்கப்பெறுவர். நான்குசாதியையுஞ் சிறப்பிக்குமிடத்து அந்தணரைப் பிரமனோடும், அரசரை மாயனோடும், வணிகரை நிதியின்கிழவனோடும் (குபேரன்), வேளாளரை வருணனோடும் ஒப்பித்துக் கூறல் மரபாம். இனிப் படைத்தொழிற்கு உரியவர், அந்தணரும் வேளாளரு மொழிந்த அரசரும் வணிகருமேயாவர். இவருள் வைசியருடைய சாதித்தொழில், வாணிகவாழ்க்கையும் எண்வகைக்கூலமாகிய பயறு உழுந்து முதலியன விளைத்தலுமாகும். இவர்க்குச் சூடும் பூவும் குலப்பூவும் தனியே உண்டு. இனி, வேளாண்மார்தர் பலவகைத் தொழிலினாராயினும், உழுதுண்தொழிலே மிகுதியுமுடையர். அன்றி, வேந்தர் அபிமானித்துக் கொடுக்குமிடத்து இவர்க்குப் படை கண்ணி (முடிப்பூ) களும் உரியன. அரசர் இல்லாவிடத்து, அந்தணரே அவ்வாசியல்லுண்டு நாடாளுதற்கு உரியர்: குறுசிலமன்னர்க்கும் மேற்குறித்த அரசர்க்குரிய பகுதிகள் கொள்ளப்படுமாயினும், இழிந்தோராகிய திணை நிலைமக்களுக்கு இவை கூறப்படா என்பர் (சுஉசு-சுசு0).

அஃறிணைக்குரியமாபுகளாக இவ்வியலிற் கூறப்பட்டனவற்றுட் சிறந்தன சில வருமாறு:—புறத்தில் வயிரமுடையபனை தெங்கு கழகு முதலியன வெல்லாம் 'புல்' என்றும், அகத்து வயிரமுடைய இருப்பை புளி ஆச்சாமுதலியவை 'மாம்' என்றும் வழங்கப்படும். இவற்றுள், புற்சாதியின் உறுப்புக்கள் தோடு மடல் முதலியன; மாச்சாதியின் உறுப்புக்கள் இலை முறி முதலியன; இவையிரண்டற்கும் பொதுவாக வழங்கும் உறுப்புக்கள் காய் பழ முதலியனவாம் (சுசுக-சுசுச).

இனி, ஆசிரியர், உலகவழக்குக்களும் மாபுரிமைதிரியாமற் கூற வேண்டுமென்றும், அம்மாபு திரியவழங்கப்படுமாயின் உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் பொருளிழந்து பிறிதுபிறிதாருமென்றும், உலகநிழ்ச்சியெல்லாம் உயர்ந்தோரைப்பற்றியே நிகழ்வனவாதலின் “வழக்கெனப் படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே” என்றும், பிறவுங் கூறுவர். உலகியலெல்லாம் மாபிற்றிரியாச்சொல்லொடுதழுவிவால்வேண்டுமெனக் கூறப்படுஞ் சூத்திரத்தே (சுசுரு) “நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைர்தும்-கலந்த மயக்கம் உலகம்” என்று ஆசிரியர் கூறுவர். அதனால், இவர் பஞ்சபூதக்கோட்பாடுடைய வைதிகமதத்தவர் என்பது தேற்றமாம்.*

*பௌத்தர் நான்குபூதவகையே கொள்வர்.

இவ்வாறே “அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே,” “மறையோராறே”, “அந்தணர் திறத்தும் ஐயர் பாங்கினும்”, “தந்தைய ரொப்பர் மக்களென் பதனால்”, “முக்கோல்....அந்தணர்க் குரிய” எனத் தம் வைதிகச்சார்பை எண்ணிறந்த விடங்களில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுப்போவர்.

நன்னூலார் பாயிரத்துக்கூறியதுபோல, ஆசிரியர், நான்மாடிகள் பலவும் இவ்விடவின் இறுதியில் விரித்தோதுவர். அவை நூலினிலக் கணமும், முதனூல் வழிநூல் என்ற அதன்பகுதியும், தொகுத்தல் வகுத்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பு என்னும் வழிநூற் பிரிவுகளும் தந்திரவுத்தியும் பிறவுமாம். “மொழிபெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல்” என்பதனையும் வழிநூல்வகையாக ஆசிரியர் கூறுதலால், அவர்காலத்தே வடநூலினின்று தமிழில் நேர்ப்படப் பெயர்க்கப்பட்ட நூல்கள் வழங்கி யமை நன்குணரப்படும். தோல்காப்பியமுடிவிற்குறப்பட்ட தந்திரவுத்தி முப்பத்திரண்டும், கௌடில்ய - அர்த்தசாஸ்திரத்தின் இறுதியத்தியா யத்தில் அதுவே தலைப்பெயருடன் கூறப்பட்டிருத்தல் ஆராய்ந்து கொள்ளத்தக்கது.*.

மேற்கூறியவாறு, சூத்திரங்களாற் குறிக்கப்பட்ட வழக்குக்களையன்றி, உரைகாரர்கூறுக்களால் அறியக்கிடப்பனவும் பலவாம். இவ்விட வில்வரும் “மாபுநிலைதிரிதல்” என்ற சூத்திரவுரையில், உரைகாரர் மிறைக் கவி (சித்திரகவி)களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, “இனி, நிறைமொழி மாந் தர், மறைமொழி போல்வனசில மிறைக்கவி பாடினாருளரென்பதேபற்றி, அல்லாதாரும் அவ்வாறுசெய்தல் மாபன்று என்றற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை-சக்கரம், சுழிகுளம், கோமுகத்திரிகை, ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று என்றற்போல்வன. இவை, மந்திர வகையானன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுள்செய்வார்க்கும் அகனைந் தினைக்கும் மாபன்றென்பது கருத்து; அல்லாதார், இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்குரியவென இழியக்கருதி, அன்னவகையான் வேறுசில பெய்துகொண்டு அவற்றுக்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணை என்று வரையறுக்கவாகா: என்னை? ஒற்றை இரட்டை

*. இச்செய்தியை முதன்முதற் கண்டு எனக்கு அன்புடன் அறிவித்தவர், சென்னை யூனிவர்ஸிடி - தமிழ் - லெக்ஷிகன் - ஆபீஸ் தலைவர் ஸ்ரீமார். எஸ். வையாபுரீயிள்ளையவர்களாவர்.

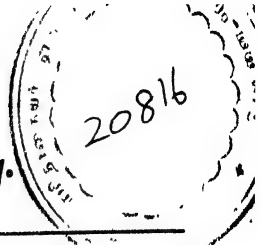
புத்தி வித்தாரம் என்றும்போல்வன பலவுங் கட்டிக்கொண்டு, அவற்றானே செய்யுள்செய்யினுங் கடியலாகாமையின் அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணங் கூறலாகா என்பது" என்று எழுதுவர். இதனால், சக்கரம் சுழிஞளம் ஏகபாதமுதலிய சித்திரகவிகள் (மிறைக்கவி) மந்திரவகையால் தேவர்பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவன்றி, மக்கட்குரியனவாக முற்காலத்தார் கருதினரல்லர் என்பது போதரும். தேவார முதலியவற்றில் ஏகபாதம், எழுகூற்றிருக்கை, மாலைமாற்று முதலிய மிறைக்கவிகள், மேற்கூறியவாறே தேவரைப்பற்றியே அமைந்திருத்தலுங் கண்டுகொள்க.

இன்னும், இம் மரபியற்குத்திரங்களாலும் உரைகளாலும் அறியப்படும் மரபுகள் பலவேனும், சிறப்பும் சரித்திரக்குறிப்பு முடையனவே ஈண்டு எடுத்துரைக்கப்பட்டன. ஏனையவற்றை ஈண்டு உரைப்பிற்பெருகும்.

முற்றம்.

மூ: பொருட்குறிப்பு.

அஹ்மிணைமாபுகள்-148
 அக்கினிதேவன்-82
 அக்காழுடையவை-149
 அகங்கையிரண்டிடையார்க்குப் புறங்
 கையிரண்டேயாதல் உவமை-99
 அகத்திணையில்கள்-95
 அகத்திணையின்மிகத்திகழும்பகுதி-71
 அகத்தியம்-28
 அகத்தியர்மாணக்கர்பன்னிருவர்-100
 அகத்தியனார்-1, 2, 113
 அகத்தைச்சார்புறத்திணைகள்-35
 அகநானூறு-15, 76, 78, 82, 145
 அகப்பாட்டு-128
 அகப்புறககைக்கிளை-10
 அகப்பொருட்குரியது, உள் ளு னை ற
 பொருள்-139
 அகப்பொருட்குரிய பா-38
 அகப்பொருட்டமைக்கன்-36
 அகப்பொருட்பகுப்பு-14-5
 அகப்பொருள்பற்றிய கூத்து-13
 அகப்பொருளின் இருவகைவழக்கு-7
 அகப்பொருளின்பெருமை-39
 அகம்-அகநானூறு-39
 அகமும் புறமும்-5
 அகவீக்கூறுவது அகவல்-142
 அகவொழுக்கின்வழக்குமிகுதி-14
 அங்கதம்-142
 அங்கி ஆதித்தன் கண் அவ்கொடுத்தல்
 * [21
 அவ் ள் சான்றாக மணங்கித்தல்-71, 76
 அங்கியங்கடவுள்-71, 75
 அச்ச நாண் மடங்கன்-44
 அச்சமெய்ப்பாட்டின்வகை-131
 அச்சவததாமாவின்போர்த்தொழில்
 [112
 அசை இருவகை-140
 அசைவகை-செய்யுளுறுப்பு-140
 அசைவுநனைவகை-131

அட்ட-உடற்குறை (தெலுவகு)-110
 அட்டில்-59
 அட்டெ-உடற்குறை (கன்னடம்)-110
 அட்டையாடுதல்-110
 அடி-செய்யுளுறுப்பு
 அடிமைகள்-29, 36
 அடிமைபுகுத்துதல்-36
 அடிமைவழக்கம்-35
 அடியர்-80
 அடியார்க்குநல்லார்-13, 20, 21, 79,
 [130
 அடியின்விரி (625)-142
 அடியோர்-35, 36
 அடியோர்பாங்கு-36
 அடையாளப்பூ-97
 அணங்குறற்பெண்படிமஞ்செய்து
 வேலற்குக்கொடுத்தல்-65
 அணிஇருவகை-137
 அத்திரை-128
 அத்தங்காட்டாசான்-2
 அந்தணர்-8, 22, 28, 71, 85, 149,
 [150
 அந்தணர்கருவிகள்-148
 அந்தரத்தெழுதிய எழுத்து உவமை
 [83
 அநுபாவம்-130
 அபபர்-147
 அம்பல்-60
 அம்மை-145
 அமாக்கழி-128
 அமலை-111
 அர்த்தசாஸ்திரம்-98, 114, 150
 அரசர்கட்டினீர்த்தல்-129
 அரசாகருவிகள்-148
 அரசர்தொழில் இவகை-113
 அரசர்பிரிவுகள்-27
 அரசர்வேளாளரிடம்மகட்கோடல்-27
 அரசரை மாயுனேடு உவமித்தல்-149

அரசு (பட்டம்)-27
 அரிகேசரி (பாண்டியன்)-144
 அருச்சுன சுபத்திரைகளின் கார்த்துவ
 மணம்-73
 அருத்து-அருமை-94
 அல்லகுறிப்பிடுதல்-59
 அலர்-60, 61
 அலை-கோல்கொண்டலைத்தல்-131
 அவையத்தார் எண்குணங்கள்-129
 அழிபலி-66
 அழகைவகை-130
 அழந்தார்-27
 அனகு-147
 அறத்தொடுநின்றல்-61-63, 133.
 அறிவர்-77, 80, 81, 88, 89
 அழகைப் பா-143
 அனலை (வளி)-44
 ஆனவகை-114
 ஆசுரமணம்-16, 17
 ஆசு-அச்சம்-116
 ஆசுக்காஞ்சி-116
 ஆண்டான் இலச்சினையை அடிமை
 உடலிற் பொறித்தல்-36
 ஆண்பாற்காஞ்சி-116
 ஆத்தினனி-71
 ஆத்தன் (பாலக்கடவுள்)-21
 ஆதிப்பாக்கன்-143
 ஆதியுழி (சிறுதாயுக்)-75
 ஆபத்தம்பம்-85
 ஆம்பல்-ஆசனவகை-114
 ஆய-135
 ஆயர்க்காவியல்-17
 ஆர் (ஆத்தி) குடுதல்-136
 ஆரிடம் (மணவகை)-35, 75
 ஆரியத்தடவுள்-21
 ஆரியப்படைத்த நெடுஞ்செழியன்
 [117]
 ஆரியமணங்கள்-13, 35, 42
 ஆரியவரசர்-107
 ஆரியவரசன் யாழ்ப்பிரமத்தன்-40
 ஆரியாசாரம்-21
 ஆலஞ்சேரி-27
 ஆலில் (01176)-மரவகை-112
 ஆழ்வார் அருளிய அடிகள்-34

ஆற்றுப்படை-125
 ஆன்பொருளை-89
 ஆனந்தம் சாக்காடு-117
 இசைப்பாணர்-77
 இசைமை-131
 இடந்தலைப்பாடு-43, 51
 இடுவான்பலி-16
 இடைச்சங்கத்தார்-81
 இடைச்சங்கம் 1, 2
 இடையர்-21
 இடையன்-118
 இதரவிதரம் (அணி)-137
 இந்நிரங்நிசை-121
 இந்நிரன்-20
 இயமம் (யோகவகை)-114
 இயற்கைப்புணர்ச்சி-15, 43, 49, 132
 இயற்பெயர்-36, 149
 இயன்மொழிவாழ்த்து-123
 இயேசுநாதர்-26
 இயையு-145
 இரண்டாழ்வி (திரேதாயுகம்)-75
 இரண்டொத்தங்கன், களவொழுக்கத்
 திற்கு-45
 இரண்கீர்த்தி-128
 இரணியன்-115
 இரவுக்குறி-58, 60
 இராக்கதமணம்-9, 10, 12, 16, 116
 இராகவையகார் (ரா)-4, 140
 இராமபிரான்-16, 73, 107
 இராமாநுஜாசாரியர் (ம.வீ.)-73, 77, 85
 இராமாயணம்-97, 129
 இருகாமத்தினையேரி-89
 இருமுகன்-75, 82
 இருபத்தாந்கு மெய்ப்பாடுகள்-134
 இருமுதுகுரவர்-41, 71
 இருவகை-அசைச்சொல்-140; அணி
 கன்-137; இடந்தலைப்பாடு-51, 53;
 உவமம்-135; காஞ்சி-116; காவற்
 பிரிவகன்-28; குறிகள்-58, 59; கை
 கோன்-81, 41, 143; காடகம்-13,
 56; பூ-98; பொருள்-5; பொருள்
 வயிற்பிரிவு-29; மிகுதிப்படுத்தல்-
 [118]

இருவருள் வழியவன்வரவுணர்தல் -
[55]

இல்வரைப்பாவன-59
இலக்கண நூல்கள்-5
இலங்கை-107
இலயாபிதல்-141
இலியட்-112
இழிபிறப்பாளன் (துடியன்)-105
இழைப்பு-146
இனங்கோவுடிகள்-11, 29, 36, 116
இளஞ்சேட்சென்னி-27
இளம்பூரணம்-18, 29
இளம்பூரணவுடிகள்-4, 15, 19, 25, 27, 35, 99, 100, 101, 106, 120, 127
இளிவடல்-130, 131
இற்செறிப்பு-60, 134
இறைச்சி-93
இறையனார்காவியல்-5, 18, 40, 46, 60, 70, 91, 95, 117, 144
இன்றிய-47
ஈழவச்சாதிப்பெண்கள்-90
உடம்பொடுபுணர்த்தல்-116
உடன்போக்கு-27, 53, 66, 69
உண்டி (நாட்டவகை)-56
உணர்ப்புவயின்வாராவுடல்-88, 89
உபரிட்சவழக்கு-95
உயர்திணைப்பொதுப்பெயர்-14
உயர்ந்தவேளாளர்-28
உடர்பின்வழி ஒஞ்செசால்-121
உயர்ப்பலி-129
உரிப்பொருள்-23
உரிமைபிடம்-59
உருத்திரம்-130
உருவகம்-138
உருவப்படுமேரிளஞ்சேட்சென்னி-

[27]

உருவவம்-135
உரையாசிரியர்-4, 70, 140 ; (இளம்பூரணவுடிகள் பார்).
உரைவிரவிய பழங்கதை-145
உலகம்-பாஞ்சபெளதிகம்-149
உலகவழக்கம்-8
உலகியலவழக்கு-3, 13, 146
உலாச்செயுள்-126

உவகைவகை-131

உவம்ப்போலி-138

உவமம் இருவகை-135

உவமவிகற்பங்கள்-135

உவமவுருபுகளின்வழக்குமுறை-136-7

உவமேயம்-136

உழிஞை-97, 99, 107, 110, 101-2

உழிஞைவேந்தன்-108

உழுதுண்ணும்வேளாளர்-27

உழுவலன்பு-42

உழுவித்துண்ணும் வேளாளர்-27

உளலீட்சேச்சுவகை-128

உள்ளப்புணர்ச்சி-47-48, 72

உள்ளுறையுவமம்-135, 138

உறுதிப்பொருள்மூன்று-95

உறப்பறை-131

உன்னநிலை-127

ஊடல்-72, 77, 23

ஊதுலைக்குருகு, உவமை-118

ஊர்திகள்-59

ஊர்ட்பெயர் இயற்பெயர் சார்த்தி வழங்கல்-149

ஊரான்-22

ஊராளி-10, 11

ஊன்கண்-47

ஊன்பொதிபசங்குடையார்-107

எச்சவகை (செய்யுளுதுப்பு)-143

எண்வகை:-கூலம்-149; தர்மாசனத்

தார்குணம்-129; தாபதபக்கம்-113;

தொகைநூல்கள்-39; மணம்-42;

மெய்ப்பாடு-139).

எருமை-111

எருமைமறம்-111

எல்ல, எல்லா, எலா, எலுவ (விளிப்பெயர்)-14

எலைன்-26

எழுகூற்றிருக்கை-150

எழுத்தியல்வகை (செய்யுளுதுப்பு)-
[140]

எழுவகை:-நாட்டம்-56; புறத்திணை-
[96]

எற்பாடு-18, 100

என்னை (விளி)-44

ஏகபாதம்-150

ஏணிமயக்கம்-108.
 ஏதி-63
 ஏம்பண்டங்கள்-108
 ஏர்க்களம்பாடும் பொருநர்-124
 ஏலா-44
 ஏறியமடற்றிறம்-32
 ஏறுகோடற கைக்கிளை-16
 ஏனாதி-106
 ஏனாதிமோதிரம்-106
 ஏனையுமம்-135
 ஐங்குறுதூறு-64, 65, 69, 72, 79
 ஐந்திணைக் கருப்பொருள்கள்-20;
 செய்திகள்-17; நிலைமக்கள்-74;
 மக்கள் தனித்தமிழராதல்-29; இலக்
 கணம்-15.
 ஐந்திணையம்பது-31
 ஐம்படைபூட்டல்-84
 ஐம்பத்தாராநான் மணநிகழ்த்தல்-70
 ஐம்பூதம் 149
 ஐயம் (கைக்கிளை)-46
 ஐயர்-74, 84
 ஐயவுமை-137
 ஐயனாரிதனார்-100, 105, 109, 111,
 112, 119, 120, 127
 ஐரோப்பியவழக்கங்கள்-26
 ஐவகை:- அடிகள்-112; அரசர்பக்கம்-
 113; திணை-17; தொடை-142;
 பொருள்கோள்-144; மனைவியா-
 73; இருதுக்கவ-18; உரிப்பொருள்
 கள்-23.
 ஓடஸ்வரி-112
 ஒத்தகாமம் (இந்திணை)-15
 ஒப்பு-45
 ஒருசிறைநிலை (பொருள்கோள்)-144
 ஒருதலைக்காமம்-15, 35, 46
 ஒருவழித்தணத்தல்-70
 ஒவ்வாக்காமம் (பொருந்திணை)-15, 32
 ஒழுக்கம் (நாட்டவகை)-56
 ஒற்றைச்சேவகர்-128
 ஒதற்பிரிவு-26-30, 92
 ஒதிழுந்துறுதல்-133
 ஒம்படை-67, 126
 ஒர்கோட்டுக்களிறு-56
 ஒரிற்கூட்டிய வுடன்புணர்கங்குல்-83

ஒரை-59, 83
 ஒவியர்-32
 ஒளவை-116, 122
 கூட்டில்-(சிக்காதனம்)-129
 கட்டுப்படுத்தல்-64
 கட்டுவிச்சி-63, 64, 65
 கட்டெடுத்தல்-63, 65
 கட்டேறுதல்-64
 கடம்பன்-பழையகுடிவகை-77, 105
 கடமை (மரபு)-147
 கடவல்லி-95
 கடவுண்மாட்டு மாஸீடப்பெண்டிர்
 நயக்கும் பக்கம்-120
 கடவுள் வாழ்த்து-121-21
 கடவுளா தலைவராகப் பெண்மடல்-34
 கடவுளரிடநிகழும் ஒருதலைக்காமம்-17
 கடவுளரிவச்சினை அடியார் பொறித்
 தல்-36
 கடன்மலைநாடு-66
 கடுவன் (மரபு)-147.
 கடைச்சங்கநாளில் வீழ்ந்த மரபுகள்--
 கடைச்சங்கம்-2 [146-7
 கடைநிலை-123
 கடையன்பு-118
 கண்டி-ஏறுமையான்-148
 கண்டோர்-77, 81, 88
 கண்ணகி-கோவலன்மனைவி-117;
 பேகனமனைவி-121
 கண்ணசிபடிமம்-107
 கண்ணபிரானது ஏறுகோடல்-17
 கண்ணி-149
 கண்படைநிலை-123
 கதைதழுவிவருந் கூத்து 13
 கந்தபுராணம்-117, 147
 கந்தருவம்-35, 57, 71, 73
 கந்தருவமார்சுகம்-13
 கந்தருவர்-42, 82
 கந்தழி-120
 கபிலர்-2, 12, 40, 63, 89
 கம்பநாடர்-16, 73
 கம்பராமாயணம்-73, 94
 கரணம்-9, 12, 73, 92
 கரந்தை-26, 101
 கரந்தைமறவர்-104

கரிகாற்பெருவளத்தான்-27
 கருங்காற்குறிஞ்சி-25
 கருங்குராஞ்செய்தி-109
 கருப்பொருட்செய்திகள்-20-22
 கருவிப்பெயர்-149
 கருவின்நிலைமை-91
 கரைக்கோட்டை-128
 கல்விப்பிரிவு-30
 கலசயோனி-113
 கலத்திற்பிரிவு-29
 கலப்புச்சாதுயார்-11, 114
 கலமபகம்-12
 கலித்தொகை-2, 9, 16, 33, 34, 36, 39, 47, 57, 62, 68, 69, 88, 90, 121, 134
 கலிப்பா-38
 கவாஅன்-132
 கவிமரபு-47
 கழங்குக்குறி-63, 65
 கழனிநிலைகூத்து-127
 கழாய்க்கூத்து-79
 கழுதையேர்-125
 களபபுணர்ச்சி-48
 களவழிநாற்பது-129
 களவயல்-12, 14, 45, 53, 71, 76, 77, 88, 89, 92
 களவியலுரை-3, 18, 21, 25, 28, 43, 45, 51, 55, 56, 59, 60, 90, 140
 களவுக்கூட்டம், தமிழ்வழக்கு-42
 களவுகற்புக்களின் கருக்கவாலாறு-6, 8
 களவு நிலங்களின் ரண்டிநடைத்தற்குரியது [70
 களவு வெளிப்பட்டபின் வரைதல்-70
 களவு வெளிப்படுமுன் வரைதல்-70
 களவொழுக்கம்-10, 45, 69, 70
 களன (செய்யுளுட்பு)-143
 களிமுகத்தொழில்-62
 கற்பகுத்திரம்-82
 கற்பியல்-14, 71
 கற்பு-71, 72
 கற்புக்காலத்து வாய்க்கல்-88
 கற்பெனப்படுவதுகளவின்பின்னது-12
 கற்பொழுணர்ந்தகவலை-68

கன்னடவழக்கு-128
 கன்னியாசுற்கம்-16, 70
 கன்னின் நவர்-128
 கனகவிசயர்-107
 கனவுநிலையுரைத்தல்-93, 94
 காஞ்சி - பல்வேறுநிலையாமை--101;
 இருவகை-116
 காஞ்சித்தலை-97, 100, 101, 116
 காட்சி (கைக்கிலைவகை)-46; நடுகற்
 செய்தி-127
 காவொழித்து-119
 காவிரியுலகம்-99
 காதம்பரி-50, 78
 காதற்பாத்தையர்-85
 காதற்சூழல்-53
 காந்தர்ப்பம்-73
 காந்தருவம்-42, 50, 73
 காப்பியக்குடி-1
 காப்பியாற்றுக்காப்பியனார்-1
 காமக்கிழத்தியர்-80, 85, 89
 காமக்கூட்டா-42
 காமஞ்சாலா இளமையோள்-15-16
 காமத்துப்பால்-40
 காமந்தகம்-98
 காமம் பிக்குநிலையுமிடம்-90
 காமன்-21, 34, 47
 காமோத்திபகங்கள்-24
 கார்வாலபடலம்-94
 கார்த்திகைவிளக்கு-124
 கார்ப்பருவம்-94
 காருகத்தொழில்-114-5
 காலிகாள்-127
 காலமாரி-94
 காலவகை (செய்யுளுறுப்பு)-143
 காலிற்பிரிவு-29
 காவலர்க்குதல்-57, 60
 காவறபிரிவு-27, 28
 காவியம்-புரவு;-ஆ-106
 காவியம் (குடி)-1
 காவியரதரிசம்-137
 காவிரி-89
 காவிரிப்பூம்பட்டினத்தேரி-89
 காளிதாசன்-50, 73

கானிலந்தோய்தல், மக்கட்குறி-47
 கிடங்குப்பலி-66
 கிடுகு (தோற்கருவிவகை)-108
 கிணைநிலைப்பொருள்-124
 கிணைப்பொருள்-129
 கிருதயுகச்செய்தி-75
 கிழார்-27
 கிழியில் தன்னையுந் தலைவியையும் எழு
 கிளவி-துறைகள்-13, 51 [தல்-32
 கிளவிக்கோவை-49
 கிளவியாக்கமரபு-146
 கீழ்க்கணக்கு-39, 120
 கீழோர்-12, 74, 75
 குடநாட்டார்வழக்கு-110
 குடிசோன்-131
 குடைகட்டிப்பாணன்-78
 குடைநாட்டோன்-108
 குண்டிகை-148
 குதிராநிலை-111
 குந்தி-85
 கும்பபலி-66
 குமாருருபாமுனிவர்-64
 குயிலுவத்தொழில்-114-5
 குழைவக்கூத்து-20, 129
 குருகுலவேந்தன்-112
 குலப்பூ-149
 குவலயானந்தமுடையார்-131
 குழவி (மரபு)-146-7
 குழவிக்காமம்-126
 குழவிக்குரியசடங்குகள்-84
 குழிப்பலி-66
 குற்றியலுகரம் புள்ளிபெறல்-140
 குற்றினையோர்-36
 குறக்குடிமகளிர்குறி-64
 குறம் (பிரபந்தம்)-64
 குறமகள் குறியெயினி-34
 குறமகளிர் வெறியாட்டு-65
 குறன்-36, 86, 87, 89, 94, 111, 115,
 132, 145; திருக்குறள் பார.
 குறிஞ்சி-மலையும் அதன் சார்பும்-18;
 கூதிர்க்காலமும் இடையாமமும்
 பொழுதுகள்-24; மக்கள்-21; திணை-
 26; தெய்வம்-21

குறிஞ்சிசான்ற வெற்பு-25
 குறிஞ்சிப்பாட்டு-22, 40, 63, 104, 119
 குறிப்புவுரையறை-79
 குறியிடஞ்சேர்தல்-53
 குறியிருவகை-58
 குறியிறைப்புதல்வர்-64
 குறந்தொகை-32, 33, 36, 40, 59, 78
 குறந்தலமன்னர்-27
 குறுமுடிசூழ்ப்பிறந்தோர்-27
 குறைநயப்பித்தல்-58
 குறையறவணர்தல்-54
 குன்றக்குறவர்-20
 குன்றுவர்-21
 குன்றுவித்தியர்-21
 கூடகாரம்-59
 கூத்தப்பள்ளி-59
 கூத்தர்-13, 71, 79
 கூத்தாற்றப்படை-124
 கூதிர்-பெரும்பொழுது-18, 24
 கூதிர்ப்பாசறை-128
 கூப்பீடு-117
 கூலம் எண்வகை-149
 கூற்றுநிகழ்த்தற்குரியார்-43
 கூற்றுவகை (செய்யுளுறுப்பு)-143
 கேட்டான் (கேட்பான்)-144
 கேட்போர் (செய்யுளுறுப்பு)-143
 கேடகம்-108
 கோளப்பட்டி-66
 கைக்கிளை-பெருமையில்லா உறவு-15;
 இலக்கணம்-15; பகுதிகள்-46;
 சுட்டியொருவர் பெயர்கோடல்-36;
 வகை-124
 கைகோள் (செய்யுளுறுப்பு)-143; இரு
 வகை-31
 கையறுநிலை-118
 கையறை-55, 58, 133
 கையொடுபிடிபட்டகன்வர் உவமை-
 [134
 கோச்சிராஜ்யம்-66
 கொட்டகாரம்-59
 கொடி-கீழ்த்திணை-120, 121
 கொடிச்சி-குறிஞ்சித்தலைமகள்-21, 36
 கொடிநிலை-120, 122

கொடுப்போரின்றியும் கரணமுண்மை-
[12, 72, 73]

கொடுப்போரையேத்திக் கொடார்ப்
பழித்தல்-123

கொடைநிலைவஞ்சி-107

கொடையெதிர்தல்-41

கொண்டர்-10

கொண்டல்-குணக்கெழுகாற்று-122

கொண்டுகூட்டு-144

கொண்டிலைக்கழிதல்-69

கொத்தான்வாகை-112

கொல்லேறுகோடல்-16

கொழுவுர்க்குற்றம்-128

கொள்ளார்தேவங் குறித்த கொற்றம்-
கொற்றவஞ்சி-107 [107]

கொற்றவள்ளை-106

கொற்றவை-109, 104

கொற்றி-104

கோட்டான்-147-8

கோடை-குடக்கெழுகாற்று-122

கோதாவிரிமலைச்சாதியார்-10

கோபிநாதராயர் (து. அ.)-128

கோமாரஞ்சடையன்-128

கோமூத்திரிகை-150

கோயம்புத்தூர்மலைச்சாதியார்-10

கோயி-மலைச்சாதியார்-10

கோயிலறப்புறம்-27

கோல்கொண்டு களம்வாழ்த்தல்-78

கோவலர்-20, 21

கோவலன்-117

கோவைநூல்கள்-16

கோழிவென்றி-114

கோன்-பொருள்கோன்-144, 145

கோண்டிய அர்த்தசாஸ்திரம்-114,
சக்கரம்-(சித்திரகல்)-150, [150]

சஞ்ஞலை துஷ்யந்தர்-50, 73

சங்கச்செய்யுள்-5

சங்கப்புலவர்-121

சங்கயாப்பு-141

சஞ்சாரிபாவம்-130

சடகோபர்-18

சடங்கு-71

சண்டாளசாதி-77

சத்துவம் (மெய்ப்பாடு)-79, 130

சதூர்த்தியறை-82

சந்நியாசநிலை-95

சப்பாணி-126

சம்பு-(நூல்வகை)-145

சமதக்கினி-1

சமநிலை-130

சமயக்கணக்கர்-40

சரஸ்வதீகண்டாபரணம்-137

சவார்-மலைச்சாதியார்-10

சாகித்தியத்ருப்பணம்-137

சாகுந்தலம்-17, 50, 73

சாணக்கியம்-98

சாந்தம் (ரஸம்)-130

சான்றோர்-83

சாஸனம்-128

சிந்தாதனைத்துறத்தல்-129

சித்திரகவிகள்-150

சிந்தாமணி-15, 25, 42, 55, 87, 91,
[125, 109, 145]

சிரேயஸ்-95

சிலப்பதிகாரம்-1, 13, 18, 20, 21,
29, 36, 79, 89, 116, 117, 130

சிலம்பன்-21

சிலம்புகழிநோன்-72

சிவஞானமூனிவர்-141

சிவபுரோஜா-127

சிறந்தது-95

சிறப்பு (வீடு)-95

சிறியதிருமடல்-64

சிறுசோறமைத்தல்-56

சிறுபாணற்றுப்படை-25

சிறுபொழுது:—ஆறு-18; ஐந்து-18;
நாழிகையளவு-18

சிறுமியர்மணம்-16

சிறைப்புறம்-88

சினேந்திரமாலை-121

சீதவிருக்ஷம்-112

சீதாபிராட்டி-16

சீர் (செய்யுளுறுப்பு)-140

சீவகசிந்தாமணி-(சிந்தாமணி பார்)-

சுக்கிரவயிசம்-1

சட்டியொருவர்பெயர்கொள்ளல்-36

சவை (அணி)-130
 சுழிஞளம்-150
 சுனகற்பிடித்தெறியும் நெற்குறி-64
 சுறவுக்கோடு-20
 சூடும் பூ-98, 149
 சூத்திரர்:-22; ஐந்தொழில்-114
 சூதர்-124
 சூதுவென்றி-114
 சூரபதுமன்-117
 சூரமகளிர்-21
 சூரியன்-பாலைத்தெய்வம்-21, 122
 செங்கதிர்க்கடவுள்-122
 செங்கீகோ-126
 செங்குட்டுவன்-107
 செங்கோலம்-90, 91
 செந்தமிழ்-3, 78, 117, 128, 140,
 [141]
 செந்தமிழ்நாட்டுவழக்கு-44
 செந்திறம்-100
 செப்பலோசை-142
 செப்புப்பாவினையுட் செம்பூக்கொண்டு
 சேடிசேறல்-90
 செம்பூட்சேயார்கடற்றியல்-45
 செய்யுள்வழக்கம்-13
 செய்யுளுறுப்பு முப்பத்தாநால்வகை—
 [140]
 செய்வினைமறைப்பு-56
 செலவழங்கல்-93
 செலவு (நாட்டவகை)-56
 செவ்வணி சேடியணிதல்-91
 செவ்வேள்மயில்-147
 செவியறிவுறா-124
 செவிவி:—உடன்போக்கில் தேடுதல்-
 68; தோழியின்தாய்-43, 44
 சேட்படை-57
 சேடர்-87
 சேடியின்செங்கோலம்-90
 சேதாத்தானம்-123
 சேயோன்-20
 சேர்ப்பன்-22
 சேரசோழபாண்டியர்-142
 சேரமாளார்-128
 சேரன்செங்குட்டுவன்-107

சேரிப்பரத்தையர்-80
 சேவல் (மாடி)-147; ஆண்குதிரை-
 [148]
 சேனாவரையர்-4
 சோணிதபுரம்-120
 சோநகர்-120
 சோமன்-82
 சோழன்மனைவி-89
 தகரேயாத்திரை-111, 145
 தகர்வென்றி-114
 தஞ்சைவாணன்கோவையுரைகாரர்-
 [13, 32, 69, 70, 86]
 தடுமாறுவமம்-137
 தண்கதிர்க்கடவுள்-122
 தண்டத்தலைவர்-27, 102
 தண்டியலங்காரம்-5
 தண்டியாசிரியர்-137
 தன்பொருளை-89
 தத்துவப்பொருள்-30
 தத்தை-கிளி-147-8
 தந்திரவுத்தி-150
 தபுதாரநிலை-118
 தமிழ்க்குவிளக்கு-2
 தமிழ்கூடநல்லலகம்-110
 தமிழ்ச்சிறப்பு-1
 தமிழ்நாவலர்சரிதை-36
 தமிழ்மக்களாவார்-22
 தமிழ்முவேந்தர்-142
 தமிழகப்பகுப்பு-147
 தமிழின் துறைகள்-5
 தர்மசபை-129
 தர்மசாஸ்திரம்-73
 தலைச்சங்கத்தார்பாடல்-81, 136
 தலைமகளாவாள்-44
 தலைமகனாவான்-44, 45
 தலைவளி-67, 93
 தலையன்பு-118
 தவஞ்செய்வார்க்குரியளட்டு-113, 114
 தழிஞ்சி-106
 தழுச்சுதல்-106
 தழைத்துகிற்பெண்-55
 தழையுடை-133
 தலை-141

தற்கொலைமுறை-33
 தன்னுறுதொழில்-101
 தன்னுறுவேட்கை-47
 தனிப்படர்மிகுதி-94
 தாத்தம்பெருந்திணை-128
 தாபதநிலை-118
 தாபதபக்கம்-113
 தாபதர் எண்டொழில்-115
 தாமரை (ஆசனம்)-114
 தாய் இறந்தபடுநிலை-118
 தாய்எனப்பவொன்செயிலி-44
 தாய்துஞ்சாமை-60
 தாயபனுவல்-145
 தாரநிலை-111
 தாரம-மனைவியை-73
 தால்-126
 தானைநிலை-111
 தீக்பலி-66
 திணை (செய்யுளுறுப்பு) 143
 திணைநிலப்பெயர்-21, 39
 திணைநிலக்கள்-149
 திணைமுறையில், அமைந்த தொகை
 நூல்கள்-39, 46
 திரணதூமாக்கினி-1
 திரிபுரத்திகள்-120
 திருக்குறட்பாயிரசெய்தி-121
 திருக்குறள்-61, 128; குறள் பார்.
 திருக்கோவையார்-5, 18, 28 32, 35
 45, 51, 55, 57, 60, 63, 69, 71,
 79, 92, 139, 144
 திருத்தக்கதேவர்-25
 திருமங்கைமன்னன்-33, 34, 64
 திருமடக்கள்-33
 திருமருதநகரைக்கா-89
 திருமால்-20, 63
 திருமுருகாற்றுப்படை-55, 65, 104
 திருவாங்கப்பண்ணை-78
 திருவள்ளுவனார்-40, 69
 திருவரைநடபுரம் காட்சிச்சாலை-128
 திருவாங்கூர் மலைச்சாதியார்-10
 திருவாய்மொழி-41
 திருவாய்மொழியீடு-36
 திருவிருத்தம்-18, 41

திரோதாயுகம்-75
 திவாகரர்-106, 114
 தீங்குசெய்யத்தகாத சாதிகள்-103
 தியகாமங்கள்-100
 தியராசிராசர்கள்-60
 துடியன்-77, 104, 105
 துமபைத்திணை-97, 110
 துயிலெடைநிலை-124
 துயிலெடைமங்கலம்-79, 124
 துரியோதனசியர்-98, 112
 துள்ளலோசை-142
 துறைவகை (செய்யுளுறுப்பு)-144
 துறைவன்-22, 36
 தூக்கு (செய்யுளுறுப்பு)-142
 தூங்கலோசை-142
 தூததுகில்லீசுவருநி-125
 தூது(பிரிவு)-28 30
 நெய்வக்கரு-20
 தெய்வப்பாடாண்-126
 தெய்வப்புலவர்-123
 தெய்வம்:—கருப்பொருள்-வகை-20;
 மணம்-35
 தெளிதலு (கைக்கிளைவகை)-46, 47
 தென்பாண்டிநாட்டுவழங்கு-85
 தென்றல்-தெற்கிலிருந்துவருங்காற்று
 தென்னாட்டார் பூசுகுந்தலு-97 [122
 தென்னுரை-தமிழ்-34
 தேவர்க்குரிய பூசை-27; திணைகள்
 123; பாடாண்-119
 தேவாரச்சித்திரகவிகள்-150
 தேறல் (கைக்கிளைப்பகுதி)-43
 தோஷநிலைப்புறத்துறை-112; பிரத
 கியாகாரம்-114
 தொகைநூல்-126; எண்வகை-39;
 திணையுங்கச்சுறுப்புதலை-39
 தொகையுமடபு-137
 தொட்டியர்குறி-65
 தொடக்காஞ்சி-116
 தொடைபிரி(13708); செய்யுளுறுப்பு
 கிவகை-142
 தொய்யிற்றழும்பாற் கொடிமுதல்-47
 தொல்கப்பிளர்-2
 தொல்காப்பியச்சூத்திரவிரூபி-18

தொல்காப்பியம்:-அதிகாரங்கள் 9 பிரிவுடைமை 3; உரைகளும் வழிநூல்களும்-4; அதிகாரமுறைவைப்பு-3; சூத்திரத்தொகை-3; செய்யுளியல் உரை-140; பாயிரம்-14, 39; பெருமை-1-2

தொல்காப்பியனார்:-மதம்-149; ஆணையைக்கடவாமை-2; புள்ளி யெழுத்துக்களைப்பற்றி-141; வைதிகச்சார்பு-150

தொல்லையுரைத்தல்-79

தொன்மை-145

தோடு (காதணி)-132

தோல்-145

தோழியாவான்-43

தோழியிற்கூட்டம்-43, 53, 69, 71

தோழியிற்புணர்வு, தோழியற்கூட்டம்- [43]

தோளில் எழுதற் செய்யில்-47

தோற்கருவிகள்-108

தோற்றம் (காட்டவகை)-56

தச்சினார்க்கினியர்-8, 11, 25, 38, 42, [54, 60, 79, 88, 97, 106, 114, 125]

தடுக்ககாட்டம்-56

தடுவணைந்திணை-17

தண்பகல்-18

தந்தி (உவமவுருபு)-137

தப்பின்னை-17, 30, 46

தம்பியகப்பொருள்-31, 56, 69, 92

தம்பியார்-22, 28, 30, 43, 46, 48, 80,

[81, 88; நாற்கவிராசநம்பி பார்,

நரந்தகண்ணன்-55

தல்லிசைநிலை-112

தளிய (உவமவுருபு)-137

தற்றாய்-63, 68

தற்றிணை-31, 36, 39, 46, 64, 72

நாங்கூர்-27

நாட்டம்-56

நாட்டுக்கோட்டைவணிகர்-29

நாடகசாஸியார்-79

நாடகதமிழ்-13

நாடகநூலார்-180

நாடகம் இருவகை-13

நாடகவழக்கு-8, 13

நாடுகாணச்சேறல்-30

நாடுகாவற்பிரிவு-25

நாணகாட்டம்-56

நாய்துஞ்சாமை-60

நால்வகை:-அச்சமெய்ப்பாடுகள்-131;

உவமவிகற்பம்-135; களவக்கூட்டம்-

43; நகைமெய்ப்பாடுகள்-130; பெரு

மிதமெய்ப்பாடுகள்-131; வருணத்

தார்-74-5

நால்வாங்கனிர்மணத்தில் வாழ்த்தல்-76

நாலூர்-27

நாளவெயிற்காலை-18

நாற்கவிராசநம்பி-5, 16, 28, 51, 74

நாற்றம் (காட்டவகை)-56

நான்காநான்மணக்கூட்டம்-82

நானிலப்பெயர்க்காரணம்-17

நிதியின்சிழவன்-149

நிம்பிரி-அழக்காறு-134

நியமம் (யோகவகை)-114

நிரைகவாதல்-26, 98

நிரைபசை-140

நிரைமீட்டல்-26

நிலங்கள்:-பெரும்பொழுது ஈறுபொழுதுகளின் உரிமை-19; ஒழுக்கமடியா

கப் பெயர்பெறுதல்-25; பெயர்க்

காரணம்-25-26; உரிமையான அக

வொழுக்கங்கள்-23-4; மக்களும்

தலைமக்களும்-22

நிலத்தருவிருவிற்பாண்டியல்-1

நிலைமக்கள்-22

நிழலிடுதல் மக்கட்குறி-47

நிறைமொழிமாதர்-150

நிறைதல்-நியானம்-114

நிறைந்தவர்புலம்பல்-94

நீததார்பெருமை-121

நீர்ப்படை-127

நீர்ப்பாடு-109

நீராட்டுமக்கலம்-125

நூகர்ச்சியேததல்-79

நூதந்தியர்-22

நூலாயர்விலைவன்-20

நூழிலாட்டு-112

நூன்மாடி-146, 150
 நெடுநெல்வாடை-98
 நெடுமொழி-106
 நெய்தற்கார்க்கியன்-39
 நெய்தனிலமாக்கள் சுறவுக்கோடுநட்டு
 வணங்கல்-20
 நெய்யணிமயக்கம்-84, 85
 நெல்லிற்சூன்றும் குறி-63
 நேர்பசை-140
 நோச்சி-109
 நொச்சிநியமங்கிழார்-129
 நொச்சி யுழினைகளின் மாறுபாடு-
 [101-2
 நோக்கு(செய்யுளுறுப்பு)-143
 நோகிறம்-100
 நோந்திம்(குழிபேரிக்கம்)-100
 ப்ருச்சகை-103
 ப்ரதிமா-
 பகவதி-21, 104
 பகற்குறி-59
 பகற்குறியிடுவுக்குறிகள்-58, 143
 பகற்கூட்டம்-59
 பகைதணிவினை (பிரிவுவகை)-28
 பகைமேற்பிரிவு-27, 30
 பங்குனி சித்திரை களிற் போர்
 யாத்தினை-128
 பஞ்சபூதங்கள்-149
 பஞ்சவாமக்கள்-112
 பட்டங்கள்-106
 பட்டினப்பாலை-20, 89
 படகர்(மலைச்சாதி)-33
 படிமம்-65
 படைத்தொழிற்குரியார்-149
 படையெடுப்புக்காலம்-129
 பண்டசாலை-59
 பண்ணையாயம்-56
 பத்தினி(மனைவியகை)-73
 பத்தினிப்பெண்டிர் 118
 பத்துச்சுவை-130
 பத்துப்பாட்டு 22, 39, 125
 பதிறறுபத்து-97, 104, 119, 126,
 பதினென்குவழுவமைதி-14 [127
 பதினென்கீழ்க்கணக்கு-39, 145.

பதமகோமலை-117
 பயன்(செய்யுளுறுப்பு)-143
 பயனுவம்-135
 பயில்வு(நாட்டவகை)-50
 பர்கெட்-மீ-நாட்(பூவகை)-26
 பாஞ்சோதிதிருவீளையாடல்-147
 பாணர்-124
 பரத்தியர்-22
 பரத்தையர்-77, 80-1
 பரத்தையிற்பிரிவு-28, 27, 87, 90, 92
 பரதநம்பி-97
 பரதவர்-22, 59
 பரவுக்கடை-20, 104
 பரஸ்தானம்-108
 பராசரர்-2
 பரிசம்-67, 70
 பரிசை(தோற்கருவியகை)-108
 பரிபாடல்-38, 86, 90
 பரிமேலழகர்-5, 38, 40, 86, 115,
 பல்காப்பியனார்-1, 2 [143
 பலகை(தோற்கருவி)-108
 பலதாரமணம்-85-86
 பலிவகைகள்-66
 பழந்தமிழ்க்குடிகள்-78
 பழையமணச்செய்தி-76
 பள்ளிசெய்தொழுக்கல்-82
 பள்ளியம்பலம்-59
 பறம்புமலை-12
 பறை-20
 பறையன்(பழையகுடி)-77, 105
 பன்னிருபடலம்-100, 101
 பன்னிருபாட்டியலுடையார் 34
 பன்னிருவரவாயில்-87
 பனங்கருக்காற் குதிரை-32
 பனந்தருவால் வண்டில்-32
 பனம்பாரனார்-2
 பனைமடல்-32
 பா(செய்யுளுறுப்பு)-142; அறுவகை-
 [143
 பாங்கற்கூட்டம்-43, 51-3
 பாவகன்-43, 77, 87; பெரும்பான்மை
 பார்ப்பான்-43
 பாங்கிமதியுடம்பாடு-53, 69

பாங்கொடுதழாஅல்-43
 பாசறையிற் பெண்ணொடு புணராமை-
 பாசி-109 [29]
 பாசிரீக்கு-144
 பாசிமறன்-109
 பாஞ்சாவர்-112
 பாடடி என்ற வழக்கு-147
 பாடாண்-97, 119, 148
 பாடாண்கைக்கிளாபபுறம்-100
 பாடினி-88
 பாண்கடனிறுத்தல்-107
 பாண்டவர்-98
 பாணகவி-50, 78
 பாணர்-77-78; பொற்றாமரைப்பூக்குடு
 தல்-78; துயிலுணர்த்துங்காவடி-78;
 பூப்புணர்ந்தும்வழக்கு-90; மூங்கிற
 கோலகொள்ளல் - 78; வகை - 77;
 குதாவேறு-124; மீனபிடித்தல்-79
 பாணர்நானவை-77
 பாணவேலன்-66
 பாணன்-88, 105
 பாணற்றுப்படைகள்-124-5
 பாதிடு-104
 பாக்கவர்-1
 பாப்பனப்பக்கம் அறுவகை-113
 பார்ப்பனை பாங்கன்-43
 பார்ப்பனி-80
 பார்ப்பார்:-சேதாத்தானம்-123; கூற்
 றுக்கள்-87; குடிவகை-1; 43, 77,
 பார்வதியின்முதுகுடிப்பிறப்பு-11 [87]
 பாரசவர்-79
 பாரதவேலன்-66
 பாரதிவிருத்தி-74
 பாரி-12
 பாரியை (மனைவிவகை)-73
 பாலேறுகர்வான் புளிவேட்டல், உவ
 மை-87
 பாலு:-புறங்காடு-118; அகத்திணையுட்
 பெருவரலிற்று-113; நிலமாகாமை-
 17-8. தெய்வம்-20; களவு கற்புக்
 குரிமை-26; தலைமக்கள்-22; தெய்
 வங்கள்-21; பொழுதுகள்-18; மக்
 கன்பெயர்-22;

பாலுக்கொள்தமனார்-39
 பாலுசான் தசரம்-25
 பாலுநிலை-118
 பாலுபாடியபெருங்கடுங்கோ-39
 பான்மை-ஊழ்-46
 பீங்கலந்தை-102
 பிசி-142
 பிடலூர்-27
 பிரசாவதி-73
 பிரணயகலகம்-76, 88
 பிரதாபருத்ரீயம்-87
 பிரமம் (மணம்)-35
 பிரசாபத்யம்-35
 பிராயச்சித்தம்-83
 பிராயோபவேசம்-33
 பிரிவச்சம்-48
 பிரிவுவகைகள்-26, 28, 92
 பிரகுருனிவர்-1
 பிள்ளையாட்டு-127
 பிறசான்றோர்-142
 பிறந்தபுதலவன்முகங்காண்டல்-84
 பிறைதொழுகென்றல்-54, 56
 பின்பனி-18
 பின்றுறைவதுவையர்-95
 பீஷ்மர்-10
 புகழேந்தி-89
 புகா-134
 புகுமுகமுரிதல்-132
 புண்கிழித்திறத்தல்-116
 புண்டரீகமூனி-50
 புதல்வர்ப்பெற்ற மகளிர் குளரீராடல்-
 புதுமை-109 [84]
 புருஷார்த்தங்கள்-5
 புல் (மரபு)-149
 புலவர் நாட்டிய வழக்கு-32
 புலவி-72, 77, 87
 புலனெறிவழக்கம்-3, 14, 139
 புலமகன் (பாணன்)-78
 புலையன் தீம்பால், உவமை-50
 புலையாத்தின்னி (பாணன்)-77
 புள்ளுவன்-78
 புற்சாதியின் உறுப்புக்கள்-149
 புறக்காழுடையன்-149

புறத்திணை:—எழுவகை-96; பூவாற்
 பெயர் பெறல்-97
 புறத்திணைநன்னுகரை-129
 புறநானூறு, 12, 64, 110, 139
 புறநிலைவாழ்த்து-124
 புறப்பாட்டு-105, 107
 புறப்புறத்திணைகள்-101
 புறப்பெண்டிர்-87
 புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - 112,
 115, 125
 புறம்-5, 39, 100, 103, 109, 112
 புனல்தருபுணர்ச்சி-62
 புனிற்றுதிர் மகளிர் சுயமாடல்-84
 பூசை(வெருகு)-147-8
 பூத்தருபுணர்ச்சி-62
 பூப்பு-91
 பூவகை-98
 பூவால் நிலம் பெயர்பெறல்-25-6; புறத்
 திணை பெயர்பெறல்-97
 பூவைநிலை-127
 பூழ்வென்றி-114
 பேட்டவாயில்பெற்றிரவு வலியுறுத்
 தல்-47
 பெண்பாற்காஞ்சி-116
 பெண்பாற்புலவர்-64
 பெண்பான்மடல்-34
 பெண்மைபிறக்கும்பருவம்-45
 பெதும்பை-15
 பெயர்நீர், உவமை-47
 பெயரிடுதல்-84
 பெரியதிருமடல்-31
 பெரியவாச்சான்பிள்ளை-33
 பெரியாழ்வார்-11
 பெருங்கதை-145
 பெருங்காஞ்சி-116
 பெருங்கோப்பெண்டு-117
 பெருஞ்சிக்கல்-27
 பெருஞ்சோற்றமலை-76
 பெருஞ்சோற்றுநிலை-106
 பெருந்திணை-15, 31, 35, 57; ஒருவன்
 பெயர்-128
 பெருந்தேவனார்பாரதம்-111, 145
 பெரும்படை-127

பெரும்பாணாற்றுப்படை-79
 பெரும்பிரிவு-மாணம்-118
 பெரும்பொழுது-18, 19
 பெருமங்கலம்-125
 பெருமணவிலகம்-99
 பெருமானடிகள் (பாண்டியர்)-128
 பெருமிதம்-130, 131
 பேகன்-89, 124
 பேதைப்பருவம்-15
 பேய்க்காஞ்சி-116
 பேராசிரியர்-4, 5, 18, 28, 35, 45,
 49, 51, 57, 60, 69, 71, 79, 87,
 92, 139, 140, 141, 146
 பைசாசம்-16
 பொதுவர்-21
 பொதுவியல்-13, 129
 பொய்கை, உவமை-118
 பொய்கையார்-129
 பொருந்தாக்காமம்-31, 57
 பொருநர்-124
 பொருநர்வாடை-114
 பொருநராற்றுப்படை-124, 125
 பொருள், உவமேயம்-136; செய்யு
 ளுறுப்பு-143
 பொருள்கோள்வகை-144
 பொருள்விற்பிரிவு-27, 30
 பொருளணிவகை-137
 பொருளதிகாரம்:-குத்திரத்தொகை-3;
 சிறப்பு-3
 பொறிநுதல்வியர்த்தல்-47
 பொறைநிலை (தாரணை)-114
 பொண்ணிதல்-67
 போதாயனம்-82
 போப் (ஜி. யூ.)-103, 105, 109, 110,
 112, 119
 போர்க்கனம்பாடும் பொருநர்-125
 பொளத்தர்-149
 மக்கட்குரிய குறிகள்-47
 மக்கட்பகுதிப்பாடாண்-123
 மகட்பாற்காஞ்சி-9, 11, 12, 116
 மகன்மறுத்தல்-12
 மகாபாரதவசனம்-85
 மகிழ்நன்-22

மடல்-34
 மடல்பாடியமாதங்கீரன்-39
 மடல்மா-33
 மடலூர்தல்-32, 34, 57; பெண்வழக்
 கின்மை-34; கைக்கீளக்குரிமை-
 34;
 மடல்விலக்கு-53, 57, 58
 மடலேறுவான்செய்திகள்-32
 மடன்மா-57
 மண்டிலமாக்கள்-27
 மண்டைப்பாணர்-77
 மண்ணவேலன்-66
 மண்ணுமங்கலம்-109
 மணச்செய்திகள்-76
 மணிப்பிரவாளவரை-33
 மணிமேகலை-84, 118, 145
 மனை (ஆசனம்)-148
 மதங்கப்பெண்-78
 மதியுடம்பாடு-53, 57
 மதுமறைந்துண்டோர் மகிழ்ச்சி, உவ
 மை-55
 மதுரை-89
 மதுரைக்காஞ்சி-25, 84
 மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்-4
 மந்திரவகை 71, 150
 மந்திரவாதி-66
 மயிலைநாதர்-106
 மரபியலுரைகாரர்-148
 மரபு-142; செய்யுளுறுப்பு-142
 மரியா-26
 மருட்கை (வியப்பு)-130, 131
 மருட்பா-143
 மருத்துவர்-123
 மருதஞ்சான் மருதம்-25
 மருதம்:-தலைமக்கள்-24; மக்கள்-21;
 பெருமபொழுதுகள்-18
 மருதனிளநாகஞர்-39
 மல்வெற்றி-114
 மலிதல்-77
 மலிவு-72, 81
 மலைச்சாதுயார்செய்திகள்-10, 55, 70
 மலைநாட்டுவழக்கு-127
 மலைபடுகடாம-125

மலையாளநாட்டுவழக்கு-55, 78, 104
 மற்போர்-111
 மறக்காஞ்சி-116
 மறத்தியர்-22
 மறம் (கலம்பகவறுப்பு)-12
 மறவர்-22
 மறவி-134
 மறை-43, 73, 84
 மறையோர்-22, 42, 43, 150
 மறைவெளிப்பாடு-69, 72
 மனைக்காஞ்சி-116
 மனு-10, 30, 70, 92, 114, 129
 மஹாசுவேதை-50
 மஹாமகோபாத்யாய ஐயமவர்கள்-30,
 மாகதர்-124 [50]
 மாட்டு (செய்யுளுறுப்பு)-144
 மாட்டேறு-140
 மாத்திரை (செய்யுளுறுப்பு)-140
 மாதங்கர்-77
 மாந்திரிகம்-66
 மாமூலா-80, 114
 மாயோன்-21, 60
 மார்வெழுத்தாக்கல்-36
 மாராயக்குடி-106
 மாராயப்பாடி-106
 மாராயம்-106
 மாராயவஞ்சி-107
 மாலைமாற்றம்-150
 மாறஞ்சடையன்-128
 மான்மதச்சாந்து-56
 மானிடர்குறிகள்-46
 மீகுதிப்படுத்தல் (வாகை) இருவகை-
 யிக்கவெளிப்படாமை-132 [113]
 மிறைக்கவி-150
 மீளி (பாலைத்தலைமக்கள்)-22
 மீன்பிடிபாணன்-78, 79
 மீனாட்சியம்மை குறம்-64
 முக்கோல்-148
 முக்கோற்பகவர்-68
 முத்தம்-126
 முதற்பொருள்-17, 30
 முதுகாஞ்சி-116
 முதுகுடி-11, 12

முதுபாலை-118
முதுமொழி-142
முதுவர்-10, 11, 12
முந்நீர்வழக்கம்-29
முந்தூல்-142
முப்பத்துநான்குசெய்யுளுறுப்பு-140
முப்பத்தைந்துபொருளணி-137
முருகபூசைபண்ணுவோன்-65
முருகன்-20
முல்லை:-உரிப்பொருள்-25; தெய்வம்-
21; நிலைமக்கள்-21; பொழுதுகள்-
18
முல்லை குறிஞ்சிகள் திரிந்த நிலம்-24
முல்லைசான்றமுல்லை-25
முல்லைப்பாட்டு-22
முற்றகப்பட்டோனை முற்றவரிதல்-
[93
முன்-குறிப்பு-54
முன்னம் (செய்யுளுறுப்பு)-143
முன்னுறவுணர்தல்-54, 55
முனிவரயாத்தகரணம்-92
முனைஞர்-தண்டத்தலைவர்-102
முடு(மரபு)-147
முதறிதல்-64
முதானந்தம்-117
முவைக்க:-அகப்பொருள்-15; கைக்
கிளை-15; பொருள்-17; மதியு
டம்பாடு-54.
மெய்-தோன்-50
மெய்தொட்டுப்பயிறல்-50, 51
மெய்ப்பாடு-5, 47, 130; செய்யுளுறு
ப்பு-143
மெய்யுவமம்-135
மெய்யுறுப்புணர்ச்சி-48, 71
மேகவாகனம்-121
மேலாயினரிடத்துப் பூப்புணர்த்து
முறை-90
மேலோர் மூவர்-12, 74, 75
மொழிபெயர்ப்பு-150
மொதிரந்திருத்தல்-132
யவனர்-112
யாத்திரை (போர்ச்செலவு)-107
யூப்பதிகாரம்-140

யாப்பருங்கலவிருத்தி-141
யாப்பு (செய்யுளுறுப்பு)-142
யாமை (ஆசனபேதம்)-114
யார்க்கிஸ்ட்ஸ்-126
யாழ்-20, 77
யாழ்த்துணைமையோர்-42
யாழ்ப்பாணர்-77
யாழோர்-42
யானைநிலை-111
யுத்தயாததிறைக்குச் சிறந்த காலம்-
[128
யோகஞ்செய்வார்க்குரியளட்டு - 113-
யோகியர்-80, 114 [114
யோமர்-112
லங்காஸ்டிரியன்ஸ்-126
லில்லி-26
லில்லிப்பெண்-26
லிஷித்தல்-33
வஞ்சித்திணை-97, 99, 101, 105
வஞ்சிவேந்தர்-105
வஞ்சினக்காஞ்சி-116
வடக்கிருத்தல்-33
வடதூல்-2, 5, 10, 124, 137; கொள்
கை-30; வழக்கு-30, 73, 108, 135;
மொழிபெயர்ப்பு-150; அன்காரம்-
வடவேங்கடர் தென்குமரி-74 [130
வடுகர்-65
வண்மூல்-32
வண்டோச்சிமருங்கனைதல்-50
வண்ணம்-145
வண்ணத்தி தூது-88
வணிகர்-22; கலத்திற்பிரிதல்-29;
அறுவகைத்தொழில்-113; படைத்
தொழிற்குரியமை-149; நிதியுண்
கிழ
வடுகு ஒப்புமை-149
வதுவைக்கலியாணம்-72, 76
வதுவாரின் கூட்டக்காலம்-53
வந்திகர்-124
வயவர்பெருமகன்-97
வருணசாங்கரியம்-114
வருணன்:-நெய்தற்றெய்வம்-20; உரி
மைநிலம்-20; வேளாளர்க்கு உஷ
மை-149]

வருத்து-94
 வரைபாய்தல்-31, 33, 57, 58
 வரையரமகளிர்-61
 வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற்
 பிரிதல்-20
 வரைவின்மகளிர்-86
 வரைவுதடாதல்-53, 60, 61, 70
 வல்லம்-27
 வழக்கதிகாரம்-140
 வழக்காவது-149
 வழிநிலக்காட்சி-48
 வள்ளுவனார்-34, 47, 50, 60, 87, 89,
 93, 110, 121 ; அடிமைவழக்குப்
 பற்றி-36 ; பரத்தமையைப்பற்றி-
 86, 87
 வள்ளி-தொய்யிற்கொடி-47;சந்திரன்-
 120; கூத்து-126
 வள்ளை-உரற்பாட்டு-106
 வளநிலை (பிராணாயாமம்)-114
 வற்சலம்-130
 வன்புதை-48
 வனதூர்க்கை-104
 வாகைத்திணை:-97, 112 ; வழக்கு
 மிகுதி-100, 113
 வாகைவேலன்-66
 வாடை-வடகாற்று.
 வாண்மகவல்-109, 125
 வாணசுரன்-120
 வாய்மொழி-142
 வாய்வானாமை-114
 வாயில்கள்-48, 84, 87, 90
 வாயுறைவாழ்த்து-124
 வாலாமை-85
 வான்நாட்கோன்-108
 வான் கண்-உலன் கண்-47
 வான்சிறப்பு-121
 வான்மீனமுனிவர்-16, 97-8, 129
 வானப்பிரத்தம்-95
 வாணோமுதம்-83
 விக்கிரகாராதனை-27
 விடலை-22
 வித்தாசம்-150
 வித்யாதரர்-24

விதலையாப்பு-144
 விபரீதவுவமை-137
 விபாவம்-180
 வியாசபாரதம்-10, 73, 77, 85
 விராடநகரம்-98
 விரிச்சி-நற்சொல்-103
 விருச்சிகன்-கணி-103
 விருத்தபராசரர்-2
 விருந்து-145
 வில்லேற்றுதல்-16
 விலக்கியற்கூத்து-79
 விவாகத்திலநான் காநாட்கூட்டம்-82
 விழினும்-128
 விழுப்புண்-115
 விளக்குநிலை-124
 விற்பூட்டு-144
 விற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய அடிமைகள்
 விறல்-மெய்ப்பாடு-74 [36
 விறலியர்-13, 77, 79, 80
 விறலியாற்றுப்படை-124
 வினைபற்றிய உள்ளுறையுவமம்-138
 வினையுவமம்-135
 வினைவலபாங்கினோர்-80
 வீடணன்-107
 வீப்பிங்-வில்லோ-26
 வீரக்கல்-128
 வீரசோழியம்-5, 102, 114, 121, 130
 வீரத்தாய்மார்-117
 வீரபத்தினிகள்-117
 வீரபட்டேகம்-109
 வெகுளிவகை-131
 வெட்சி-26, 27, 102 குறிஞ்சிப்புற
 மாதல்-99; பூக்குடுதல்-103
 வெட்சிப்பாடாண்-119
 வெட்சிப்புறத்துத்தும்பை-111
 வெட்சிமறவர்-104
 வெண்பா-8, 31, 42, 108, 112, 116
 வெண்பாமாலை-101
 வெள்வாய்க்கழுதை-126
 வெள்ளணி-91, 125
 வெள்ளத்தைக் கல்லணைதாங்கல், உலு
 மை-106
 வெள்ளூர்நீராப்பியனார்-1

வெள்ளைநோக்கு-56
 வெள்ளையல்வி கற்புக்குறி-26
 வெள்ளைரோஜா (அடையாளப்பூ)127
 வெள்ளைவாரும் கொள்ளும் பகைநாட்
 டில் வித்துதல்-125
 வெளிப்படையுலகம்-135
 வெறிபாடியகாமக்கணியார்-129
 வெறியாட்டு-20, 39, 65, 120
 வேட்டைமேற்சேறல்-30
 வேடர் மறவர் மணம்-11
 வேத்தியல்-13
 வேதத்தின்கரணம்-75
 வேதம்-1, 15, 28, 45, 21, 72, 82
 வேதாளிகா-124
 வேந்தர்க் குற்றழி-28, 70
 வேந்தனமேயதீம்புனலுலகம்-20
 வேம்புகுடிதல்-126
 வேம்பு 104
 வேலனகழங்குக்குறி-65; துள்ளல்-66;
 வகையார்-66; வெறியாட்டு-63,
 126; இயல்பு-65.
 வேள்பட்டம்-27
 வேள்பாரி-12
 வேள்விக்கருவிகள்-148
 வேள்விநிலை-124
 வேள்வியாசான்-75
 வேளாண்மாந்தர்-149
 வேளாணெதிர்தல்-134
 வேளானர்:-அறுதொழில்-113; ஆடற்

ரொழிற்குரியர்-79; முடிவேந்தர்க்கு
 மகட்கொடை-27; வருணனுடன்
 ஒப்புமை-149
 வேற்படை-129
 வேளிற்பாசறை-128
 வைகறை-18
 வைசியர்கொழில்-149
 வைகை-89
 ஜாயை(மனைவிவகை)-73
 ஸ்தாலீபாகம்-83
 ஹோமர்-112
 கடித்திரியமணம்-10
 கடித்திரம்-10
 Badagar-83
 Castes and Tribes in S.India-66,
 Forget-me-not-26 [79, 90
 Homer-112
 Lily maid-26
 Lancelot and Eline-26
 Lancastrians-126
 Olive-112
 Siddhanta Dipika-103
 Tennyson-26
 Turston's Ethnographic Notes
 in S. India-10, 11, 33
 Wars of the Roses-127
 Weeping willow-26, 119
 Yorkists-126

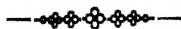

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	17	மிருந்து	மிக்கு
27	9	இப்பிரிவு	இப்பிரிவுகள்
”	”	முரித்தாம்	முரியவாம்
38	16	சடைச்சங்கத்து	கடைச்சங்கத்து
54	9-10	செவ்விபார்த்தாயினும்	செவ்விக்கணினும்
”	28	கொம்புடையதோர்	கொம்புடைய
55	6	தினைப்புனைங்	தினைப்புனங்
59	32	கேற்றது.	கேற்றது,
60	16	வரைவுகடவா	வரைவுகடாவ
62	30	அழிழ்ந்த	அழிழ்ந்த
63	29	புலனாகின்றது.	புலனாகின்றன.
66	17	பிறவாலாறுகளும்	பிறவாறுகளும்
73	10	ராஜரிஷி	ராஜருஷி
76	2	காரணம்	காரணம்,
77	30	மாதங்கா	மாதங்கர்
82	11	மூன்றிரவு	மூன்றிரவு
86	8	மணிமேகலையிற்	சிலப்பதிகார மணிமேகலையிற்
101	7	இந்நூல் அதனை	அந்நூல் இதனை
103	30	நச்சினூர்க்கியர்	நச்சினூர்க்கினியர்
104	27	இக்கரத்தை	இக்கரத்தை
107	11	சொடைநிலை	கொடைநிலை
”	24	வேண்டியோர்க்கு	வேண்டியோர்க்கு
117	19	கொழுநரை	கொழுநரை
119	21	உரியன.	உரியது.
121	7	கூடாததா	கூடாதவா
134	28	ஒருவர்தானே	ஒருவர்தாமே
140	27	ஆராயற்பாலன	ஆராயற்பாலது
144	6	மென்பது,	மென்க.

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	17	மிகுந்து	மிக்கு
27	9	இப்பிரிவு	இப்பிரிவுகள்
„	„	முரித்தாம்	முரியவாம்
38	16	சடைச்சங்கத்து	கடைச்சங்கத்து
54	9-10	செவ்வியார்த்தாயினும்	செவ்விக்கனாயினும்
„	28	கொம்புடையதோர்	கொம்புடைய
55	6	தினைப்புனைங்	தினைப்புனங்
59	32	கேற்றது.	கேற்றது,
60	16	வரைவுகடவா	வரைவுகடாவ
62	30	அமிழ்ந்த	அமிழ்ந்த
63	29	புலனாகின்றது.	புலனாகின்றன.
66	17	பிறவாலாறுகளும்	பிறவாறுகளும்
73	10	ராஜரிஷி	ராஜருஷி
76	2	காரணம்	காரணம்.
77	30	மாதங்கா	மாதங்கர்
82	11	முன்றிரவு	முன்றிரவு
86	8	மணிமேகலையிற்	மணிமேகலைகளிற்
101	7	இந்நூல் அதனை	அந்நூல் இதனை
103	30	நச்சினார்க்கியர்	நச்சினார்க்கினியர்
104	27	இக்கரத்தை	இக்கரத்தை
107	11	சொடைநிலை	கொடைநிலை
„	24	வேண்டியோர்க்கு	வேண்டியோர்க்கு
117	19	கொழுநரை	கொழுநரை
119	21	உரியன.	உரியது.
121	7	கூடாததா	கூடாதவா
134	28	ஒருவர்தானே	ஒருவர்தாமே
140	27	ஆராயற்பாலன	ஆராயற்பாலது
144	6	மென்பது,	மென்க.

27.	திருத்தணினைத்திருவிருத்தம்	0	1	0
28.	* மதுரைத் திருப்பணிமாலை			
29.	* சந்திராஸோகம்			
30.	சோழகம்சகரித் திரச்சுருக்கம்	1	0	0
31.	பாண்டியம்	0	3	0
32.	மகிஷாசுரக்கம்	0	8	0
33.	வேளிர்வரலாறு	0	8	0
34.	அகப்பொருள்விளக்கம்	1	4	0
35.	* நெருமந்தூறுபாட்டுக்குரை			
36.	உவமானசங்கிரகம்	0	1	6
37.	மாநாடல் வகாரமுமூலமும் உரையும்			
38.	திருப்பல்லாணிமாலை	0	2	0
39.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும்	1	0	0
	(முதல் 100 செய்யுள்)					
40.	திருநாவிருஞ்சோலைமாலை அழகர்பின்னைத்தமிழ்	0	8	0
41.	பொருட்டொகைநிகண்டு	0	6	0
42.	அகராதிநிகண்டு	0	12	0
43.	மேகவதிநாடா	0	2	0
44.	திருக்குஞ்சுமலமாலை	0	2	0
45.	தண்டலையாச்சுதகம்	0	4	0
46.	இராமோத்தம	0	3	0
47.	பழமொழிமூலமும் பழைய உரையும்	1	0	0
	(இரண்டாவது 100 செய்யுள்)					
48.	சேதுகாடுத் தமிழும்	0	6	0
49.	கடைவளாளார் காவம்	0	6	0
50.	தமிழரும் ஆந்திரரும்	0	4	0
51.	மதுரைக்குளமணி	1	0	0

வேறுபதிப்பு.

1.	சேரன் செங்குட்டுவன்	1	0	0
2.	வஞ்சிமாநகர்	0	8	0
3.	ஜோதிமாலை (சுழிநாவல்)	0	4	0
4.	சிவஞானசுவாமிகல்விது ஓரட்டைமணிமாலை	0	1	0

* இவ்வகையானாமிடப்பட்டவை இப்போது கைவசியில்லை.

குறிப்பு:—

1. சங்கத்திலின்று மாதமொருமுறை அரிய பெரிய விஷயங்களைக் கொண்டு வெளியாகவரும் “செத்தமிழ்” பத்திரிகைக்கு வருஷச்சந்தாது 4—0—0. தனிப்பிரதியின் கிரயம் ஆண்டு 8. வெளிநாடுகளுக்கு வருஷச்சந்தாது 4—8—0. இதுவரை 25 தொகுதிகள் பூர்த்தியாயிருக்கின்றன இவற்றுள் 1, 2, 3, 7, 8, 9, 10, 16-ம் தொகுதிகள் கைவசியில்லை. ஐயண்டிசெய்யப்பெற்ற தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4—0—0-வீதமும், ஐயண்டிசெய்யப்பெற்ற தொகுதிகள் தொகுதி 1-க்கு ரூ. 4—12—0-வீதமும் நிதிக்கு பெறும். ஈ. பி. சாஃது பிரத்யேகம்.

2. சங்கப்பிரசாரம் ஒன்றில் ஒரேதடையில் 10 பிரதிகளும் அதற்குமே பட்டம் வாங்குவோருக்கு மொத்தக்கிரயத்தொகையில் 100க்கு 10 வீதம் தமிழ்நாடு தள்ளிக் கொடுக்கப்படும்.

லென்கம் நாராயணய்யர்

